

ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ κατά την αρχαιότητα

Προφητικά όνειρα και όνειροκρίτες

Σε προηγουμένο τεύχος δημοσιεύσαμε έναν σύντομο όνειροκρίτη. Σήμερα, ως απαραίτητο συμπλήρωμα, δημοσιεύουμε το παρακάτω άρθρο για τον ρόλο που έπαιζαν τα όνειρα από αρχαιότατων χρόνων :

Οι άνθρωποι ασχολούνται με τα όνειρα από της προϊστορικής εποχής.

Η ελληνική μυθολογία θεωρεί τα όνειρα ως προερχόμενα από τον ίδιο τον Δία. Έτσι ο Όμηρος λέει σχετικά ότι ο Ζεύς έστελνε στον Αγαμέμνονα διάφορα όνειρα.

Ο Ησίοδος ονομάζει τα όνειρα «τέκνα της νυκτός», ο Εύριπίδης («μελανότερα πνεύματα της Γης») και ο Οβίδιος («τέκνα του ύπνου»).

Οι αρχαίοι Έλληνες διαιρούσαν τα όνειρα σε αληθινά ή προφητικά και σε ψευτικά. Ο μάντις Αμφιράωσ υπήρξε διάσημος έρμηνευτής όνειρων. Χιλιάδες έτρεχαν σ' αυτόν για να τους εξηγήσει τα όνειρά τους. Όποιος ήθελε να μάθει το μέλλον του απ' τον περιφημο αυτό μάντι, έπρεπε να καθαριστεί καλά και κατόπιν να κοιμηθεί επάνω σε δέρμα κριαριού για να όνειρευτεί. Αναλόγως των όνειρων που θα έβλεπε, ο Αμφιράωσ θα έκανε τις προφητείες του.

Στην Λακωνία, κοντά στο Οίτυλο, υπήρχε μία πόλις, διάσημη για το μαντείο της, οι θαλάμαιο. Κατά τον Πausανία, πλήθος κόσμου μαζευότανε και κοιμότανε μέσα σ' αυτό το μαντείο, για να τους φανερώσει η θεά των όνειρων καίετι που θα τους συνέβαινε στο μέλλον.

Επίσης όσοι κοιμόντουσαν στο ιερό του Διονύσου της Αμφικλείας, του σημερινού Δαδίου, έβλεπαν όνειρα προφητικά τα οποία τους εξηγούσε κατόπιν ο Ιερέας του μαντείου.

Κοντά στη Λεβαδιά πάλι υπήρχε το Τροφώνειον άγνιον το οποίο οαζιόταν ως σήμερα και στο οποίο έδιδοντο χρησμοί σ' όσους κοιμόντουσαν μέσα σ' αυτό κι έβλεπαν όνειρα. Πρίν να πέσουν να κοιμηθούν οι πιστοί γίνοντουσαν φοβερές τελετές που τους έμπνέανε δέος και τρόμο.

Η πίστις των προγόνων μας στη δύναμη των όνειρων ήταν αφάνταστη!... Πολλές φορές μάλιστα τα όνειρα γίνοντουσαν άφορμές τραγικών παρεξηγήσεων. Έτσι κάποτε ο μεγάλος ρήτωρ Αίλιος Αρίστειδης όνειρευτηκε τον Ασκλήπιό ο οποίος του υπέδειξε να κόψει με μίας αφαίμαξη 150 λίτρων! Ο Αρίστειδης λοιπόν, μόλις ζήτησε, χωρίς να χάσει στιγμή, άνοιξε τις βλάβες του, άφισε να τρέξει όλο του το αίμα κι έτσι πέθανε από τη μεγάλη αιμορραγία!

Ο Ρωμαίος αυτοκράτωρ Μάρκος Αυρήλιος που ήταν σφοδρός κι ενάρετος, έλεγε για τα όνειρα:

—Οί θεοί έχουν την καλωσύνη να δώσουν με τα όνειρα τη βοήθεια που καλώς είναι ανάγκη οι άνθρωποι. Δείγμα του μεγάλου ενδισφέροντος των θεών προς έμένα, είναι το ότι μου υπέδειξαν στα όνειρά μου τα κατάλληλα φάρμακα για τις αρρώστιες μου και ίδιος για τους λίγνους και τις αμφοπτώσεις μου!

Ο Πλούταρχος αναφέρει μετξύ πολλών όνειρων και το περίφημο προφητικό όνειρο της Καλπουρνίας, της συζύγου του Καίσαρος.

Την παραμονή της δολοφονίας του Καίσαρος έκουσε μέσα στον ύπνο του την πόρτα της κρεββάτου κάμαράς του ν' ανοίγει κάποιος με πάγιο τρομερό, τινάχτικε άμέσως προαιμμένα, αλλά δεν είδε τίποτε. Μά η γυναίκα του που κοιμόταν βαρεία πλάι του στέναζε κάίε τόσο και ξεφώνιζε με φωνή γεμάτη αγωνία και τρόμο!... Σε λίγο ζήτησε κι η Καλπουρνία. Περίδνη, με χαρακτηριστικά αλλοιωμένα, διηγήθηκε στον άνδρα της ότι είδε ένα φοβερό όνειρο. Είχε δη πώς τον κρατούσε μέσα στην άγκαλιά της κατακρεουργημένο. Αμέσως κατόπιν, άρχισε να τον παρακαλφ κλαίγοντας να μην πάει στην Σύγκλητο, τουλάχιστον εκείνη την ήμερα!

Ο Καίσαρ όμως δεν έπίστεψε στο όνειρο της γυναίκας του. Πήγε στη Σύγκλητο, κι εκεί, όπως είχε γνωστόν από την ιστορία, δολοφονήθηκε.

Αλλά καθώς αναφέρει ο Πλούταρχος και ο δολοφόνος του Καίσαρος, ο Βρούτος είδε μετά τη δολοφονία στον ύπνο του το εκδικητικό φάντασμα του θυμιάδα του, το οποίο του ώρισε συνέντευξη στην πεδιάδα των Φιλίππων. Κι όπως είχε γνωστόν, έπειτα από λίγον καιρό, ο Βρούτος αυτοκτόνησε στην πεδιάδα των Φιλίππων, ύστερα από μία μάχη στην οποία νικήθηκε.

Ο Κάσιος διηγείται διαφορετικά απ' τον Πλούταρχο το όνειρο της Καλπουρνίας, άρφει δηλαδή ότι η σύζυγος του Καίσαρος όνειρευτηκε πως γκερμίστηκε το σπύτι της και ότι τραυματισμένος ο Καίσαρ ρίχτηκε στην άγκαλιά της.

Ο Κάσιος επίσης μάς πληροφορεί, ότι κι ο Καίσαρ, την παραμονή της δολοφονίας του είδε στ' όνειρό του πως βρίσκεται πάνω στα σύννεφα κι ότι άγγιζε το χέρι του Διός!...

Η καλλίτερη λύσις

Πρωτότυπο διήγημα

Το αυτοκίνητο σταμάτησε απότομα μπροστά στην άλυσσίδα που φραζε τη διασταύρωση του δρόμου με τη σιδηροδρομική γραμμή. Ο γιατρός Ρόμπσον, που το οδηγούσε, κύτταξε αντίκρυ μία μικρή καλύβα και θυμήθηκε μία παλιά του επίσκεψη εκεί.

Έκει έμενε η Έμμα, που την είχε εγκαταλείψει ο σύζυγός της Τζέντ Χόλογουεκ. Ήταν έτοιμόγεννη. Σε μία γωνιά, είχαν ζαρώσει δυο μικρά, το ένα 3 χρονών και τ' άλλο κάπως μεγαλύτερο. Το δεύτερο είχε πάει να τον είδοποίηση στο κτήμα του, που άπείχε ως ένα μίλλι, ότι ήταν άρρωστη η μητέρα του... Στη σιδηρένια σόμπα δεν έκαινε φωτιά κι' ο τενεκές των ξύλων ήταν άδειανός.

Παλνάνθρωπος, αυτός ο Χόλογουεκ! Ακαμάτης κι' όλο μεθυμένος... Τα χνώτα του μύριζαν κορσί από δέκα μέτρα μακριά... Αυτός κι' η γυναίκα του είχαν ζήσει άσχημες μέρες και πρίν ακόμα κλείσει το λατομείο και μείνει άνεργος ο Τζέντ... Έπειτα εκείνη προσπάθησε να τα βολέψει μόνη της, όπως έπικας, όπως Πουλούσε κάτι μικροπραμάτια που της είχε μάθει να φτιάχνει ο άντρας της... Ο Χόλογουεκ την είχε εγκαταλείψει πιά, μόνη, δίχως χρήματα, χωρίς ψωμί... Τι παρόξενη νύχτα που είχε περάσει αλήθεια τότε ο γιατρός!... Κάθε τόσο, περνούσε με βοή ένα τραίνο... Κάποια στιγμή, μία σκιά είχε πέσει πάνω στο κρεβάτι της έτοιμόγεννης. Κι' ο γιατρός, στρέφοντας το κεφάλι του, είχε αντίκρυσει έναν άντρα, όρθιο στο κατώφλι της καλύβας. Τα μάτια του άστραφταν, στο κουρασμένο κι' άξυριστο πρόσωπό του.

—Αν έχης σταθερό χέρι και μπορείς να συγκρατήσεις τη συγκίνησή σου, έλα να με βοηθήσεις... του είχε πη ο γιατρός.

Έκείνος δίστασε για λίγο, κι' έπειτα μπήκε στο δωμάτιο. Πήρε τη λάμπα του πετρελαίου και την κράτησε ψηλά, φωτίζοντας στο γιατρό. Το πρόσωπό του είχε βραχή από ιδρώτα, μα το χέρι του δεν έτρεμε...

Τα έζηρωμάτα, η μητέρα είχε αποκοινηθεί έπιτέλους, έχοντας δίπλα της το νεογέννητο. Οί δυο άντρες καθόντουσαν ο ένας αντίκρυ στον άλλον, πίνοντας τον καφέ που έετοιμάσε ο γιατρός.

—Μακάρε, φρόθηκες αληθινά σαν άντρας, είπε ο Ρόμπσον.

—Μπα, τί λέτε, γιατρέ...

Ο κόσμος είχε κουτοπολέψει αρκετά, όταν μαθεύτηκε ότι η γυναίκα του Τζέντ Χόλογουεκ ζούσε τώρα μ' άλλον άντρα. Ο γιατρός όμως δεν τα πολυπρόσχε αυτά... Όταν έζηρώσε έντελως, βγήκαν στον κήπο, όπου έβρασε μία κασίδα και τσιμπολογούσαν λίγα κοτόπουλα. Ο Μακάρεφ κρατούσε μία αίτησή του για τη θεσί του φύλακος της γραμμής, που την είχε προσυπογράψει κι' ο γιατρός...

Πέρασε καιρός από τότε... Και, κάποιον βράδυ, η μεγαλύτερη κόρη της Έμματος Χόλογουεκ έφτασε και πάλι τρέχοντας στο σπίτι του Ρόμπσον.

—Κύρ-γιατρέ, του είπε, μ' έστειλε ο Μακάρεφ να σας πω ναρθίτε γρήγορα στο σπίτι!

Ο Ρόμπσον βόηκε την Έμμα χλωμή, αμίλητη, με ύφος χαμένο. Ο Μακάρεφ φαινόταν πιο συγκρατημένος, μα το πρόσωπό του ήταν μουσκεμένο στον ιδρώτα.

—Το φοβόμουν πάντα πως θα ξαναγύριζε ο άντρας μου!... μουρμούρισε η Έμμα.

Κι' ο Μακάρεφ συμπλήρωσε:

—Πάνε τρία χρόνια από τότε που έφυγε, γιατρέ. Δεν το περίμενα να ξανάρθει... Απ'όψε λοιπόν είχα κατέβει ως τη γραμμή, γιατί θα περνούσε σε λίγο το τραίνο, όταν έξαφνα...

—Σας προειδοποιώ, δήλωσε ο γιατρός, πως ό,τι μου πητε θα θεωρηθεί ως επίσημη κατάθεση, δεδομένου ότι έκτελώ χρέη ιατροδικαστού της περιοχής... Θέλω να μου απαντήσετε ειλικρινώς στις ερωτήσεις μου... να μου πητε «την αλήθειαν, και μόνον την αλήθειαν». Και πρώτα-πρώτα έσύ. Έμμα: «Η σουν μόνη σ' αυτό το δωμάτιο, όταν μπήκε ο άντρας σου».

Η γυναίκα κούνησε καταφατικά το κεφάλι της.

—Θέλω να μου απαντήσ με λόγια, διέταξε ο γιατρός. Ήσουν λοιπόν μόνη και σε φοβόσαι;

—Ναι...

—Α, έτσι; Όποτε σε φοβόσαι; Κι' έσύ έβαλες τις φωνές;

—Μάλιστα, γιατρέ μου.

Ο Μακάρεφ άκουσε τις φωνές σου κι' έτρεξε να ιδη τι συμβαίνει... Όταν αντίληψη τους σκοπούς του άλλου, τον άρταξε απ' το γιακά και τον πέταξε έξω. Πέφτοντας όμως κάτω, ο άντρας σου χτύπησε άσχημα κι' έμεινε στον τόπο... Δεν σταιρεί κανείς άλλος, παρά η κακοτυχία του... Έτσι δεν συνέβη το έπεισόδιο;... Καλά, μου άκουην αυτά. Συνόδεσέ με τώρα, Μακάρεφ, ως το αυτοκίνητό μου.

—Στις διαταγές σας γιατρέ!

—Συνοψίζω την κατάθεσή μου... πρόσθεσε ο γιατρός, όταν βρέθηκαν έξω. Κάποιος άγνωστος, άλήτης κατά πάσαν πιθανότητα, μπήκε στην καλύβα, όπου βρισκόταν μόνη η Έμμα Χόλογουεκ, και θέλησε να την έκιάσει. Η γυναίκα έβαλε τις φωνές. Την άκουσε τότε ο φύλακας της γραμμής κι' έτρεξε να τη βοηθήσει... Είμαι βέβαιος, Μακάρεφ, ότι η Έταιρία Σιδηροδρόμων θα σ' ανταμείψει γι' αυτή την πράξη σου... Κι' έχω έπίσης την έντύπωσή πως δεν θ' άργήσετε να παντρευτήτε, η Έμμα και σύ.

—Ισως, γιατρέ...

—Θα στείλω σε λίγο να πάρουν το πτώμα... Καληνύχτα.

★

Έχει περάσει αρκετός καιρός από τότε. Και τώρα ξαναρχονται όλα αυτά στη μνήμη του γιατρού Ρόμπσον, καθώς περιμένει να περάσει το τραίνο, για να έλευθερωθεί ο δρόμος.

Το τραίνο περνάει έπιτέλους με βοή, γεμίζοντας τον αέρα καπνό και σπύθες.

Ο φύλακας της γραμμής πλησιάζει στ' αυτοκίνητο του Ρόμπσον.

—Καληπέρα, γιατρέ.

—Καληπέρα, Μακάρεφ.

—Πάτε για δουλειά; Είναι καλός άρρωστος έδώ κοντά;

—Όχι. Κάποια γυναίκα πρόκειται να γεννήσθ... Για τ' όνομα του Θεού, βγάλε γρήγορα την άλυσσίδα να περάσω, γιατί σ' αυτές τις δουλειές δεν χωρεί καθυστέρηση!

Ο Μακάρεφ τράβηξε την άλυσσίδα, και τ' αυτοκίνητο άπομακρύνθηκε όλοταχός.

Μία γυναίκα σιλουέττα πρόδραλε στην πόρτα της καλύβας: η Έμμα.

—Έτοιμο το φαγητό! φώναξε.

—Έφτασα άμέσως, γυναίκα! άπάντησε ο Μακάρεφ.

Και πήρε σιγά-σιγά τον άνηφορικό δρόμο προς την καλύβα τους.

ΝΤΟΡΟΘΥ ΤΖΙΛΣ

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ίδιοκτησία — Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διεύθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 ♦ ΤΗΛ. 27-135 - 29-967 ♦ ΤΙΜΗ ΔΡΧ 1500

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Τα δικά του Ο ΚΑΘΕΝΑΣ

Ανήκει στην κατηγορία των εργαζομένων. Έντελώς αυταρκής δεν είναι. Συμμετέχει όμως κι' αυτή, όσο της επιτρέπει τα μικρά της έσοδα στις δαπάνες του σπιτιού.

Το ιδανικό των άλλων κοριτσιών είναι η «αποκατάστασις». Και το δικό της το όνειρο είναι ο γάμος. Πρίν φτασεί όμως σ' αυτόν θέλει να έξασφαλίση την οικονομική της ανεξαρτησία. Επιμένει σ' αυτό το σημείο. Όσο πλούσιος κι' αν είναι αυτός που θ' αγαπήσει και θα την άγαπήσει, δεν θ' αποφασίσει, λέει, να ένωθί μαζί του, αν προηγουμένως δεν προχωρήσει τόσο στο επαγγελματικό της στάδιο, ώστε να ξέρη ότι έχει πια την ικανότητα να κερδίει το ψωμί της.

Αλλά δεν είναι αυτό το κύριο θέμα της. Μιλήσαμε, άλλως τε πάνω στο ζήτημα αυτό πολλές φορές ως σήμερα. Σε κάποια άλλη πτυχή της ζωής το έρναζόμενο κορίτσι έφιστά την προσοχή μας: Στο οικονομικό καθεστώς που επικρατεί στις κοινωνικές σχέσεις Έλλληνων και Έλληνίδων. Ένα καθεστώς — γράφει — άσυμμετριστο με τους νέους όρους που έχουν δημιουργηθεί απ' όφθον η γυναίκα παίρνει μέρος στη βιοπάλη. Δουλεύουν οι νέοι, δουλεύουν οι νέες. Έν τούτοις όπου κι' αν τύχη να βρεθούν, το άνδρικό πορτοφόλι έξασκοιούθει να χρι τον πρώτο λόγο.

Αν όμως έκδηλωση την ίδια πρόθεσι και η γυναίκα, τότε ο άντρας το θεωρεί προσβολή.

Κατά ποιά λογική; ρωτά η επιστολογράφος. Είναι μήπως μονοπώλιο των ανδρών το φιλότιμο; Υπάρχει βέβαια ένας άγραφος νόμος, που άχρηστεύει το γυναικείο τσαντάκι από τη στιγμή που η γυναίκα συντροφεύεται από έναν άντρα. Ο άγραφος όμως αυτός νόμος έπικρατεί σε καιρούς που η έλληνίδα δεν είχε ακόμα στραφή επανγγελματικές άπασχολήσεις. Μονοδική της άπασχολήσις τα «οικιακά». Έστερωφω το τσαντάκι της, δεν είχε δικούς του πόρους. Ήταν τότε φυσικό ο οποιοδήποτε συνδυά να σπεύδι να την προλάβει στην πληρωμή της. Μία έκδηλωση άβρότητας, που έχει γίνει πια παράδοσις και της οποίας η άρχική άφορμή είναι η παλιά οικονομική άνισότης μεταξύ των δυο φύλων. Δεν μπορούσε να θεωρηθεί «καθώς πρέπει» ο κύριος που συναντούσε μία γνωστή του και την άφινε να καταβάλει το αντίτιμο του είσιπριού της. Αλλά και η κυρία δεν έπρόβαλλε καμμία αντίτασι στην πρωτοβουλία του συνδυού της. Εύρισκε το πράγμα πολύ φυσικό και περιοριζόταν σ' ένα τυπικό «εύχαριστώ».

Τω καιρώ έκείνως αυτά. Η παράδοσι όμως συνεχίζεται και σήμερα που ένα μεγάλο μέρος των γυναικών έχει στραφή στο βιοπορισμό. Είναι αλήθεια ότι ο κανόνας στις ήμερες μας παρουσιάζει πολλές εξαίρεσεις. Όχι όμως όσο θα έπρεπε άρκετάς για να γίνη η εξαίρεσι κανόνας και ο κανόνας εξαίρεσι.

Να τί εννοεί την επιστολογράφος. Το βρίκει μειωτικό της γυναικείας άξιοπρεπείας. Το θεωρεί σάμια επίδειξι της άνδρικής δύναμεις. Πίσω από την άβρότητα βλέπει τον έγωισμό του άντρα, που είναι σά να λείπει τον τρόπο του «έγώ πληρώνω». Αυτός πληρώνει και δεν έννοει να του χαλάσετε τη συνηθεια.

Στην έπιμονή του όμως αντίτασσει τη δική του έπιμονή το εργαζόμενο.

Αποφεύγει τους γνωστούς της όταν τους συναντά σε λεωφορεία, στην είσοδο των σινεμά, στο ζαχαροπλαστείο, παντού όπου καταλαβαίνει ότι πρόκειται να έμφανισθί πορτοφόλι. Κι' αν τα πράγματα έρθουν έτσι ώστε να μην υπάρχει τρόπος διαφυγής, δίνει με πείσμα τη μάχη της δημιουργεί σκηνές, αντίτασσει στο πορτοφόλι το τσαντάκι της και δεν εγκαταλείπει τον άγώνα της αν δεν έπικρατήσει.

Πόσες ευκαιρίες ευχαριστήσεων χάνει! Αποφύγει να δειχθί μία πρόσκλησι που της είναι ένδιαφέρουσα, μόνο και μόνο για να μην έπιδωρουν έκείνον που θα την καλέσει. Κι' ούτε της περνά πόνε από το νου να πη σ' ένα γνωστό της, όπως θάλεγε σε μία γνωστή της: «Πάμε να πάρουμε ένα γλυκό; θα ήταν σά να το έλεγε: «Πλήρωσε μου ένα γλυκό».

Έτσι προτιμά να καταπιή τη γλώσσα της, παρά να παρουσιάσει δαπάνες τον άνθρωπο που θα ήθελε να τη συντροφεύσει.

Αλλά και όσοι άντρες που θέλουν να καλέσουν μία κοπέλλα και τρωμάζουν έμπρός στα έξοδα... φοιτητές, εργαζόμενοι, νέοι με περιωρισμένους πόρους, άνθρωποι μισθοσυντηρητοί, έα ήθελαν να προτείνουν στο τέλος της εργασίας τους το θέμα ή τον περίπατο στη συναδελφούς τους. Σκέπτονται όμως τη ζεπάνη και παραιτούνται.

Και όταν όμως πάρουν την απόφασι — άς πάει και το παλιόμπελο άποψε — ούτε αυτοί άπολαμνάνουν τον περίπατό της, ούτε η κυρία που συνοδεύουν, ούτε η κυρία — ανήλικη στις φιλοτίμες — δε σκέπτεται παρά πως να γίνη λιγώτερος άπανηρ στον καθαλιόρο της. Ο καθαλιόρος πάλι θυσιάζει τις δικές του έπιθυμίες για να τονήσει τη μερίδα της κυρίας που συνοδεύει και να της γίνη περισσότερο ευχάριστος.

Αν λέγονται αυτό γλεντί... Δεν πρόκειται φυσικά για τους εύπορους. Μιλώ γι' αυτούς που τάχουν μετρημένα. Πόσο πιο ευχάριστες θα ήταν οι σχέσεις τους αν στις τάξεις των εργαζομένων καθιερωόταν η κοινή εισφορά. Έσύ τα δικά σου, έγώ τα δικά μου. Αυτό που γίνεται άλλοι, όπου και της ίδιας οικονομικής άκμης ακόμα, πολλές φορές, πληρώνουν χωριστά το καθένα ό,τι του άναλογεί. Έτυχε να είμαι στη Γερμανία ζεύγους μνηστήρων, που ύστερα από το γάμο ζήτησαν από το γκαρόνι χωριστά για τον καθένα τους λογαριασμό.

Δεν είπα κανένα να φθάσουμε σε τέτοιες υπερβολές. Θα επικρατήσει πολύ περισσότερη άπλοτης ειλικρίνειας και άνεσις στις έξόδους μας αν ο καθένας έρεει ότι δαπανά μόνο για τον εαυτό του και η καθεμία ότι δεν όφειλε σε κανένα υποχρέωσι για τη μικρή ή μεγάλη ψυχάγνια της. Ένα τέτοιο σύστημα άς ήταν πιο άμύημο με το πνεύμα της εποχής και πιο προαρμωμένο στην έλληνική πραγματικότητα. Και ίσως ακόμα οι νέοι που καλούν σήμερα να συναντηθούν — αν τύχουν συναντηθούν — λιγώτερες αντίρρρσεις στην άπεδοχή των προτάσεων τους εκ μέρους κοριτσιών που έξέρντας ποσο ίσχυος είναι οι άνελάδες των ήπιότων τους δε θέλουν να τις κάνουν ίσχυότερες.

Καθένας για λογαριασμό του. Θα είναι το άξιοπρεπέστερο για τη γυναίκα, κι' ούτ' έμεις θα έχουμε άπαντί της το ύφος του ανθρώπου που πληρώνει και ζητά άνταλλάγματα. Ένα βήμα προς την έξισωσι της γυναικείας κι' αυτό. Και το πιο ένδιαφέρον: ένα βήμα προς την έξυγίανσι της γυναικείας.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Ο ΠΟΝΗΡΟΣ

—Κύρ-όστρυφύλακα! Τι χρειάζεται αυτό το φως; Οικονομία!... Οικονομία!...

(Σκίτσος Ν. Νορικού)

Λυρικά τραγούδια

Άγάπη

Αναγνώστριά άγνωση μου μ' ένα γράμμα μ' έρωτά τί σημαίνει τάχα «άγάπη» και περιγραφή ζητά του αίσθηματος που νοιώθουν δυο πολύ έρωτευμένοι.

★

Αναγνώστριά φιλάτη, μία έρώτησις δεν μένει δίχως την άπάντησί της. Και με λίγη ύπομονη θα σας πω με συντομία, η άγάπη τι σημαίνει, θα σας πω πως πρέπει νανε άλογερή κι' αληθινή για να είν' ευτυχισμένη!

★

Δεν υπάρχει δεσποινίς μου της άγάπης όρισμός! Η άγάπη πάντ' άρχίζει, όταν παύει ο έγωισμός! Κι' όταν ο έγωισμός μας κάνει λίγο τον ασάφην, τότε... δεν υπάρχει άγάπη!

★

Όποιος άγαπά σι αλήθεια — όχι άπλως να το νοιώσει (υίξη) — το προσωπικό του κέφι, ούτε καν το ύπολογίζει, υποτάσσεται με άγάπη και με λίγη λογική, κι' η άγάπη τότε πλέον, αιώνίως διαρκεί!... Δεν χρειάζεται αντίρρρσεις, που θα φέρουν πάντα και στον έρωτα τη γκρίνια. (γκρίνια)

★

Και να έγραφε: η άγάπη πως το έδαφος της χάνει όταν προσπαθί ο ένας να καπρίτσει του να κάνει, δίχως να λαμβάνη υπ όψιν και τον άλλον να ρωτά... Η άγάπη δεν τα θέλει όλα αυτά και... σταματά!

★

Η άγάπη, είν' η σκέψι του ευαλού μας η μεγάλη που διστάζει κι' αμφιβάλλει και κυττάζει να έλπιση περισσότερο ακόμη απ' τον άλλον ν' άγαπήσει...

★

Η άγάπη, είν' η έννοια της καρδιάς που προσπαθεί όσο κι' αν την άγνοούμε πιο πολύ ν' άνοήθη... Η άγάπη δεν νομίζει ότι κάνει άνοησία σ' οποιαδήποτε θυσία, δεν την μέλλει αν υποφέρει, η άγάπη η τρυφερή και φροντίζει και γνωρίζει κάθε τί να συγκωρή!...

★

Όταν έται άγαπώμε, όταν έται άγαπηθώμε όδριο όλόκληρο πράγμα δίχως να τον βαρεθώμε...

★

Να ποιά είναι η άγάπη, που ποτέ δεν θα νοιασθί απ' το έγωισμό το κέφι, τη γλελήνη της να χάσει... Μόνο προσοχή λιγάκι... κρεμνίται σε μία κλωστή κι' ένδεχόμενο να όσπν!...

ΔΗΜ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Ταδράματα της καρδιάς

Ο ΣΠΑΡΑΓΜΟΣ ΤΗΣ ΖΙΝΕΤΑΣ

Η Ζινέτα απόψε είχε χλωμή και σκεπτική. Είχε ένα κορίτσι που μόλις έχει πατήσει τα είκοσι χρόνια του, χαριτωμένο, με μαύρα μαλλιά και καστανά μάτια. Μά αν και τόσο νέα, η Ζινέτα υποφέρει, υποφέρει πολύ. Έδω και λίγη ώρα, η Λουκία, η Μιμή, η Ολώρα, οι φίλενάδες της βρίσκονταν στο σπίτι και περσάν ένα κοροϊμμένο απόγευμα όλες μαζί. Μίλησαν για χίλια δυο πράγματα και προ πάντων για το μενγάλο, το μοναδικό θέμα: για τον έρωτα. Η Λουκία έχει κι αυτή ένα φίλο που τον αγαπάει και που της υποσχεται να την παντρευτεί. Η Μιμή δεν πολυσκοτίζεται για τους άντρες. Είχε είκοσι δυο χρονών και φλερτάρει με όλους, περνώντας ευχάριστα τις ώρες της δίχως να πληγώνει την καρδιά της. Όσο για την Ολώρα, αυτή είναι αρραβωνιασμένη και τα Χριστούγεννα θα παντρευτεί. Μονάχα η Ζινέτα, φύσει ρωμαντική και ονειροπόλα, αγαπάει τον Μαρσέλ Μενεστριέ, ένα ψηλό παλληκάρι, είκοσι πέντε χρονών, που έχει πάρει κι όλας τις διπλώματα του δικηγόρου. Τον Μαρσέλ η Ζινέτα τον γνώρισε στο χορό κι από τότε η καρδιά της δόθηκε σ' αυτόν. Είναι ο «πρώτος της έρωτας».

Αυτή τη στιγμή η Ζινέτα είναι μονάχη, οι φίλες της έφυγαν, παίρνοντας κάθε μία μαζί της την ευθυμία της, την ζενοιασία της. Με μια κουρασμένη χειρνομία η Ζινέτα πιάνει το μετωπί της: «Αν μπορούσα να μην σκεπτιζομαι πιά, να μην υποφέρω πιά! αναστενάει. Γιατί δεν έρχεται;... Δίχως άλλο δε μ' αγαπάει, για να μένει έτσι κοντά όλοκληρες μέρες μακριά από μένα... Ήταν

τόσο ωραία κάθε βράδυ όταν με χτυποκάρδι άκουγα τα βήματά του, όταν ανάμεσα απ' την πόρτα άκουγα τη φωνή του να καληπορεύει τον πατέρα μου. Τι χαρούμενα τι τρυφερά βράδια! Κι' απόψε η Ζινέτα απουγκράζεται... Ακούγονται πατήματα. «Εί! ο μπαμπάς, μά' αλλοίμονο! μονάχος. Έμπρός, κουράγιο Ζινέτα, λέει στον εαυτό της, δεν πρέπει να λυπήσει τον πατέρα σου.»

— Καλοπέρα, μικρούλα μου, της λέει ο πατέρας της και φιλεί τρυφερά την κόρη του στο μέτωπο. Τι νέος που είναι ακόμα ο πατέρας της Ζινέτας! Μόλις σαράντα δυο χρονών! Η μόνη του ελπίδα το μόνο του στήριγμα στη ζωή είναι η κόρη του. Η γυναίκα του πέθανε εδώ και τρία χρόνια.

Καθισμένοι ο ένας απέναντι στον άλλον στο τραπέζι πατέρας και κόρη δεινούν χαρούμενα. Μοιάζουν σ' αδυ έρωτευμένοι. Ο πατέρας κερνάει και οι δυο τους χαρούμενα πίνουν. Ο πατέρας καθώς κυττάζει την χαριτωμένη Ζινέτα του, κεινεί τον άκουει να της μιλάει για τις δουλειές του. Μά ο νους της ταξιδεύει. «Επειτα, παίρνοντας όλο το θάρρος της, ρωτάει με τρεμάμενη φωνή:

— Γιατί, πατέρα, ο Ζάκ έχει τόσες μέρες νάρθη να φαν σ' όπτι μας; — Μπα! της απαντάει ο πατέρας της, αυτό ακριβώς τούλενα κι' εγώ απόψε. Μά έχει μια σοβαρή δικαιολογία.

— Αλήθεια; Ποιά; ρωτάει η Ζινέτα κατάκλιμη, νοιώθοντας ένα κακό προαίσθημα.

— Τρώει κάθε βράδυ, έδω και τρεις μέρες, στο σπίτι της αρραβωνιαστικιάς του! λέει γελώντας ο πατέρας. Ήθελε νάρθη ο Ζάκ να μείνει...

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Καταστροφή

Μόλις λαβών την σύνταξιν του τρέχοντος μηνός κεφίον δε πεπληρωθείς και χρήμασ' ικανώς περιπετείς θαυμαστικής επόθησας τυχεύει τη γοντεία τη εμπ' πιστευών κατ' αρχήν. Μετέβην ούν εν ακαρεί εις πάρκον τού του 'Αρεως πρός άγρην φίλεας τινός τα μάλα ευειδούς, σκορπίζων μειδιάματα μετά πολλής ζακάρως και ζέοντας και φλογερούς καρδιοστεναγμούς. Είς στενωπόν έρμηκην και πάνυ σκοτεινέσσαν γυνήν τινα εύρακα κι' αγάλλομαι και χαίρω περικαλλή, τρισεύμορφον πρός ιδε και γταβραντόεσσαν, έφ' ω και έπλησίασα διά τα... περαιτέρω. Έρωτευθείσα προφανώς τού ημετέρου σφρίγγους και θεωρούσα έμαυτών ως πρώτον εις (τους λίγους εις πάγκον με παρέσurreν οπουδ' τε (και γοργώς ένθα με περιπτύξαστο... έρωτικοειδώς. Καγώ γλυκειάν ήδονήν τα μάλα αισθα (νόμενος εις την άγκάλην την θερμήν άφείδων (άνευ όρων σκεπτόμενος πώς των γυνών τού ήδολα (μα γενόμενος κατακτητής θα καταστώ 'Αστως-Περι- (κώρων. Μετ' ου πολυ ή λατρευτή ήγέρθη μετά (βίας κι' όρίσασά μοι ρανδεβού άπλήθην με- (τά τάξεως, ότε το πορτοφόλιον ζητών μετ' απο- (ρίας έώρων ότι έλειπεν μεθ' όλης της... (συντάξεως!... Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

διος να μ'δς άναγγείλη το χαρούμενο γεγονός, μά... Θεέ μου, τι τρομερή άποκάλυψι!... Η Ζινέτα δεν άκούει τη συνέχεια. Τα μάτια της είναι θαμπά και τα χέρια της τρέμουν άνάλαφρα. Ο πατέρας της έξακολουθεί να της λέει πως ο Ζάκ λατρεύει τη μνηστή του γιατί είναι νέα, ωραία, πλούσια. Σαφνικά σπκώνει τα μάτια του και κυττάζει την κόρη του:

— Επεισε σε όνειροπόλημα βλέπω, έπειδή μιλάμε για γάμο, της λέει τρυφερά. Έννοια σου, κορούλα μου, θάρρος, κι' ή δική σου αειρά. Έρθούνα, μικρούλα μου, πάω να περάσω λίγη ώρα στη Λέσχην. Έλα να σε φιλήσω.

Με το θόρυβο της πόρτας που κλείνει, η Ζινέτα ευπνέει απ' τ' όδυνηρό της όνειρο. Η άπελπισία της ζυγνάρει, θέλει να τρέξει πίσω απ' τον πατέρα της που τον λατρεύει, να του έκμυστηρευθ' το μυστικό της και τον πόνου της, να κλάψει στην άγκάλια του. Μά όχι είναι πολύ άργα κι' έπειτα θα ήταν άνανδρία να όμολογήσει τον έρωτα αυτόν που ο άλλος, ο Ζάκ, τον ποδοπάτησε. Όχι, κανείς δεν θα μάθι τίποτα.

Η Ζινέτα μένει ώρες ακίνητη, καθισμένη στο ντιβάνι, δίχως δάκρυα. Δεν της μένει στον κόσμο παρά ένα πλάσμα που την λατρεύει και το λατρεύει: ο πατέρας της... Μά ο πόνο της είναι μεγάλος. Η έμμοινη ιδέα την καταδιώκει. Κάθε βράδυ παίρνει για το βήχα της, που την ενοχλεί έδω και μέρες, ένα κουταλάκι από κάποιο μαλακτικό. Ο' αντικαταστήσει λοιπόν αυτό το φάρμακο με το φάρμακο που παίρνει κάθε βράδυ ο πατέρας της. Είναι ένα ισχυρό διλητήριο. Ο πατέρας της πίνει μονάχα μια σταγόνα μέσα σε μπόλινο νερό. Η Ζινέτα θα το πιη όλο. Ποιος θα φανταστή πως αυτό έγινε απ' την άπελπισία της; Θα πιστέψουν ότι πρόκειται για μια άπρωσεξία, ένα άτύχημα.

Η Ζινέτα είναι τώρα ήρεμη, νοιώθει τον εαυτό της δυνατό, θαρραλέο. Με άρνες κινήσεις, γύνεται μπροστά στον καθρέφτη της. Κυττάζει το άρμονικό κορμί της, το λείο δέρμα της όλη την όμορφιά της. Έχει διώξει τη Τζέννυ, την ύπνρετρία, την έκει στείλει να πάη να κοιμηθ'.

Δίχως να τρέμη πίνει με μιας το διλητήριο και πέφτει στο κρεβάτι της, περιμένοντας το θάνατο. Η σκέψις της πετάει στον άγαπημένο της και ψιθυρίζει μέσ' στην άγνυμία της:

— Ζάκ, αγάπη μου, μου ζήτησες μερικά φιλιά έτσι για να περάσει την ώρα σου. Έγώ όμως σου έδωσα όλη μου την ψυχή και τώρα θυσιάζω και τη ζωή μου για σένα!

Τα ώραία μάτια της κλείνουν άργα, βαρεία κι' ή ψυχή της Ζινέτας πετάει ψηλά στο γαλανό χάος, έκει που δεν υπάρχει κομμάτι λύπη, κανέναν πόνο.

MARION NTE ΛΕΡΥ

Γι' ν' άποδείξει πώς ήταν άντρας!

Στη Νέα Υόρκη ένας μικρός, ηλικίας 14 ετών, έστραγγάλισε ένα άλλο παιδάκι ηλικίας 11 ετών για ν' άποδείξει στη μητέρα του, που τον έβαζε να πλένι τα πιάτα και να κάνει διάφορες άλλες δουλειές του σπιτιού, ότι ήταν πιά άντρας!

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

Έλλειψει πρωταγωνιστοίας ή προσπάθειας που έγινε να έμφανισθ' ήσσας μουσικής κωμωδίας στην «Βρετάνια» έναυαγήσε όριστικώς. Κατόπιν τούτου η «Βρετάνια» θα λειτουργήση τον χειμώνα ως κινηματογράφος.

— Αντιθέτως ο «Απόλλων» που κατεκυρώθη όριστικώς ύπερ του ίδιου επιχειρηματίου, θα στεγάση μουσικό θέατρο.

— Τον χειμώνα θα έπαυεφανισθ' στο «Κεντρικό» το συγκρότημα του Έλευθέρου Μελοδράματος.

Θα άρχιση με τον «Ριγολέτο», άργότερα δε θα παρουσιάση την «Τόσκα».

— Στις έφετερες παραστάσεις του μελοδράματος θα έμφανισθ' για πρώτη φορά στο Αθηνάϊκό κοινό, μία νέα ποιμαντόνα, ή δις Βογιατζή μαθήτρια του Έθνικού Όδειου και ο περίφημος θαύματος ο οποίος έπαιζε τον Βουκουρεστίν Τάκης Σαμαρίνας.

— Τον χειμώνα έπίσης ή «Λυρική Σκηνή» που έλαβε τη σχετική πίστωση, θα παρουσιάση το περίφημο χοροδράμα του Ντελμπ «Κοπέλλια», που παίζεται τώρα με μεγάλη έπιτυχία στην Παρισινή Όπερα.

Στο περίφημο αυτό τρίπρακτο όρχηστρικό έργο λαμβάνουν μέρος 50 χορευτάι και χορεύτριαι, διαρκεί δε 1½ ώρα.

— Με μεγάλη άνυπομονησία άναμένεται από τα κορίτσια της πρωτευούσης ή άφιξη του γόητος της όδους Τάυρον Πάουερ, που θάβει στις 18 Οκτωβρίου.

Την επομένη της άφίξεώς του θα δοθ' όστιν κινηματογράφος «Αττικόν» μία πανηγυρική παράσταση στην όποία θα παρυστή και ο ίδιος.

Στην ίδια παράστασι γνωστή καλλιτέχνις του τραγουδιού θα τραγουδήσει με άγγλικούς στίχους, μεγάλα άμερικανικά σουζέ από ταινίες της «Φόξ Φίλμ» στην όποία άνήκει ο Τάυρον Πάουερ.

Έξ άλλου άναμνηστικά πορτραίτα του «άστέρους» με έντυπώγραφες άφιρώσεις θα παληθουν με πλεστιτισμό, αϊ δε είσπραξεί θα διατεθουν για τον έρανο της Βασιλίσσης.

— Υστερα από άπουσία 7 μηνών γύρισε στις Αθήνας ή γνωστή ήθοποιός του μουσικού θεάτρου Μαίρη Λωράνς.

Η Λωράνς με θάρρος και αυτοθυσία ως πρωταγωνίστρια του θιάσου Π. Οικονόμου, έλαβε μέρος σε 20 και πλέον παραστάσεις κοντά στα Έλληνοαλβανικά σύνορα.

— Τα κορίτσια της χορευτικής Σχολής Μοριάνωδ, που έδωσαν την περασμένη έβδομάδα στην Θεσσαλονίκη τέσσερα ρεσιτάλ κλασσικών χορών, έτυχαν εκεί ιδιαίτερον περιποίησιν, με την φροντίδα του Γενικού Έπιτελείου Στρατού, που διοργάνωσε τις παραστάσεις.

Εύρισκοντο όμως και σε συνεχή... περιορισμό, γιατί δεν είχαν το δικαίωμα να κυκλοφορήσουν μέσα στην πόλη, παρ' όσον με τις δασκάλεις της ΧΕΝ, στην Λέσχη της όποίας έφιλοξενούντο.

— Η χορεύτρια Μπέλλα Σμάρα, που έξακολουθεί να θριαυβεύη στην Ουσόγκων, θα ξαναγυρίση πάλι στις Αθήνας το καλοκαίρι.

— Η Ζωζώ Νταλμάς, έδωσε στο Κάιρο μία συναυλία με μεγάλη έπιτυχία.

— Με μεγάλη έπίσης έπιτυχία ντεμπουτάρησε στην Κύπρο ή γνωστή νορεύτρια Έλίζα Κανόνι, με την μεγάλη της έπιτυχία, τον Κινέζικο χορό.

— Στον κήπο του Μουσείου, ή Δανάη, θριαυβεύει κάθε βράδυ με τα καλύτερα σουζέ της.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Όνειρα κοριτσιών

Κάθε κοπέλλα, φίλοι μου, που την όγδόη τάξη του γυμνασίου τέλειωσε και πήρε ένα χαρτί σκέπτεται κι' όλο σκέπτεται, το μέλλον να κυττάει να γίνη «κάτι τί...».

Ο γάμος, δεν άπασχολεί προς το παρόν καμμία και στους γονείς της πάντοτε, μ' ένα μικρό προίμιο λέει, πως μόνη έννοια της και μόνη έπιθυμία είν' οι «άνώτερες σπουδές» εις το πανεπιστήμιο!... Αυτό είναι το ζήτημα που την άπασχολεί. Σε μία, όποιαδήποτε, να έγγραφή Σχολή, να μορφωθ' «άνώτερα» κι' έπιστημονικά και το ζητά μ' έπιμονή και παρακλητικά!...

Ότε άρχίζουν τα όνειρα κι' οι βλέψεις οι μεγάλες, μ' κάθε μία τους βέβαια, και σκέψεις έχει άλλες. — Η Καίτη, θέλει Νομικά. Στη Νομική θα πάη, θα μπλέξη με τα έπάγγελμα που τόσο τ' αγαπάει — θα πάρη ένα δίπλωμα και θα δικηγορήση. Εύφραδεια; «Έχει μπόλικη και φλυαρία!...»

Κάθε πελάτη θα μπορεί άμέσως να γλυτώση, και δεν θα υπάρξ' αντίδικος, να την περνά στα ψέματά!... Σ' αυτό ή μαμά της συμφωνεί. Στα ψέματά, είναι άσος τον έαυτο της, από μία, μοναδική της κλίσι... Γιατρός! Τόχει το αίμα της!... Με τις λευκές της μπλουζές μέσ' το Πανεπιστήμιο, θα κάνη τόσο κρότο... — Μαμά... θυμάσαι κάποτε που σου 'έβαλα βεντούζες και στού μπαμπά το δάκτυλο εκόλλησα τούτο;... Καλέ γιατρός!... Τελειώσε! Δεν θέλει άλλη σκέψι, τό έχει μέσ' το αίμα της κι' εκεί θα διατρέψη!

Η Νίτσα πάλι σκέπτεται να γίνη χημικός! — «Α! ή χημεία με τραβά και θάχω έπιτυχία! Μικρή σαν ήμου, ο μπαμπάς, μούλεγε διαρκώς πώς άνω - κάτω έκανα, της φύσεως τά στοιχεία!... Λοιπόν; Δεν θέλει ρώτημα και δεν σάς πέφτει λόγος, θα γίνω άρωματοποιός, θα γίνω και οινολόγος, κι' έτσι, θα φτιάχνω κάποτε, μαμάκα μου χρυσή, για σένανε άρώματα, για τον μπαμπά κρασί!...»

Η Τούλα πάλι σκέπτεται με πόζα διαρκή μια έπιστήμη βετική: αρχιτεκτονική!... Πολυτεχνείο με τραβά. Κι' έτσι θα γίνω κάλλισα πολιτικός μηχανικός ή αρχιτέκτων! Μαλιστα!... «Άλλως τε είναι ή κλίσις μου. Σάν ήμου κοριτσάκι δεν έπαίρνα την τράπουλα να φτιάξω ένα σπιτάκι; Και τί σπιτάκι; Δίπατο και τρίπατο... άμ...»

Φαντάσου αντί για τράπουλα, νάχω... μπετόν άρμέ!... Πολυτεχνείο!... Τελειώσε! Έχω έλπίδες πλείστες. ότι μία μέρα, σύντομα, θα χτίσω ούρανοξόστες!...

Όνειρα!... Πόσα όνειρα!... Κι' όλα θα πών χαμένα και ή γιατρός, κι' ή χημικός και ή δικηγόρινα σύντομα, τέτοια σχέδια θα τέχουν ξεχασμένα και για μονάχη τους χαρά, θάχουν στο σπίτι δυο μαρά, την έννοια του νοικοκυριού, τη λάτρη, την κουζίνα!... Θά παντρευτούν... Οι άντρες τους, εκείνοι θα φροντίζουν για κάθε άλλη έννοια τους και θα τις αγαπάνε, αυτές το κεφαλάκι τους δεν θα το βασανίζουν και όσο για τα όνειρα... Όνειρα ήταν!... Πάνει!

Είμονογράφος
Μηχ. Τάλλια
Σο Σινεμά της Τ. &

9ον — Μαννούλα... κατάφερε να ψιθυρίσει το κοριτσάκι σά χαμένο. Μείναν έτσι αγκαλιασμένες για λίγη ώρα. Η κυρά-Καλυψώ κι' ο Βάσος σκουπίζανε τὰ μάτια τους...

— "Υστερ' από λίγο, η Μπούλη περιεργάστηκε τη μαμά της, μέσα σ' εκείνο το καρρό φόρεμα και με το ίδιο καρρό μαντήλι στο κεφάλι:

— Γιατί φοράς αυτά τὰ ρούχα, μαμά;...
— Δέ σ' αρέσουνε, μαρό μου;...
— Ναί... Άλλά, δέν είνε δικά σου...

Πότε τ' αγοράσες;...
— Η φτωχιά φυλακισμένη έσφιξε την κορούλα της στην αγκαλιά της, χωρίς ν' απαντήσει.

— Ξαφνικά, η Μπούλη την ξαναρώτησε:
— Γιατί, μαμά, δέν έρχεσαι στο σπίτι;...
— Θάρρω, μαρό μου...
— Πώς μάς άδισες μόνες, έμένα και τη Νινί;...

Δάκρυα καυτά αλλοκάνανε τὰ χλωμά μάγουλα της Κατερίνας. Τό κοριτσάκι, με την παιδική του άφέλεια, στριφογυρίζει μέσ' στην πονεμένη καρδιά της ένα σουβλερό πυρωμένο μαχαίρι...

— Γιατί, Μπούλη μου, κάνεις τη μαμά να κλαίει;... ρώτησε η κυρά-Καλυψώ τη μικρούλα.

— Εκείνη πάλι, άνοιξε τόσα μεγάλα τὰ ματάκια της, γεμάτα έκπληξη.

— Κλαίει;... Γιατί κλαίει, γιαγιά-Καλυψώ;... Έπειδή της λέω ναρθή στο σπίτι;

— Ο Βάσος προσπάθησε ν' αλλάξει κουβέντα.

— Είδες τ' άμορφη πούνη η κορούλα σου;... ρώτησε την Κατερίνα. Τί παστρικά, τί καλοχτενισμένη;... Σωστή δεσποινίς;...

— Τό φορεματάκι μου τόπλυνε και τó σιδέρωσε η γιαγιά-Καλυψώ, μαννούλα... Κι' εκείνη μου χτένισε τὰ κοτσιδάκια μου... Σ' αρέσουνε;

— Μ' αρέσουνε, φως μου!... απάντησε η Κατερίνα.

Δέ γόρτανε να τή βλέπη την κορούλα της, να την καμαρώνει... Τή χάιδνε, τή φιλούσε... Πόσο γρήγορα κύλησε η ώρα των επισκέψεων κι' ήθελε η σκληρή στιγμή του χωρισμού...

— Από τώρα;... ψιθύρισε η φυλακισμένη, όταν την είδοποίησε ο φύλακας.

— Έσφιξε δυνατά την κορούλα της στην αγκαλιά της άλλη μία φορά. Πριν φύγει, η μικρούλα ξαναγύρισε τó μαχαίρι στην καρδιά της άκουα μία φoρά:

— Γιατί, μαννούλα, δέν έρχεσαι και σύ μαζί μας;

— Θάρρω, μαρό μου... Αύριο... Όσο απομακρυνόντουσαν, η Καλυψώ, ο Βάσος, η Μπούλη, η Κατερίνα τους χαιρετούσε με τó χέρι της. Κάθε τόσο, ένας άπ'

τούς τρεῖς που φεύγανε, γύριζε και τή χαιρετούσε κι' αυτός. Πίω άπ' τούς επισκέπτες κλεινόντουσαν μία μία οι πόρτες, οι βαρείες πόρτες με τὰ σιδερένια κάγκελλα.

— Όπου, στο τέλος, η φυλακισμένη έμεινε μόνη, με τή σκληρή συντροφιά του πό-νου...

— "Υστερ' από λίγες μέρες, ένα πρωί, στις γυναικείες φυλακές έφτασε ένας γκριζος κύριος, με χρυσά γυαλιά και χαροφύλακα. Μπήκε στο γραφείο του Διευθυντή των φυλακών, πού, μόλις τόν είδε, πετάχτηκε όρθος.

— Κύριε Ζεργίνη!... Ποιά τιμή για μάς!

Οι δυο άντρες δώσανε τὰ χέρια. Η άφιξη του Κώστα Ζεργίνη, του διάσημου δικηγόρου, του φημισμένου παινικολόγου, ήταν ένα γεγονός για τις φυλακές.

— Τί συμβαίνει; ρώτησε ο Διευθυντής. Ποίος καλός άνεμος σας φέρνει από τὰ μελαγχολικά μας λημέρια;

— Ο Ζεργίνης έδωσε τη χρυσή του ταμπκιέρα και πρόσφερε στο Διευθυντή τοιγάρο. Ανάψανε και οι δυο, κι' ύστερα ο δικηγόρος απάντησε:

— Έρχομαι για μιάν υπόδοιο... Την... Άνοιξε τó χαροφύλακά του, συμβουλεύτηκε κάτι χαρτιά, και συμπλήρωσε:

— Την Αικατερίνη Γιωργή...
— Α, ναί... Εκείνη που σκότωσε τó φίλο της στο υπόγειο καμπαρέ...

— Ακριβώς.

— Όστε, η γυναίκα αυτή, άαχη την τιμή να σας έχη υπερασπιστή της;

— Δέν ξέρω αν αυτό θα είνε ή όχι τιμή της; μία φορά, θ' αναλάβω την υπεράσπισή της.

— Τότε, θάνε όχι μόνο τιμή της, αλλά κι' ευτυχία της; Θ' άθωωθή χωρίς άλλο...

— Ο δικηγόρος χαμογέλασε με μετριοφροσύνη.

— Μην είστε υπερβολικός, αγαππτε μου Διευθυντά...

— Δέν είνε υπερβολή να λέν κανείς την αλήθεια... Άν και, χωρίς να θέλω να μειώσω την αξία σας, έχω τή γνώμη πως δέ θα δυσκολευθήτε πολύ να υπερασπισθήτε τή γυναίκα αυτή...

— Γιατί;
— Νομίζω πως έχει πολλά ελαφρυντικά στην πράξη της...

— Ο Ζεργίνης σγκώθηκε:
— Τόσο τó καλύτερο τότε!... είπε.

— Πάτε άπάντα;
— Ναί, στο καλή της... "Αν έχετε την

Εισαγωγή

Κίνδυνος - θάνατος

— Ο Άβραμίδης ηγαίνει σ' ένα ξενοδοχείο της μικρής επαρχιακής πόλεως που επισκέπτεται για πρώτη φορά και ζητάει να τού δώσουν ένα δωμάτιο.

Τού δείχνουν λοιπόν άμέσως ένα δωμάτιο που εκ πρώτης όψεως τού αρέσει, και αποφασίζει να περάση τή νύχτα του εκεί. Ζητάει τότε τó βιβλίο των ταξιδιωτών, για να γράψη τ' όνομά του. Μόλις όμως τó άνοιγει, στην πρώτη σελίδα του αντικρύζει με φρίκη έναν παχύτοπο κοριό που περιφέρεται απαθείστατα επάνω - κάτω!

— Ο Άβραμίδης χωρίς να χάση καιρό ξανακλείνει γρήγορα - γρήγορα τó βιβλίο, παίρνει τó καπέλό του και τή βαλίτσα του κι' ετοιμάζεται να φύγει από τó ξενοδοχείο.

— Σταθήτε, κύριε! Τί πάθατε; Τί συμβαίνει; τόν ρωτάει κατάπληκτος ο ξενοδόχος.

— Άπλουστάτα, φίλε μου, άπαντά ο Άβραμίδης. Δέν θα μπορούσα να με πείσης με κανένα τρόπο να μείνω σ' αυτό εδώ τó ξενοδοχείο, όπου οι κοριοί... τριγυρίζουν πάνω στο βιβλίο των πελατών για να πληροφορηθούν σε ποιά δωμάτιο θα κοιμηθούν τή νύχτα!...

— Ο ΦΑΚΟΣ

— Ναί, κυρία... τής απάντησε. "Υπάρ-

καλωσύνη να πητε σε κάποιον να με οδηγήσει...

— Μά πως, ευχαρίστως... Χτύπησε ένα κουδούνι, ο Διευθυντής, και στο φύλακα που παρουσιάστηκε είπε:

— Οδηγήστε τόν κύριο Ζεργίνη στο καλλι της Γιωργή...

— Ο Διευθυντής κι' ο δικηγόρος αντίλλαξαν ακόμα μία χειραψία, κι' ύστερα, ο δεύτερος άκολούθησε τó φύλακα. Άνεβήκανε κάτι σκάλες, πέρασαν ένα μακρύ διάδρομο, και δεξιά, ο φύλακας σταμάτησε μπροστά σε μιá κλειστή πόρτα.

— Έδωσε τὰ κλειδιά του και ξεκλείδωσε, Ο Ζεργίνης έσπρωξε τήν πόρτα και μπήκε.

Δυό κρεβάτια, ένα δεξιά, έν' αριστερά, μέσ' στο μισόφωτο. Μόλις άκουσε τήν πόρτα να τρίζη, η γυναίκα που βρισκότανε ξαπλωμένη στο δεξιό κρεβάτι μισοσηκώθηκε. Η άλλη έμεινε ξαπλωμένη, σά να μην είχε άκούσει. Βυθισμένη καθώς ήτανε στις σκέψεις της...

— Αικατερίνη Γιωργή... Μιά επίσκεψη για σένα... φώναξε ο κλητήρας.

— Η γυναίκα τού άριστερού κρεβατιού, πούχε μείνει ξαπλωμένη, σηκώθηκε τότε. Κύτταξε με τὰ πονεμένα μάτια της τó γκριζό κύριο πούχε μπροστά της, έκπληκτη.

— Για μένα;... μουμούρισε.

— Είσατε ή Αικατερίνη Γιωργή; ρώτησε ο δικηγόρος.

— Μάλιστα, κύριε... τού απάντησε σά χαμένη.

— Είμαι ο δικηγόρος σας. Καθήστε.

— Η Κατερίνα ξανάκασε, στο κρεβάτι της. Ο Ζεργίνης έκασε κι' αυτός σ' ένα σκαμνί που βρισκότανε πλάι. "Υστερα, γύρισε στο φύλακα.

— Είνε δυνατό να μείνω μόνος μου με τήν κυρία;... ρώτησε.

— Ο φύλακας έκανε ένα νόημα στην άλλη φυλακισμένη, που τόν άκολούθησε χωρίς μιλιά. Βγήκανε και οι δυο τους από τó καλλι κλείνοντας πίσω τους τήν πόρτα.

— Ο Ζεργίνης ξανάδωσε τήν ταμπκιέρα του και πρόσφερε στην Κατερίνα τσιγάρο.

— Ευχαριστώ... Δέν καπνίζω... τού είπε εκείνη κοκκινίζοντας.

— Άναψε τó δικό του τσιγάρο ο δικηγόρος. Ύστερα άνοιξε τήν τσάντα του, έβγαλε μερικά χαρτιά, δυό-τρεῖς έφημερίδες, τις συμβουλευτηκε, κι' είπε:

— Έσκοτώσατε τόν άνθρωπο που αγαπούσατε με μιá σφαίρα στην καρδιά...

— Όχι, κύριε; σκότωσα τόν άνθρωπο που μ' έμμεταλλεύεταν, τó δημό μου... τού απάντησε με δύναμη.

— Μάλιστα... Τό ξέρω, τó είπατε κι' αυτό στις συνεντεύξεις σας με τούς δημοσιογράφους... Άκόμα ξέρω πως έχετε ένα μικρό κοριτσάκι δυομιση έτών... Κι' ένα σύζυγο στην "Αμερική"...

— Είστε καλά πληροφορημένος, κύριε...

— Όχι έντελώς... Και για να πάρω ακριβώς μερικές συμπληρωματικές πληροφορίες, ήρθα σήμερα να σας επισκεφτώ...

— Η Κατερίνα τόν κύτταξε στα μάτια. Φαινόταν αγαθός άνθρωπος, άνοιχτόκαρδος. Τό ύφος του ήταν εγκάρδιο.

— Μά, δέ μου λέτε αλήθεια, τόν έρωτησε, πως αποφασίσατε να μπήτε δικηγόρος μου;

— Θα προτιμούσατε ίσως κάποιον άλλον;

— Δέν έχω δικαίωμα να προτιμήσω κανέναν, κύριε... Για τόν άπλουστάτο λόγο, ότι δέν έχω να πληρώσω!...

— Ο Ζεργίνης τίναξε τή στάχτη τού τσιγάρου του στο πάτωμα.

— Και ποίος σας είπε πως θέλω λεφτά;... τή ρώτησε στο τέλος.

— Δέν θέλετε λεφτά;... άπόρησε η Κατερίνα.

— Όχι, κυρία... Δέ θέλω λεφτά... Θα σας υπερασπιστώ δωρεάν...

Τὰ μάτια της Κατερίνας γεμίσανε δάκρυα. Έσκυψε, και πριν προφτάση ο δικηγόρος να τή έμποδίση, τού πήρε και τού φίλησε τὰ δυό χέρια.

— Μά, τί κάνετε;... είπε εκείνος.

— Χάρουνε, λοιπόν, κι' άλλοι άνθρωποι στον κόσμο;... μουμούρισε σάν να μονολογούσε η φτωχιά φυλακισμένη.

— Τώρα ο Ζεργίνης κατέβασε τὰ μάτια του.

— Ναί, κυρία... τής απάντησε. "Υπάρ-

— Κι' ίσως πιο καλοί από μένα!... — Πιο καλοί από σας, που αναλαμβάνετε την υπεράσπισή μου χωρίς να πληρωθήτε...

— Ο δικηγόρος άλλαξε κουβέντα.

— Λοιπόν, είπε δώστε μου μερικά στοιχεία... Μερικές συμπληρωματικές πληροφορίες για τή ζωή σας...

— Ρωτήστε με...

— Με τó θέμα συνδέσατε έρωτικά;

— Όχι, τόν έκανε ο θάνατός του. Πραγματικά, ήταν ο δημιός μου...

— Τό ξέρω... Γιατί δέ φεύγατε από κοντά του;

— Τόν φοβόμουν... Και είδατε πως δέν είνα άδικο; Μόλις προσπάθησα να φύγω, βρέθηκα στην ανάγκη να τόν σκοτώσω, για να μ' ή με σκότωση εκείνος...

— Μάλιστα... Με τó Βάσο Χρηστίδη, τόν πρώην μουσικό τού "Ετούαλ" τί σχέσεις είχατε;

— Κοκκίνισε ως τ' αυτή η Κατερίνα. Δέ δίσατε όμως ν' απαντήσει:

— Τόν αγαπούσα και τόν αγαπώ...

— Έτρωπε τὰ γέλια του ευχαριστημένος ο Ζεργίνης, κι' άναψε ένα καινούργιο τσιγάρο με τó άποτίσιγγο τού πρώτου.

— Λαμπρά!... Τόν αγαπάτε... είπε ύστερα. "Ήτανε κι' αυτός μέσα στο καμαρίνι τή στιγμή τού φόνου, δέν είν' έτσι;...

— Μάλιστα, κύριε...

— Ξαφνικά, ο Ζεργίνης πετάχτηκε άπ' τó σκαμνί του κι' έκανε δυό-τρεῖς βόλτες μέσ' στο καλλι. "Υστερα, στάθηκε μπροστά στην Κατερίνα, τήν κύτταξε και τής είπε:

— Και ποίος μάς βεβαιώνει ότι αυτός ο νέος δέν είνε ο δολοφόνος, έφ' όσον μάλιστα τó ώμολόγησε και μπροστά στους άστυφύλακες, στόν άνακριτή;

— Ποίος σας βεβαιώνει, είπατε;... "Εγώ!... έκανε η Κατερίνα ωχρή, γεμάτη άποφασιστικότητα.

— Δέν είν' άρκετό... Έδώ έχουμε ένα πραγματικό γεγονός: Κάποιος έσκότωσε τó Σωτήρη... ή έσείς ή ο Βάσος... Γιατί να πιστέψω ότι τόν σκότωσαν σείς, πού, επί τέλους είσατε μιá άδύνατη γυναίκα, κι' όχι ο Βάσος, που είν' ένας άντρας, και μπορεί ωραιότατα ν' άφοπλίση έναν άλλον άντρα, και, στόν άνάγκη, να τόν σκοτώση;

— Τότε, γιατί είμαι εγώ στη φυλακή, κι' ο Βάσος είν' έξω;...

— Α, μ'ν πιστεύετε ποτέ, κυρία μου, ότι στη φυλακή βoίσκονται πάντα αυτοί που αξίζουν τή φυλακή;... Ο άνακριτής κι' ο Εισαγγελέας έκαναν ένα μεγάλο σφάλμα με τó να προφυλακίσουν εσάς και ν' άπολύσουν εκείνον; Στριχτήθηκαν στην κατάθεση μιáς Ευαγγελίας Σκαλιστήρη, με τó καλλιτεχνικό ψευδώνυμο Εύα Σκάλη, που έπιδάρνε ύπνοπα τή θέσι σας κι' άλάφωσσε, επίσης ύπνοπα, τή δική του...

— Τί έννοείτε "ύπνοπα", κύριε;... τόν έρωτησε με σφιγμένα δόντια η Κατερίνα.

— Μά, αυτή η Εύα Σκάλη διόλου παράξενο νάχε μαζί σας μιá καλλιτεχνική ή μιá έρωτική αντίζηλία... Γίνονται αυτά συχνά μέσα σ' αυτά τὰ κέντρα...

— Κι' είπε ψέμματα, δηλαδή;...

— Γιατί να μ'ν π'ν;... Θα τής τó άπαγόρευε η τιμή της κι' η εύσυνειδησίς της;... Μά, δέν έχει τέτοια πράγματα, φυσικά...

— Η Κατερίνα κύτταξε πολλήν ώρα τó δικηγόρο της στα μάτια. "Υστερα, ξαφνικό τού είπε:

— Έτσι θα με υπερασπιστήτε, κύριε;... Τί θα πη "έτσι" ή αλλιώς;... Θέ σ' άς υπερασπιστώ μ' όποιον τρόπο νομίζω εγώ καλύτερο...

— Πρέπει να συμφωνήσω όμως κι' εγώ σ' αυτό; δέν είν' έτσι;...

— Σε τί;

— Σε δ,τι θα π'ητε για υπεράσπισή μου...

— Διαφωνείτε μήπως σέ τίποτε;

— Ναί...

— Σε τó να θελήσατε να βγάλετε από πά μου τó βάρος του φόνου, και να τó ρίξετε στο κεφάλι τού Βάσου!...

— Ο Ζεργίνης άναψε στην άμνηγιά του ένα καινούργιο τσιγάρο. Τράβηξε μερικές ρουφηξιές σιαπηλός, κι' ύστερα ρώτησε:

— Μά, καλ' αν αυτός ο Βάσος είνε πραγματικά ένοχος;...

— Τί σας νοιάζει σ'άς;

— Δέ με νοιάζει;... Και τότε, διάβολε, γιατί πρόκειται να σ'άς υπερασπιστώ;

— Συγχωρήστε με, κύριε, μα θα μου έπιτρέψετε να σας θυμίσω ότι δέν σας τó ζήτησα...

— Συμφωνώ, εγώ προσφέρθηκα μόνος μου... Δέν είνε λόγος αυτός όμως για να μου δέσετε τὰ χέρια...

— Όστε, ο μόνος τρόπος για να βγώ εγώ άπ' τή φυλακή, είνε να μ'ν ο Βάσος;

— Δέ λέω αυτό, αλλά...

— Άλλά;

— Είνε προτιμώτερο να άποδείξουμε πως δέν έκάνατε καν έσείς τó φόνο...

— Όχι "Εμείς μου φτάνει ν' άποδειχτή έτι έκανα τó φόνο αλλά ότι είχα δικίο...

— Ν' άποδείξουμε δηλαδή πλήρη σύνοισι καί με σ'άς άθωώσουμε... ψιθύρισε σκεπτικός σάν να μονολογούσε ο Ζεργίνης.

— Ακριβώς!... έκανε η Κατερίνα με μάτια που λάμπαν.

— Ας είνε... Μπορεί να γίνη κι' έτσι... "Η Κατερίνα τούτιασε τὰ χέρια με συγκίνηση.

— Σ'άς ευχαριστώ γι' άλλη μι' φορά...

— Τού είπε με δάκρυα στα μάτια.

— Γιατί;

— Γιατί προσφερθήκατε να με υπερασπίσετε χωρίς λεφτά, κι' όπως θέλω εγώ...

— Δηλαδή, άς άνακαταλιώσουμε: Θέλετε να παραδεχτούμε πως σκότωσατε, αλλά σέ βρασμό ψυχής...

— Είχα όλα τὰ δικαιολογητικά να σκότώσω, κύριε... "Οποιαδήποτε γυναίκα στη θέσι μου, θα σκότωνε!...

— Ο Ζεργίνης τήν κύτταξε στα μάτια μ' ένα διαπεραστικό βλέμμα:

— "Οποιαδήποτε γυναίκα, ίσως έσείς όμως, όχι...

— Τί δ'νι;

— Δέ σκότωσατε!...

— Σκότωσα!...

— Γιατί έπιμένετε σέ κάτι έσφαλμένο, σέ κάτι που πιστεύω έντελώς τó αντίθετό του;...

— Τί θα κερδίσετε αν βεβαιωθήτε ότι δέ σκότωσα εγώ;...

— Ο συνήγορος πρόπει να ξερη τήν αλήθεια για τόν πελάτη του... Άσχετο αν τή χρησιμοποιήση ή όχι μπροστά στο άκοαστήριο...

— Τί θα σ'άς ώφελοΰσε αν μαθαίνατε την αλήθεια;...

— Θα στήριζα την υπεράσπισή μου καλύτερα, έστω κι' αν άκούα κρατούσα αυτή την αλήθεια υυστική...

— Φαινόσαστε κάτι περισσότερο από τίμιος; φαινόσαστε ευγενικός;...

— Σ'άς ευχαριστώ...

— Μου δίνετε τó λόγο τής τιμής σας, όχι σάν δικηγόρος, αλλά σάν τίμιος άντρας, ότι θα κρατήσετε τó μυστικό μου;...

— Πιστεύετε με πως η έρώτησή μου δέν...

— Σ'άς δίνω τó λόγο τής τιμής μου ότι, από όλα όσα λέμε, θα χρησιμοποιήσω μόνον όσα μου δώσετε τó δικαίωμα να χρησιμοποιήσω... τής απάντησε έπίσημα ο Ζεργίνης.

Χαμήλωσε τή φωνή της η Κατερίνα, και ψιθύρισε, τόσο σιγά, που περισσότερο μάντεψε, παρά άκουσε τὰ λόγια της:

— Έχετε δικίο; τó Σωτήρη τόν σκότωσε ο Βάσος;...

— Ο Ζεργίνης έκανε δυό-τρεῖς φορές τó γύρο τού καλλιού, φανερά ίκανοποιημένος άπ' τήν οξυδερκεία του. "Υστερα, κάθισε πάλι στο σκαμνί, μπροστά στη φυλακισμένη.

— Λοιπόν, τó Σωτήρη τόν σκότωσε ο Βάσος... Γιατί;... Πώς;...

— Ο Βάσος μ' άγαπούσε και μ' αγαπάει... Είν' ο μόνος άνθρωπος που κατάφερε να κάνει λίγο παράδεισο τή φοιρή έκείνη κόλασι που μέσα της ζούσα...

— Ο Σωτήρης μ' έμμεταλλεύεταν, ο Βάσος τόβλεπε αυτό, κι' άγανακτούσε... Πολλές φορές μάλισα, τούχα ζητήση κι' εγώ, μόνη μου, προστασία... Ο Βάσος είχε δεχτή να μου γασήση τήν προστασία του, και υπήκε άποφασιστικά άνάμεσα στο Σωτήρη και σέ μένα... "Ήτανε μοιραίο να γίνη η σύγκρουσις των δυό τους...

— Κι' ο φόνος;

— Τόν προκάλεσε ένας έκδισαυός του Σωτήρη: Είχε ψάξει κι' είχε βρη τή διεύθυνσι τού άντρα μου στην "Αμερική"...

— Όστε, ο άντρας σας ζή;... τή ρώτησε τονίζοντας τίς λέξεις του ο δικηγόρος.

— Ναί... απάντησε κοιπιάζοντας έκείνη.

— Είν' ο πατέρας τού παιδιού σας, φυσικά;...

— Ναί... Ξανάπε υπόκωφα η Κατερίνα.

— Και, αν μου έπιτρέψετε να σας ρωτήσω, ποιά είνε τὰ αίσθήματά σας γι' αυτό τόν άντρα, πούχε τόσα χρόνια ξενητευτή, τόν είχατε νομίζει για πεθαμένο, και τ'όσα ξέρετε πως ζή;...

— Η Κατερίνα έμεινε γι' άρκετ'ήν ώρα σιωπηλή, με σκυμμένα τὰ μάτια της στο πάτωμα.

υπαγορεύεται από αόρακρίσια...

—Το πιστεύω απόλυτα... Λοιπόν, κύριε, το Στράτο, τον άντρα μου, τον πατέρα του παιδιού μου, δεν τον αγαπώ πιά!... Ο δικηγόρος έμεινε για άοκετή ώρα σκεπτικός.

—Δεν τον αγαπάτε, είπατε;...

—Όχι, κύριε... στην καρδιά μου δεν γωράει κανένας άλλος άνθρωπος, κανένα άλλο αίσθημα...

—Παρά μόνο ο Βάσος, κι' ό έρωτάς σας γι' αυτόν;... ρώτησε χαμηλόφωνα ό δικηγόρος.

—Ναι, κύριε... Σας ύποσχέθηκα πως θαμαι ειλικρινής... Κρατώ την ύπόσχεσί μου...

Μείνανε για λίγο πάλι σιωπηλοί. Ύστερα, ό Ζερνίνης είπε:

—Συνεχίστε την εξιστόρησι των άφορων που φέρονε το φόνο...

—Μάλιστα; Λοιπόν, ό Σωτήρης είχε βοή τη διευθύσι του Στράτου στην Άμερική, και κατάφερε να του ξεκολλήσει λεφτά, γράφοντας του ότι έγω είμαι άρρωστη κι' έχω ανάγκη... Όσπου, κάποτε ό Στράτος βαρέθηκε να στέλνει χωρίς να παίρνει άπάντησι δική μου. Τότε ό Σωτήρης άπαίτησε να γράψω κι' έγω με τη σειρά μου στην Άμερική, ζητώντας η ίδια λεφτά απ' τον άντρα μου... Έγω, φυσικά, άρνθήκα, κι' αυτή η άρνησί μου έφερε τη μοιραία ρήσι: Μία νύχτα, στο καμαρίνι του «Έτουά», ό Σωτήρης άπαίτησε να γράψω το γράμμα στο Στράτο. Ο Βάσος ήταν μπροστά, μπήκε στη μέση, ήθελε στα χέρια, ό Σωτήρης τράβηξε πιστόλι, με πυροβόλησε χωρίς να με πετύχει, και τότε ό Βάσος έξαλλος τον έζάλισε με μία γροθιά στο κεφάλι, του πήρε το πιστόλι και του φύτεψε δύο σφαίρες στην πλάτη...

—Κι' όταν έσπασε η πόρτα;

—Άρπαξα το όπλο απ' τα χέρια του Βάσου, και παραδόθηκα έγω στη θέσι του στους αστυνομικούς...

Ο δικηγόρος την έκτύπαε στα μάτια.

—Πόσο τον αγαπάτε!... ψιθύρισε με θαυμασμό, σχεδόν με συγκίνησι.

—Ναι, κύριε, τον αγαπώ... άπάντησε με μιάν απλόττητα γεμάτη μεγαλείο η Κατερίνα. Τον αγαπώ περισσότερο από τη ζωή μου, από την έλευθερία μου...

—Τό άποδείξατε... Λοιπόν, για ν' άνακεφαλαιώσουμε, δε θέλετε να θιγεί καθόλου στην υπεράσπισί σας το ζήτημα ό τι μπορεί να είναι ένοχος το φόνο ό Βάσος...

—Πρός Θεού, ποτέ!... Μου τό όρκιστήκατε στο λόγο της τιμής σας...

—Όπως θέλετε... Κι' όσο για τον άντρα σας, το νόμιμο άντρα σας, που τον νομίζετε πεθαμένο κι' όμως ζή, τα αίσθημά σας είν' έντελως άλλαγμένα...

Κατέδασε τα μάτια της η Κατερίνα:

—Δεν μπορώ να πώ ψέμματα, κύριε! η καρδιά μου είναι δοσμένη για πάντα στο Βάσο...

—Σεχνάτε πως έχετε ένα παιδί, ένα κοριτσάκι, νομίζω...

Η Κατερίνα χλώμιασε:

—Τί σχέσι έχει το παιδί μου σ' όλα αυτά;...

—Καιμιά! σας θυμίζω μόνο, ό τι το κοριτσάκι αυτό άνηκε σε σας, όπως και στον πατέρα του...

—Ο πατέρας του είναι τόσον καιρό χαμένος...

—Νά που σήμερα ξαναβρέθηκε...

—Και λοιπόν;... Τί θα γίνει;... Τί μπορεί να κάνει;... ρώτησε με άγωνία η Κατερίνα.

—Τίποτα... Άλλωστε, δεν είναι ζήτημα που πρέπει να μας άπασχολήσει σήμερα αυτό... Σήμερα, πρωτεύει η υπεράσπισί σας. Κι' αυτή νομίζω πως θα την καταφέρουμε καλά!...

Σηκώθηκε ό Ζερνίνης, και της έδωσε το χέρι του.

—Θά ξαναρθώ, της είπε. Και θα τα ξαναπούμε...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

ΓΑΜΟΙ

Συκράτης Φριλιγγος — Μαρία Σ. Λιβαίου, έτέλεσαν τους γάμους των.

ΙΟΥΛΙΑ ΚΑΝΤΕΪΓ
«ΤΗ ΦΥΛΟΓΕΡΗ ΚΑΡΔΙΑ»
ΜΕ ΤΗ ΦΥΛΟΓΕΡΗ ΚΑΡΔΙΑ

Ένα ειδύλλιο κάτω από τη λαιμητόμο

Η ζωή της Ιουλίας Καντέϊντ είναι ένα συγκινητικό μυθιστόρημα έρωτος και πόνου. Είναι το μυθιστόρημα μιας γυναίκας, που έμεινε παντοτεινή η άπαρηγόρητη έρωμένη χωρίς να ξεχάσει ποτέ τον άνθρωπο που είχε κάνει την καρδιά της να χτυπήσει με μιάν άσυνήθιστη όρμη και που είχε γεμίσει την ύπαρξί της με τη ρωμαλέα και γεμάτη δυναμισμό προσωπικότητά του.

Ο άνθρωπος αυτός δεν ήταν άλλος από τον Βερνιώ, τον «Λεοντά της Γερνόνδης», έναν από τους ημιθέους της Συντακτικής Συνέλευσης κατά την εποχή της Γαλλικής Έπαναστάσεως.

Υπέροχη άρπιστρια, πολύ καλή τραγουδίστρια και ηθοποιός η Ιουλία Καντέϊντ Σαντέϊν, ήταν πριν από όλα μία γυναίκα με τρωφερή και θερμή καρδιά και δεν μπορούσε να νοιώσει τον έρωτα σαν ένα παιχνίδι ή σαν μια διασκέδασι. Γι' αυτό, είχε άπομακρύνει από κοντά της όλους τους δόν Ζουάν της εποχής, που της ένεπνεαν μόνον την άηδία και την άποστοφή. Η ψυχή της διψούσε το μεγάλο, τον άπόλυτο έρωτα, που δεν έχει έπιφυλάξεις και δεν δέχεται συμβιβασμούς.

Από τ' άλλο μέρος ό Βερνιώ ήταν ένας άνθρωπος με φλογερή ιδιοσυγκρασία και βίαια αισθήματα. Είχε ριχθεί στην πολιτική με την άσυνκράτητη όρμη ενός λαιωνιστή και κάθε του βήμα ήταν κι' ένας θριαμβός. Με την ίδια όρμη ριχτηκε τώρα και στον έρωτα.

Την εποχή που πρωτονώρισε την Ιουλία ήταν 33 χρόνων και βρισκόταν στον κολοφώνα της δόξης και της δυνάμεως. Οι Γερνόνδιοι, το πανίχυρο κόμμα που τον είχε για άρχηγό, έθριμψαν παντού. Λίγο άκούει και η έσορία θα περνούσε ολοκληρωτικά στα χέρια τους.

Η Ιουλία είδε τον Βερνιώ όχι σαν άνθρωπο αλλά σαν θεό. Κι' από την πρώτη στιγμή του άφοσιώθηκε μ' όλη της την ψυχή. «Δεν χρειάστηκε, άσπνείται ένας σύγχρονος ιστορικός, ούτε να μιλήσουν ό ένας στον άλλο, ούτε να έξωολογηθούν άμοιβαία τον έρωτά τους. Το αίσθημά τους ήταν κεραυνόμοτο κι' εκδηλώθηκε με την όρμη της βεβήλας. Σαν να προαισθανόνταν το σύντομο τέλος του, ό Βερνιώ ζητούσε να βλύνει την τελευταία περίοδο της ζωής του με την άγάπη μιας γυναίκας, που αντιπροσώπευε γι' αυτόν το πν και που ξεχώριζε στα μάτια του άναμεσα σ' όλες τις άλλες. Κι' η Ιουλία, από τ' άλλο μέρος, είχε γι' αυτόν τη συγκινητική εκείνη άφοσίωσι που δείχνει κανείς σ' έναν έτοιμόθάνατο...».

Πλημμυρισμένη από το αίσθημά της, η Ιουλία, έτρεχε κάθε μέρα στη Συνέλευση για ν' άκούσει τον άνθρωπο που έλάτρευε. Κι' ό Βερνιώ πάλι έπειτα από κά-

θε θεαλλώδη άγόρευσι, έτρεχε στο θέατρο όπου έπαιζε η Ιουλία για να την θαυμάσει στους ρόλους της.

Άλλ' η Έπαναστάσι είχε πάρει πια το δρόμο του αίματος. Οι Γερνόνδιοι είχαν κατατροπώσει όλους τους αντιπάλους των εκτός από ένα. Το Ροβεσιέρ. Κι' όταν πρθε η στιγμή ν' αναμετρηθούν μαζί του κατάλαθαν άμέσως πως είχαν χάσει το παιχνίδι.

Γιατί ό Ροβεσιέρος άγρυπνούσε. Σκληρός, άμειλικτος, άσυγκίνητος, είχε προπαρασκευάσει μέσα στο σκοτάδι την πτώσι των. Οι Γερνόνδιοι ήταν το μόνο εμπόδιο για τη δικτατορική άσπρη της έξουσίας, που όνειρευόταν. Έπρεπε λοιπόν, να έξαφανισθούν. Έτσι μία μέρα, συνελήφθησαν όλοι. Και, σε λίγο, τα κεφάλια τους έπεσαν κάτω από το λαιμίδι της λαιμητόμου.

Κατά τη στιγμή της καρτομήσεως του Βερνιώ, η Ιουλία είχε σιρθεί κάτω από τη λαιμητόμο και το αίμα του άγαπημένου της κύλησε πάνω στο κεφάλι της.

Και, ξαφνικά, εκείνοι που ήταν όλογυρά της την είδαν να βγάει ένα έγκειρίδιο και να έτοιμάζεται να το κωστή στο στήθος της. Άλλά, την τελευταία στιγμή, ένα στίβαρο χέρι την συγκράτησε.

Ο άνθρωπος που την είχε άποδοίσει να τερματιστεί τη ζωή της ήταν ένας ύμειονομικός αξιωματικός, ό Λουδοβίκος Νικόλαος Ντελαρός που άγαπούσε από καιρό την Ιουλία.

Αυτός στάθηκε κοντά της κατά τις τραγικές στιγμές του πόνου της κι' έπειτα από δύο χρόνια την έπεισε να νινυναίκα του.

Άλλ' η Ιουλία μεταμελήθηκε γι' αυτό το γάμο, που την έμποδίσε ν' άφιερώνη όλες τις στιγμές της ζωής της στο μεγάλο νεκρό κι' άργότερα χωρίς απ' τον Ντελαρός.

Ξαναγύρισε τότε στο θέατρο. Την εποχή εκείνη έγραφε μερικά θεατρικά έργα και δημοσίευσε τρία ή τέσσερα μυθιστορήματα που είχαν κάποια έπιτυχία.

Άλλά, μ' όλο που κουραζόταν υπεράνθρωπα, δεν κτώσθηκε να κερδίσι τα χρήματα που της ήταν άπαραίτητα για να ζήσει. Είχε άρχισει να στερείται και τα πιο στοιχειώδη πράγματα. Δέχθηκε τότε να πανδρευθεί για δεύτερη φορά. Ο γάμος της αυτός είχε μία κωμική όψη.

Στο Παρίσι βρισκόταν τότε ό Μπελ Σιμόν, γυνίς ενός πλούσιου κατασκευαστού αμαζών από τις Βρυξέλλες.

Ο νεαρός Σιμόν ήταν άποφορισμένος λοιπόν να παντρευτεί μία πολύ άμοροη ή.οποιό, την δεσποινίδα Λάνζ. Ο πατέρας του, μόλις το έμαθε, έκρινε από τις Βρυξέλλες και πήγε στο Παρίσι για να έμποδίσι αυτό το γάμο. Η Ιουλία Σαντέϊν που ήταν φίλη της ύποψους νύμφης, μεροάληψε τότε για να τον μεταπείσι. Και τό κατάφερε χωρίς μεγάλη δυσκολία. Γιατί ό πέπτερος Σιμόν, που είχε μείνει από πολλά χρόνια χήρος, νοιώσε ένα παράφορο αίσθημα γι' αυτήν και, έπειτα από δύο ή τρεις συναντήσεις της ζήτησε να γίνει γυναίκα του. Η Ιουλία που μιστούσε όλη τρωμερόε άκονομικές δυσχερείες άναγκάστηκε να δέχθι. Έτσι, οι γάμοι των δύο Σιμόν — πατέρα και γυνίς — έγιναν την ίδια μέρα.

Άλλά και τη φορά αυτή η Ιουλία άήετυχε. Είχαν ύπολόνισι ότι θαόρισε την άνεσι και συνέβη το αντίθετο. Ο Σιμόν κρεωκόπησε έπειτα από λίγο κι' η άτυχη γυναίκα βρέθηκε στην άνάγκη να έρνάζεται η ίδια για να τον ζή.

Ευτυχώς, ό Σιμόν πέθανε πολύ νρήγορα. Η Ιουλία ήταν άνικανη πια να εργασθί και παντρεύτηκε για τρίτη φορά ένο ζωνάφο.

Μέσα στη σπαρμένη ψυχή της δεν ήλπιζε πια να βρή την ευτυχία. Κατάρθωσε, όμως, να βρή την ήρεμια και τη γαλήνη και τα ύπολοιπα χρόνια της ζωής της πέρασαν χωρίς περιπέτειες.

Ζούσε πια ήσυχα, χωρίς να πολυεμφανίζεται στους δρόμους, δοσμένη ολοψύχως στο όνειρο της παλίας της έρωτικής ευτυχίας. Ζούσε με την άναμνησι των περασμένων. Μόνον το όσμη της βρισκόταν στη γή. Η όκσιψη της πετούσε μακριά...

Τη στιγμή που ξεψυχούσε το όνομα του Βερνιώ άνέθηκε στα κείλη της. Άπλωσε τότε το χέρι της σαν να ήθελε να τρέψι κοντά του και το πρόσωπό της φωτίσθηκε από χαρά... Ένα λεπτό άρνότερα, ήταν νεκρή.

ΚΥΝΗΓΙ στο Κανταλίδι

Του συνεργάτου μας
Χ. Α. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΥ

Οι πέντε κυνηγοί της έκδρομικής μας Κοινότητος, απ' την άρχή του φθινοπώρου, πήραν και την έξουσια στα γέρια. Έφτασε βεβαία η εποχή τους και κάθε έξοδος τώρα της άμασος ουσιμείται απ' αυτούς που ξέρουν καλά την όρεινή και την πεδινή Άττική καθώς και τα φθινοπωρινά περάσματα που άρχίζουν απ' τις τελευταίες μέρες του Αυγούστου με τις πρώτες δροσιές.

Οι κινήσεις λοιπόν, και οι... τύγες της Κοινότητος κρομαστήκαν απ' τα γέρια τους ή μάλλον απ' τα... πόδια τους και τα τουφέκια τους. Και οι περιπάτοι τώρα, έγιναν σκληρότεροι, γιατί αυτοί στους δρόμους και κυρίως στις άνηφοριές και στα κατασάβραχα έχουν δικά τους έθιμα και δεν γωρατεύουν. Ενώ ό πρόεδρος μας και μερικοί άλλοι από μας άσθενικοί και ήπλιοι, δεν καταδέχονται τις μεγάλες κακοτοπιές του υπαίθρου.

Έτσι η Κοινότης χωρίζεται κάπου — κάπου, στις πλαγιές και στα ψηλάματα. Άνεβαίνοντας προς την Πάονηθα προημειώθηκε αστέριον ψωμί, κρασί κι' έλξης θρούμπες απ' το Μενίδι. Πήρε, έπειτα, τον άνηφορικό άιαξίτο δρόμο που φέρνει απ' τις Άνισες προς τις έλαιόβιθεις και πευκόφυτες ύπώρειες του βουνού. Προσπέρασε με τη δροσιά της αύγης το μικρό έκκλησάκι, κοντά στο είκοστό χιλιόμετρο κι' απ' εκεί, άφου δροσιστηκε με τα νερά της πηγής του, πήρε το πευκοβριθές μονοπάτι που θάγει ύστερα από δύο ώρων πορεία στην έλατοβιθιά κοιλάδι της Άνιστοράδος, που πήρε τ' όνομά της από τό εκεί διαόυνυιο υοιστήσι με την πελώρια και αίωνόδια καρδιά.

★

Από το Μετόχι όμως οι κυνηγοί με πέντε άλλους όπαδούς των, τρείς κοπέλλες και δύο άνδρες, χωρίστηκαν και πήσαν το άνωφερικό μονοπάτι προς την Κορουπλιά — όπως λένε την πηγή Κορουπλιά (ύψος 1200) — κι' απ' εκεί προς την άλλη πηγή που βρίσκεται μέσα σε φουντάτα έλάτα στο Κανταλίδι (ύψος 1350).

Σε λίγο τα δίκανα, τό ένα μετά τό άλλο, άντηνούσαν στις πλαγιές. Και ταυτοχρόνως τα σκυλιά έτρεχαν και γαυνίζαν και έμπνύσαν τη βουνόσια ήνώ ως τα πέτρας της Βουνόσειας. Ο πρόεδρος μας, πριν γωριστούμε, μας είπε:

—Κανένα όρτύκι και καμιά πέρδικα περιμένουμε! Καλή έπιτυχία!

Και από μακριά μας φώναξε:

—Άν άκούστε και τίποτα καρίσματα κόττας, βαράτε! Νησιώτικες πέρδικες είναι, ό καλύτερος μεζές! Πετροπέρδικες δεν θα βρήτε στην Πάονηθα!

Άλλ' οι κυνηγοί μας τα ξέρουν αυτά. Όπως ξέρουν και την λαογραφία της πέρδικας καθώς και τό δυσκόλο κυνήγι της. Στο τουφέκισμα είναι ζήτημα άν πετυχαίνει ένα 15 ή 20 τοις 100.

Άν τό τουφέκι δεν βρεθί «έπι σκοπόν» στο πέραςμα ή στο φτεροπύσμα κοποδιού, οι ριζές πηγαίνουν χαμένες γιατί η ταχύτης του πουλιού είναι η μεγαλύτην, σχεδόν, απ' την ταχύτητα όλων των άλλων πουλιών. Μία έξυπνη Κοπτική μαντινάδα λέει:

«Η πέρδικα τό' η κοπέλια
είνε κακό τουνήνι,
θέλει στα νούνορα φωτιά
μη σπκωθί τοε φύγι!»

Άλλ' άσχετα με την ταχύτητά της, η πέρδικα έχει βοή τον μετλά της στο δηλώδη ποίσι και στο δημοτικό τραγούδι. Κανένας τραγουδιστής ίδίως του υπαίθρου δεν τραγουδίζει την έκλεκτή της καρδιάς του, χωρίς να βεβαίωση ότι είναι «πέρδικουμάτα» ή «πέρδικόστηθη» ή «πέρδικοτεπατούσα».

Άπειρα είναι τα τραγούδια της και οι παραδόσεις για τό κυνήγι της που θέλει πλεονία κυνηγού δυνατά, πόδια — φτερά, καυδό και πίκκα. Οι Κοπτικοί μάλιστα στα γασίσματα του περικοκυνηγού βλέπουν τα μεγάλα δώρα ενός έκλεκτού πολεμιστού, δώρα που οι μανιάδες της Κρήτης, ίδίως οι παλιότερες, εύγονταν για τα παιδιά τους στο ναυούσιμά τους:

«Ώ χαράστονε τό γυιό
τόν περικοκυνηγό!»

Η κυνηγετική λαογραφία, καθώς την άκούγαμε από ώρα σε ώρα απ' τους συντρόφους μας κυνηγούς άρη και τέλος δεν έχει. Κάθε πουλί, κάθε άγριο ζω, κάθε ψυχή του βουνού και του δάσους, έχει και τις δικές του παραδόσεις και τους θούλους του.

Από τα έλάχιστα θύματα της κυνηγετικής αυτής έκστρατείας στο Κανταλίδι ένας τσοπανάκος και δύο βαλμάδες, έχουν χωριστή ιστορία.

Ο τσοπανάκος είναι ένα πουλί σαν τον κότσυφα νόστιμο στο φαγητό, αλλά με μακριά μύτη και με βούλες σταχτιές στα φτερά του. Συνήθισι να πετάει στους βράχους, όπως και τα πετρονελιδονα κι' εκεί να κελαηδή. Το κελαδηνά του είναι σαν σφύριγμα τσοπάνων που οδηγεί τα πρόβατα στη βοσκή. Απ' αυτό λοιπόν πήρε την έμπνευσί της η λαογραφία της υπαίθρου και λέει ότι στα παλιά χρόνια ό τσοπανάκος ήταν στ' αλήθεια πιστικός.

Μία μέρα όμως άπάντησε την φιλενάδα του, μία ώραία γωριστοπούλα, τη Μάρω και ξεγάστηκε ααζί της κάτω από μία άγιοαχιά. Έν τώ μεταξύ το κοπάδι πήρε το βουνό, σκόρπισε και γάθηκε. Όταν η Μάρω έφυγε και ξαναγύρισε στο γωριό, ό πιστικός φάγνει για τό κοπάδι του, αλλά τα πρόβατα είχαν γαθή.

Συνορίζει, τίποτα. Άπελπισμένος, λοιπόν και κλαίνοντας έτρεξε από δώ κι' από εκεί και σφύσθηκε. Σκέφτηκε, ότι ό άφεικτικός του θα πληρώσε άκριβά τα έξοδα του ειδυλλίου με την Μάρω και τρώγοντας την όρη του σήκωσε τα πόδια του προς τον ούραό, και φώναξε:

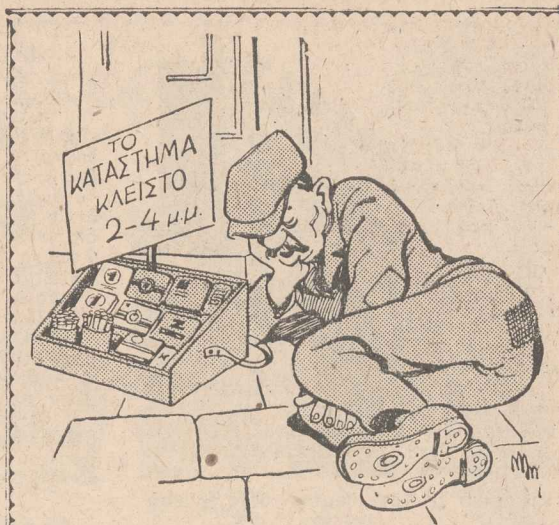
—Κάμε με. Θέε μου, πουλί, να γλυτώσω!

Ο Θεός τον λυπήθηκε και τον έκαμε πουλί. Άλλά τό άσπρε, τό σφύριγμα. Κι' έτσι ό τσοπανάκος, έκτοτε, δεν λησμονεί τα πρόβατά του και σφυρίζει. Το έπιστημονικό του όνομα είναι σίτη. Λέγεται και σφύριγ της και είναι ποσυσματικά δυσφορικό. Φωλιάζει σε τούτες βόθρων και ό καλύτερος μεζές του είναι τα κούμαρα, τ' αυγά τό άέτιο και ή άγρια φασούλα του βουνού.

Όταν καταδύναμε απ' τον Άπέτρο της Μόλλας στην Άνιστοράδα, μάθαμε και την παράδοσι του βαλμά που μοιάει κι' αυτός σαν τον κότσυφα και ήταν, λέει, στα παλιά χρόνια άλγοβοσκός.

Μία μέρα, όμως, άφικε τ' άλογα και σκάλωσε σε μία σκιά για να φάν σύκα. Όταν γούτασε και κατέβηκε, τ' άλογα είχαν φύγει και γάθηκαν. Κι' αυτός, τότε παρακάλεσε το Θεό να τον κάνει πουλί για να πετάει και να μην άκούη χλιμίντρισμα άλόγου!

Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΕΓΑΛΟΜΑΝΙΑ! (Σκίτσος Ν. Νομικού)

Αθηναϊκά επίκαιρα

Γαμπρός και πεθερά

Συνελήφθη ένας γαμπρός, που μετά πολλής χαράς (του) πήγε κι' έβαλε φωτιά στα έπιπλα της πεθεράς του. Πάντοτε μιά τέτοια πράξι τιμωρείται φυσικά, μα ό γαμπρός ό κακομοίρης έάχη κι' έλαφρυντικά

★

Για σκεφθήτε μία φορά: τη φωτιά προτού ανάψη ποιος τό ξέρει, η πεθερά τον γαμπρό τον φοκαρά, πόσο θα τον είχε κ' ά ψ ε ι!

Πουλοδεροπλεξίς

Πουλόδερο έτοιμάζονται και διαστικτά πολύ. Στα καρτοσάκια μπλόκο προσφέρεται μαλλί μαλλί σπουδαίο «μερίον» για πλέξιμο χειμερινό!...

★

Και η γυναίκα νενκώς κάπατα και άζια άρχίζει την άτέλειστη πουλοδεροπλεξίσι, άρα τον υπαμψά τον σύζυγο, και... υάλλον στον (γίκο) πουλόδερο για τον λατρευτόν, άρραβωνιστικό!

★

Να της γυναίκας η στορνή. Θα πάρη το μαλλί της και νύχτα μέρα άκούραστη στο πλέξιμο έπιμένει κι' είτε με τό πουλόδερο της, είτε μ' ένα φιλί της αιώνια μας θεμαίνει!

Φασούλια

Όσο κι' άν κρατά η έσση, άνευ περιπτώσ σχολίων φρίνεται χειμώνας υπαίνει, κι' ως άποδείξει άόκει πως διαονή άνγνυγέλη και των πρώτων φασολίων για να γίνει ή φασουλάδα, του σπιτιού ή θουλική!

★

Καρροτάκι, σελινάκι και τα συμπασσαροτούντα και ή κόκκινη, βεδάση, πιπεριά να μην της λείπει σαν προληπτικό σπουδαίο για τό κορυ, για την μ' ένα πιότα φασουλάδα... δεν μας πηποιάει η (ντοιννη)!

Τυρίτζ

Ένα τυρί άδε έδωσα κι' είναι άσφαλως τό κάλλιστον τους είπεν ό υποκάλης των.

Κι' αυτοί που πήραν το τυρί και τ' άκριδοληρώσανε τό φάγαμε οι άνθρωποι κι' ύστερα... κεκαρώσανε!

★

Και ό υποκάλης συλληφθηκε την κεφαλήν του τίλλε και να έσπνηση προσοβεί το τρωμερό μυστήριο — Μήπως έφάγαν τό τυρί τό βοδύ ποός τό δειλ, όποτε πλέον έγινε μοιραίως... δειλί-τυρίον!

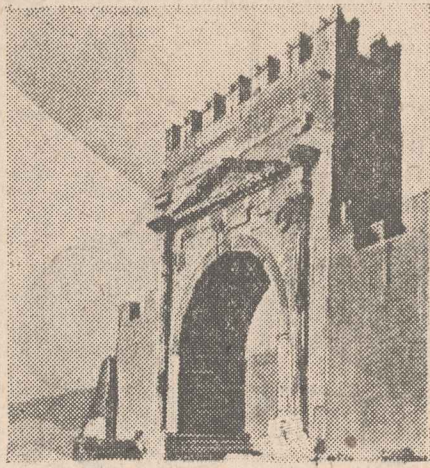
Χοροδιδασκαλείς

Βρήκε τώρα η νεολαία μία καινούργιαν άσχαλία γιατί άνοίξαν και πάλι τα χοροδιδασκαλεία και οι νεαροί πηγαίνουν μιά νύα να γυρέψουν και μαζί της να χορεύουν!...

★

Άπό τον χορό βεβαίως, ό άγατέλης σαν σύγη κάποιου αίσθηματος ή σκέσις που σαν έρωτας θ (βγή) Κι' έτσι με χορό κι' άγάπη θα περάση ό καιρός γιατί η ζωή μας όλη... είν' άπλως: ένας χορός

Δ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗ

Ρίμινι: 'Η θριαμβευτική άψις του Αύγουστου.

ΠΩΣ... ΔΕΝ ΑΠΗΧΘΗ ή θεία του Μουσσολίνι

Δημοσιογραφικές άκνυμνσεις του
συνεργάτου μας κ. Κ. Πολίτη

Σάν σήμερα — πρίν τρία χρόνια — ή μικρή, αλλά θαυματουργή 3η ελληνική ταξιαρχία πολέμουσε άκούη στή Βόρειο 'Ιταλία. Τό Ρίμινι δέν είνε τό μοναδικό κατόρθωμά της. Προτού κάμψη τήν αντίστασι των Γερμανών στο άεροδόμιο και τή άνωμένη κράσπεδα τής πόλεως, έδωσε μιά σειρά από νικηφόρες μάχες στήν παραλιακή περιοχή πού εκτείνεται από τήν Καττόλικα ως τή Βόρεια τού Μιραμάρ. Στήν ελληνική Ταξιαρχία άνήκουν τή στρατιωτικά τμήματα πού πέρασαν πρώτα τόν ιστορικό Ρουβίκωνα. Κατέλαβαν κατόπιν τήν Μπελλάρια και προωθήθηκαν βορειότερα πρὸς τὸ Τσεζενάτικο. 'Εκεί πήσαν τίς πρώτες χαράς τους ειδήσεις τής επικείμενης άπελευθερώσεως των 'Αθηνών. Κι' άόχισαν νά έτοιμάζονται γιά τήν έπιστροφή στήν Πατρίδα...

Εκεί, στήν περιοχή Ρίμινι και Μπελλάρια, είδα τους πρώτους 'Ιταλούς παρτιζάνους. Μερικά παιδιά 17-20 χρονών, περιφέροντο στή άπελευθερωθέντα έδάφη με όπλα πού τους είχαν παραχωρήσει οί 'Αγγλοι και οί 'Αμερικανοί. Κανένα συγκεκριμένο σκοπό δέν είχαν. Οί δικόι μας, μολοντί έτήρησαν αξιοπρεπστάτη στάσι άπέναντι τού 'Ιταλικού πληθυσμού, τους έδωσαν με δυσπιστία. 'Αρκετοί ήσαν κατάσκοποι των Γερμανών. Κρυβόνταν τίς νύχτες μέσα σέ άπομονωμένα ερείπια ή σέ χαράδρες και μετέδιδαν με άσύματα τηλεφώνω πληροφορίες στους Γερμανούς. Ήσαν όμως άδέλαιοι και έφευγαν στή σάκα. Συνελαμβάνοντο σαν ποντίκια. Δέν άνοούσαν νά δυολογήσουν τήν ένοχή τους. Συχνά άνακαλύπτοντο στίς τσέπες τους δελτία τού Φασιστικού Κόμματος τού όποιου ήσαν επίλεκτα μέλη. Ύπήρχαν όμως και πραγματικοί παρτιζάνοι. 'Ελάχιστοι. 'Αλλά και αυτοί προτιμούσαν νά κάνουν τίς επιδείξεις τους στίς άπελευθερωμένες περιοχές. 'Απέφευγαν τή κακή συναπάντημα με τους Γερμανούς.

Ρώτησα μιά μέρα έναν νεαρό παρτιζάνο γιά τή δοσί του. Μου είπε ότι είχε κάνει φοβερά πράγματα και ότι αν είχε πέτυχει ένα σνέδιο πού έπρόκειτο νά εκτελέσει και πού δέν επέτυχε τελικά, θα έπρεπε νά τόν παρασημοφοήσουν οί σύμμαχοι.

— Διλαδή:
Πήρε ύψος μυστηριώδους, μου ζήτησε ένα δόκλοπο πακέτο τσιγάρα και μου έζήτησε:

— 'Εδώ κοντά στή Φορλί — στο δρόμο πού δδνει πρὸς τήν Μπώλωνα — είνε ένα σπίτι πού ανήκει στήν οικογένεια τού Μουσσολίνι. 'Εκεί μέσα πέρασε τή παιδικά του χρόνια ο Μπενίτο. Σ' αυτό λοιπόν τό σπίτι, έμενε τόν τελευταίο καιρό μιά γριά θεία τού Ντούτσε. 'Εγώ και μερικοί φίλοι μου σκεφθήκαμε νά τήν... άπαγάγουμε και νά τήν παραδώσουμε στους συμμαχούς.

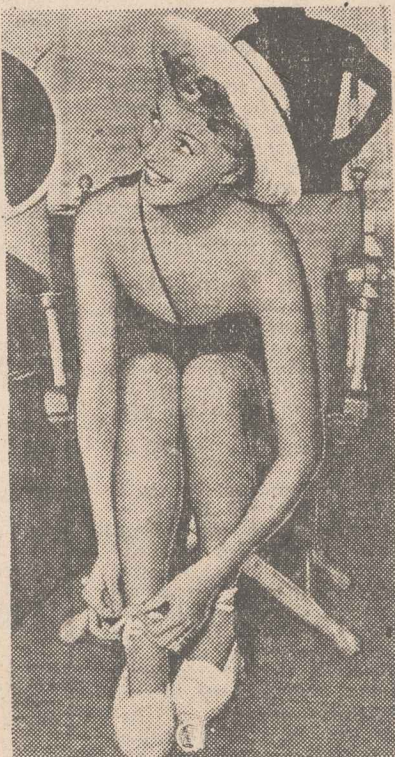
— Γιατί;
— 'Επειδή μάθαμε ότι αυτή ή Σενιόρα ήφερε πολλά μυστικά από τίς βομβοδουλειές τού Μουσσολίνι. Κυρίως τίς έρωτικές του περιπέτειες. Τό σπίτι πού σας είπα είνε εκείνο πού στέγαζε τους παρόνους έρωτες τού Ντούτσε. ('Ο παρτιζάνος έφτυσε δυό φορές εις ένδειξιν άποτροπισμού). Αυτό όμως δέν είνε τίποτε. Τό σπουδαίο είνε ότι ο Μουσσολίνι είνε ένα σωρό νόθα παιδιά! Τήν ύπαρξή τους τή γνώριζε μόνο ή Σενιόρα θεία του. Καταλαβαίνετε λοιπόν ότι οί άποκαλύψεις της θα είχαν μεγάλη σημασία γιά τους συμμαχούς.

— 'Εννε ή άπαγωγή;
— 'Οχι δυστυχώς. Γιατί όταν τή έτοιμάσαμε όλα και φθάσαμε στο έξοχικό σπίτι μάθαμε ότι ο Σενιόρα θεία είνε... πεθάνει πρὸς τετραετίας!

Γιά τήν 'Ιστορία πρέπει νά σημειώσω ότι ο «παρτιζάνος» φορούσε ένα παλτό, λερωμένο, μύσο φασιστικό πουκάμισο. Θά τό είνε ξενάσει φαίνεται...

Οί άνδρες τού ελληνικού λόχου πού μπήκε πρώτος στο Ρίμινι έτρεχαν εδώ κι' εκεί γιά ν' άνακαλύψουν τους άουδούς 'Ιταλούς πού θα υπέγραφαν τό πρωτόκολλο τής παραδόσεως τής πόλεως. Τελικά άνέσταν δυό — ο ένας ήταν φασισκοποιός και δημοτικός σύμβουλος — μέσα από τή έρείπια.

Οί τρομακτικές καταστροφές πού υπέστη ή πόλις άπ' τους βομβαρδισμούς και ή προέλασι των ελληνικών στρατευμάτων, άνάγκασαν τους κατοίκους νά πάρουν τή βουνά. Τίς πρώτες είκοσιτέσσερις ώρες μετά τήν κατάληψή ήταν άδύνατο νά συναντήση κανείς πέντε 'Ιταλούς. Οί φασιστικές άρχες και οί Γερμανοί είχαν διαδώσει ότι οί 'Ελληνες δά τους έσφαζαν όλους, μένους ενός. Τήν τρίτη ημέρα άρχισαν νά έπιστρέφουν στήν πόλι, περιβεβείς και άγωνιώτες, οί πρώτοι μικροί όμιλοι των κατοίκων. Και οί 'Ελληνες στρατιώτες τους... έσφαζαν

Η ΡΙΤΑ ΧΑΙΝΓΟΥΡΘ ΘΑ ΧΩΡΙΣΗ:
'Η διάσημη «γόρσο» Ρίτα Χάινγουορθ πρόκειται πάλι νά χωρίσει, γιατί ο 'Ορσον Ουέλλες, ο άνδρας της, δέν βρήκε τίς άσεκείας του ούτε τίς σκέψεις της στο Παρίσι με τόν πρίγκιπα Τρουμπέτσκοι, ούτε μερικες φωτογραφίες της, όπως ή πάρα πάνω, πού δημοσιεύθηκαν έσχάτως και πού τήν παρουσιάζουν κάπως υπερβολικά «εύθυμη» κατά τή διάρκειά του ταξιδίου της έπιστροφής της στο Χόλλυγουντ.

πράγματι με τήν καλωσύνη τους. Μοίρασαν τρόφιμα, ώργάνωσαν συσσίτια, περιέθαλψαν τή άρρωστα παιδιά, εγκατέστησαν στο στρατιωτικό χειρουργείο τραυματισμένους γέροντες και γυναίκες πού είχαν ανάγκη από έγχειρσιν.

Σέ λίγες μέρες οί ύπόλοιποι κάτοικοι τού Ρίμινι πού έξακολουθούσαν νά ζούν σαν άνοιμια στίς ναράδρες και στή βουνά έμαθαν με... κατάπληξη ότι οί 'Ελληνες δέν ήσαν άνηρωποφάγοι. Κι' όταν έπέστρεφαν δέν πείλπιαν νά φωνάζουν «Βίβα Γκρέτσια» μόλις άντίκριναν 'Ελληνα αξιωματικό ή στρατιώτη.

Τό Γενικό Νοσοκομείο τής 3ης Ταξιαρχίας ήταν εγκατεστημένο σ' ένα θαυμασίο κτίριο — πρώην φασιστικό σχολείο — τής Σενεγκάλια, λίγα χιλιόμετρα βορείως τής 'Αγκώνος. Τό διηύθυνε έκείρετα ο άρχιστρός Μαρίνος Σιγάλας. Περαστικός άπ' εκεί κατά τίς άρχες 'Οκτωβρίου 1944, φιλοξενήθηκα δυό μέρες στο Νοσοκομείο και είχα τήν ευκαιρία νά διαπιστώσω τή θαυμασία οργάνωσή του και τήν άψογη λειτουργία του. Είνε περιττό νά σημειώσω ότι και εδώ οί 'Ιταλοί εύρισκαν ιατρική περίθαλψη πού δέν τήν είχαν ίδθ στή ζωή τους.

Ενα πρωί, τό νοσοκομείο άναστατώθηκε από τίς χαρούμενες φωνές ενός λοχία τής διαχειρίσεως, ο οποίος ένεφανίσθη στο πρσάυλιο κρατώντας στή χείρα του θριαμβευτικά έναν σφιχτοδεμένο σάκκο.

— Ξέρετε τί έχω εδώ μέσα; ρωτούσε τους συναδέλφους του πού τόν παρακολούθουν με περιέργεια.

— Λίρες! φωνάζει ένας.
— Δολάρια! προσθέτει ένας άλλος.
— 'Οχι, έζήγησε ο λοχίας. Ούτε λίρες, ούτε δολάρια. 'Εδώ μέσα έχω τό κεφάλι τού Μουσσολίνι!

Και πρὸς γενικήν κατάπληξιν άνοίγει τή σάκκο και βγάζει από μέσα τό κεφάλι τού Μουσσολίνι. Μόνον πού ήταν χάλκινο. Τό είχε άνακαλύψει στο ύπόγειο τού σχολείου, όπου τό είχαν κρύψει οί καθηγηταί γιά νά τό άναστηλώσουν μόλις θά... έπανήρχεται ο Ντούτσε στήν έξουσία. Ήταν φαίνεται έργο καλού καλλιτέχνη και απέδιδε περίφημα τή νοσηλοειδή έκφρασι τού άρχηγού τού Φασισμού. Δέν ξέρω τί απέγινε αὐτή ή προτομή, αλλά ο λοχίας πού τήν άνεκάλυψε, έβεβαίωσε, ότι μόλις θά έπέστρεφε στήν 'Ελλάδα θά τήν έστηνε στο χώροόι του σαν σκιάχτρο γιά νά διόχνη τή πούλια...

ΚΩΣΤΑΣ ΠΟΛΙΤΗΣ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κον Βλ. Σαραντινόν. Κάίρον. Εύχαριστώ γιά τό γράμμα και γιά τίς πληροφορίες σας. Θα κάμω χρήση μόλις μου δοθί ή ευκαιρία. Δέν μου είνε άγνωστη ή Στέρνα. Κους Λ. Καλαμπόκην. Θ. Σταυρόπουλον (Θεσσαλονίκη) και Δδα Γ. Εύθ (Πάτρας). Εύχαριστώ θερμότατα. Δέν είνε δυνατόν νά έκτοθώ περισσότερο στή θέμστα αὐτή. Πρόκειται γιά έντυπώσεις πού συγκρατῶ στή μνήμη μου. Ν. Δ. Λιακόπουλον 'Αθήνας. Θα σας έπιστρέψω ταχυδρομικώς τή χειρόγραφο. Δέν μπορώ νά επανέλθω επί εξαντληθέντος θέματος.

Κ. Π.

'Ο σουλτάνος δέν νιατρεύτηκε...

'Ο σουλτάνος τής Γιοχόρρας, ένας άπ' τους πλουσιωτέρους άνθρώπους τού κόσμου, είχε έρθει στήν Εύρώπη πρὸ 18 μηνών, γιά νά διασκεδάσει — γιατί είνε άόμνη άνθρώπος παρ' όλα τή 73 χρόνια του — κι' ακόμη νά νιατρεύη από μιά χρόνια άρρώστειά του. Τώρα όμως είνε άναγκασμένος νά νυρίση άπρακτος στή χώρα του γιατί δέν έχει αρκετά χρήματα γιά τή θεραπεία! 'Οσοόσο ή γυναίκα του, μιά νέα Ρουμανίδα 27 ετών, είνε πάντοτε φορτωμένη με κοσμήματα άξίας πολλών εκατομμυρίων... Τί συμβαίνει λοιπόν; 'Απλούστατα, είνε ύπόθεσις συναλλάγματος. 'Ο σουλτάνος έπρεπε νά υποβληθί σέ θεραπεία από ένα διάσημο 'Ελβετό ειδικό. 'Όταν όμως έζήτησε νά πά άπ' τήν 'Αγγλία στήν 'Ελβετία τού χορηγήθηκαν μόνο 40 λίρες όπως σέ κάθε ταξιδιώτη, πρὸν δηλαδή τελείως άνεπαρκές. Κι' έπειδή είνε νομοταγής, δέν βέλει νά μεταχειρισθί πλάγια μέσα γιά νά κάμψ τή δουλειά του... Προτιμάει λοιπόν νά νυρίση στή χώρα του άνιάτρευτος.

Τα χιοματάρια του κ. Π. ΠΑΥΛΙΔΗ

— Για δες καιρό πού διάλεξε ο χάρος νά με πάρη!...

— 'Εεε! μαστρο-Τρύφωνα, χαρά Θεού είνε όζω και σ' άρχισες τή... πρωτοβρόχια;...

— 'Αχ! καύμενε πατέρα, δέν πρόφθασες τή καινούργια!...

— Μήπως άνοίξε κανένα καλό;

Κατάθεσις βεμελίου λίθου...

Κάνε τό θαύμα σου, αγιέ μου... κι' έλα νωρίτερα!...

Ο ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΟΣ σύγχρονος χειρομάντις

Οι καταπληκτικές προφητείες του Τσέιρο

Λίγοι άνθρωποι άπασχόλησαν τόσο ολοκληρωτικά τον κόσμο, όσο ο περίφημος Άγγλος χειρομάντις Τσέιρο. Το 1893, έφτασε στη Ν. Υόρκη, για να εγκατασταθεί στην κεντρική Πέμπτη Λεωφόρο. Ήταν ένας μυστηριώδης τύπος, ψηλός, νέος, ακόμη και ισχυρίζονταν ότι είχε διδαχθεί την επιστήμη του στας Ινδίας, από βιβλία τόσο άγνωστα, ώστε άδύνατο μόνο σοφοί μπορούσαν να διαβάσουν τη γλώσσα τους.

Πριν απ' τον ίδιο, είχε φτάσει στην Αμερική η φήμη του. Είχε άρχειο το στάδιο του στο Λονδίνο άνοκαλυπτόμενος ένα δολοφόνο που ζέφυγε απ' την άστυνομία. Άφου μελέτησε ένα ματωμένο άποτύπωμα χεριού πάνω σ' ένα τοίχο, δήλωσε ότι άνθρωπος όν έγκληματίας, ό όποιος ήταν στενός συνγγένης του θύματος Μ' αυτό μόνο τό ίχνος, ό Λονδρέζος άστυνομικός άνατήρησε τό δράστη που άποκαλύφθηκε ότι ήταν ό γνιός του σκοτωμένου.

Ύπάρχον άστόσο κι' οι δύσπιστοι, που έσκαλουν θύσαν ν' άμφισβητούν την άπόκρυφη δύναμη του Τσέιρο. Μία έφημερίδα, λοιπόν, της Ν. Υόρκης άνέθεσε σέ μία δημοσιογράφη της να τον ύπόβαλιν σέ δοκιμασία. Άν δέχονταν κι' έπιτύγχανε, θα έξασφάλιζε δωρεάν τη μεγαλύτερη ρεκλάμα της ζωής του. Στήν αντίθεση περίπτωση, άπρεπε να νυρίσει με τό πρώτο πλοίο στην Άγγλία. Ο Τσέιρο δέχθηκε τό συμφωνία. Κι' η δημοσιογράφος του έδωσε να έξετάση 13 άποτύπωμα, τα χεριών άνθρώπων άνθρώπων για να διαβάση τό χαρακτήρα τους και να προφύτση τό μέλλον τους.

Ο χειρομάντις έρριξε μία ματιά στο πρώτο και δήλωσε:

— Είμαι τό χέρι ενός Ισλανδού. Δείχνει φυσική και πνευματική άντοχή. Ο άνθρωπος αυτός μιλεί έντυπωσιακά, έάχη δέ, μεγαλύτερη έπιτυχία στην πολιτική παρά στο έμποριο.

Τό άποτύπωμα άνθρωπού, γιατί στον Ισλανδό μετάνοστη Ρίτσαρντ Κρόκερ μποξέρ και παλαιστή, άλλοτε έμπορο άποτυχημένο και κατοπιν παρώνοντα της πολιτικής.

— Ο ιδιοκτήτης αυτού του χεριού, είπε ο Τσέιρο για ένα δεύτερο άποτύπωμα, δέν είναι ακριβώς ιδιοφυία, ωστόσο όμως σέ ώριμμένες στιγμές της ζωής του θα θεωρηθή άξιός αυτού του όνόματος. Πρέπει νάβιν καλλιτέχνης... ίσως ένας συνθέτης.

Πράγματι, τό άποτύπωμα ήταν του όπερεττίστα Ρετζίναλντ Ντέ Κόβεν. Έπειτα από ένα έργον του, τό «Ρόμπερ Χούντ», ό κριτικός είχιν πιστέψει ότι είχε προσόντα μεγάλου συνθέτου. Άλλά δέν μπόρεσε πιά να παραγάγη δεύτερο έργον άξιο λόγου.

Τις ίδιες έπιτυχίες είχε ο Τσέιρο και με τό ύπόλοιπα άποτύπωμα. Σ' ένα απ' αυτά ώστόσο σταμάτησε και δήλωσε:

— Αυτό τό χέρι, θα τό διαβάσω μόνο στον ιδιοκτήτη του!

Έμπρός στην έπιμονή όμως της δημοσιογράφου, της έδήγησε:

— Είμαι τό χέρι ενός δολοφόνου, που θα πεθάνη στή φυλακή άφου ζήση σέ φυλική άγωνία, κάτω απ' τη σκία του θανάτου!

Τό άποτύπωμα ήταν ενός φυλακισμένου του γιατρού Χένρι Μένιερ, που δηλητηρίαζε τους άρρώστους του για να εισπράττη τις άσφαλείες ζωής. Λίγους μήνες άργότερα, έγινε η δική του και καταδικάσθηκε σέ ισόβια δέσμη. Τρελλάθηκε όμως μέσα στή φυλακή και πέθανε σ' ένα φρενοκομείο για καταδικούς.

Έπειτα από τόσες έπιτυχίες οι έφημερίδες της Ν. Υόρκης έγραψαν μ' ένθουσιασμό για την ικανότητα του Τσέιρο. Όστόσο οι άντίπαλοι του δέν έλειψαν.

Στά 40 έπόμενα χρόνια, έξέσκησε τό επάγγελμα του στην Αμερική και στην Ευρώπη. Διάβασε τό χέρι του Όσκαρ Ουάιλντ μετά τό

μεγαλύτερο θεατρικό του θρίσμιδο, και του προείπε ότι μέσα σέ 5 χρόνια θα καταστρεφόνταν τό στάδιο του κι' ότι θα άυτοεξορίζονταν. Έκείνος γέλασε ειρωνικά. Όστόσο 3 χρόνια άργότερα, καταδικάσθηκε σέ φυλακή για άνηθικότητα. Τό σκάνδαλο αυτό, φοβερό για την Άγγλία της εποχής της Βικτωρίας, έβαλε άπότομο τέλος στο λαμπρό του στάδιο. Μόλις άποφυλακίσθηκε, έφυγε για τη Γαλλία, όπου πέθανε φτωχός και άγνώστος.

Ο Τσέιρο είχε έπινοήσει ένα σύστημα «μυικών άριθμών» που τό συνδυάζε με τη χειρομαντεία. Αυτό βασίζονταν στην ήμερομηνία γεννήσεως και στο «μυϊκό άριθμό» κάε ανθρώπου.

Με τό σύστημα αυτό, ο Τσέιρο προφύττε τον άκριβη μήνα και τό έτος του θανάτου του βασιλέως της Άγγλίας Έδουάρδου Ζ'!

Σ' ένα ταξίδι του στή Ρωσία τό 1897, τον συμβούλευθηκε ο Τσάρος Νικόλαος Β', μετρησίμενος, άνώριστος. Και για τί του προφύττε νραπτώς ο Τσέιρο:

«Ο άνθρωπος αυτός θα βασιλεύεται σ' όλη του τη ζωή απ' τη φρικη του πολέμου και της αίματοχυσίας... Τό όνομά του θα συνδεθή με μεσοικούς απ' τους αίμαπρότερος πολέμους της ιστορίας. Στο τέλος δέ—περί τό 1917—θα χάση όλους τους άναπημένους του και θα βρή και ό ίδιος καλό θάνατο».

Η προφητεία επαλήθευσε μετά 20 χρόνια ακριβώς κατά τό γνωστό τραγικό τρόπο.

Οι ντέτεκτιβ της Ν. Υόρκης πίστεψαν, στην άξία του Τσέιρο, άφ' ότου του έδειξαν ένα άποτύπωμα πολυλιν κι' αυτός τους είπε ότι φανερώνει άνθρωπο με άφύσικες μελαγχολικές τάσεις.

— Άν δέν έμποδίζετε αυτό τον άνθρωπο πρόσθεσε, θ' αύτοκτονήση σέ λίνες μέρες ή βδομάδες.

Τό άποτύπωμα λοιπόν ήταν παρμένο πρό μίας ώρας απ' τό πτώμα ενός άγνώστου, που είχε αύτοκτονήσει πέφτοντας από ένα ουρανοξύστη!

Μετά τις έπιτυχίες του στην Αμερική, ο Τσέιρο γύρισε στο Λονδίνο και συνέχισε εκεί τό επάγγελμα του, ως ότου η άγγλική άστυνομία άπαγόρευσε τη χειρομαντεία. Πήγε τότε στο Παρίσι. Είχε ήδη πείσει 250.000 δολλαρίων, τόσο απ' τό κέρδη της χειρομαντείας όσο και από μερικά βιβλία του περί άποκρύφων επιστημών. Μ' αυτά λοιπόν τα χρήματα άγόρασε άπέλεια στο Ρέιμς κι' άρχισε να παράγη ομπάνια. Άρνότερα άγόρασε μία έφημερίδα και τελικά έγινε τραπεζίτης.

Τό 1909, δυό Αμερικανίδες τον κατηγόρησαν ότι τους είχε καταχράση 500.000 δολλάρια. Όταν τον άναζήτησε η άστυνομία, είξε έξασφινίσει. Τέλος, συνελήφθη. Οι Αμερικανίδες άπέσυραν τη μήνυση εναντίον του. Άλλά ένας ύψιγρος εύγενής τον κατηγόρησε για κατάχρησι 1.000.000 φράγκων. Η ένοχή του άποδείχθηκε και καταδικάσθηκε σέ 13 μηνών φυλάκιση.

Μετά 3 χρόνια, έκανε πάλι τό χειρομάντι στις Η.ν.μ. Πολιτείας. Τώρα όμως είχε πιά ξεπέσει. Και, τό 1936, πέθανε στο Χόλλυγουντ, σέ ηλικία 70 έτών, αυτός που ύπήρχε ό πειό διάσημος χειρομάντις των γεωτέρων χρόνων.

ΠΡΟΧΕΙΡΟ «ΝΤΟΥΣ»

Μία νέα γαλλική έφεύρεσι σάς επιτρέπει να πάρете τό ντύος σας με σχετικώς λίγα έξοδα έστω και αν δέν έχετε ειδικό δωμάτιο λουτρού. Η εγκατάστασις του σωλήνος απ' όπου τρέχει τό νερό δέν κοστίζει και πολύ μπόρετε δέ να την κρύψετε με ένα χρωματιστό ύφασμα. Μία κωνική λεκάνη συμπληρώνει την εγκατάστασις. Τό πατμα προσφάσσεται μ' ένα αδιάδροχο ή μ' ένα κοινό μπουσάμ της κουζίνας. Πολλά γαλλικά σπίτια και μάλιστα έπορχικά έχουν άποκτήσει ήδη την πρόχειρη αυτή εγκατάστασις την οποία βρίσκουν πολύ βολική κι' εύρηνητική για τό πλάι ιδιές σπίτια που στερούνται λουτρού.

Η ΥΓΕΙΑ ΚΑΙ ΟΙ ΜΕΛΙΣΣΕΣ

Ένας Άγγλος κτηματίας όνόματι Μάσον έπέτυχε από τόν βασιλέα της Άγγλίας την άδεια να λέγεται στο μέλλον Μππ-Μάσον, που σημαίνει Μάσον των μελισσών! Γιατί οι μελισσές ήταν τό μεγάλο πάθος της ζωής του. Τό σόμα του Μάσον είχε γεμάτο από τοιμημάτα μελισσών. Βάζει μία βασιλίσα στο στήθος του και άμέσως έκατοντάδες μελισσών ρίχνονται επάνω του και τον τρυπουν με τό κεντηριά τους. Στην πρωτότυπη αυτή μέθοδο άποδίδει την εξαιρετική υγεία του και πιστεύει ότι θα ξεπεράση τα έκατό χρόνια. Τρώει έξ άλλου κάθε μέρα μισό κιλό μέλι και τό συνιστά σαν ένα εξαιρετό τονωτικό του όργανισμού.

Μιά σατανική έκδίκησις

Η είδησις της νίκης του Ρίναφιλντ εναντίον του πρίγκιπος της Βάδης, είχε γεμίσει από χαρά τους Παρισινούς. Ο λαός είχε ξεχυθή στους δρόμους, πανηγυρίζοντας τό μεγάλο αυτό θρίαμβο των γαλλικών όπλων και, όταν νύκτωσε, όλη η πόλις φωτίσθηκε από τις λάμψεις των πυροτεχνημάτων, που καίγονταν στίς πλατείες και τόν κήπο του Λουξεμβούργου.

Την ώρα εκείνη της χαράς και του ένθουςισμού, μία άνειπτη τραγωδία παιζόταν στο βάθος ενός δωματίου του μεγάρου του κόμης ντε Λαμ.

Η Μαργαρίτα, η γεληρή σύζυγος του κόμης, ήταν καθισμένη έμπρός σ' ένα μικρό γραφείο με μία πένα από φτερό πάπιας στο γέρι και έγγραφε.

Ο κόμης ντε Λαμ, σπριγμένος στή ράχι της πολυθρόνας της, ύπανόρευε:

«Γλυκέ μου, φίλε, σύντροφε αίώνιε της καρδιάς μου, πολυαγαπημένο μου Ρενέ...»

Η Μαργαρίτα άφησε μισοτέλειωμένο αυτό τό όνομα και γύρισε τρομαγμένη τό κεφάλι της προς τα πίσω.

— Μα σέ ποιόν, λοιπόν, θέλετε να γράψω, φίλε μου; ρώτησε.

— Σ' έναν ήρωα, άπάντησε ο σύζυγός της.

Και σκύβοντας πιδ πολύ πάνω της, πρόσθεσε:

— Στόν ήρωα της γεφύρας του Κέλ, στο μαρκήσιο Ρενέ-Φρανσουά ντ' Αλμπρέ. Όλος ο κόσμος ξέρει σήμερα τό όνομά του και τον ένκυμαίζουν τό ίδιο όπωρ και τό στρατόσχη ντε Σουμπέργκ.

Η νεαρή γυναίκα είχε γίνει κατακίτηνη.

— Φαίνεται πως ό νεαρός αυτός Ρενέ, έκαμε θαύματα, πρόσθεσε ο κόμης. Κατατρόπως μόνος του σκεδόν, περισσότερους από είκοσι Γερμανούς και έστησε τη γαλλική σημαία πάνω στή γεφύρα.

— Ο μαρκήσιος ντ' Αλμπρέ έκαμε τό καθήκον του, είπε η Μαργαρίτα.

— Κάτι περισσότερο από τό καθήκον του, συμπλήρωσε ο σύζυγός της. Τώρα είναι καιρός να κάμετε και σεις τό δικό σας.

— Δέν σας καταλαβαίνω, φίλε μου, είπε η κόμης, νοιώθοντας ένα έλαφοό τρεμούλιασμα στή καρδιά της.

— Θα με καταλάβετε άμέσως, άπάντησε ο κόμης.

Και βγάζοντας ένα ένχειρίδιο, τό στήριξε στή δεξιά ώμοπλάτη της γυναίκας του.

— Γράφετε, διάταξε με άσπληρό ύφος. Ένα σωρό γράμματα από τις ώριες της αλφής θα ύφουν αύριο για τον μαρκήσιο ντ' Αλμπρέ. Δέν θα ήταν σωστό τό

δικό σας γράμμα να φτάση έπειτα από τό άλλα. Η μήπως ξενάτε ότι είσαστε έρωμένη του;... Βλέπετε ότι είμαι ένας πολύ συγκαταβατικός σύζυγος και ενδιαφέρομαι για τις ύποθέσεις της γυναίκας μου... Τό φτερό λίγο έλειψε να ξεφύγη από τα χέρια της Μαργαρίτας, άλλα την ίδια στιγμή, έννοιωσε την αίχμη του ένχειριδίου του συζύγου της να χώνεται μέσα στίς σάσκες της.

— Έλεος!... Άντηθήτε με... τραύλισε η άτυχη κόμης.

— Γράφετε! ύβριάζε ο κόμης με τό πρόσφορο παραμορφωμένο από τό λύσσα.

— Δέν φοβόσαστε λοιπόν τό Θεό;

— Γράφετε!

Και στήσις τώρα την αίχμη του ένχειριδίου του στην άριστερή μεριά, πάνω από την καρδιά της. Έπειτα πρόσθεσε:

— Σας προειδοζώ ότι, σέ κάθε αντίστασι σας η αίχμη του ένχειριδίου μου θα χώνεται όλόένα και βαθύτερα μέσα στο κορμί σας, τό κορμί αυτό που τόσο πολύ θα έπιθυμούσε να σφίξη στην άγκαλιά του ο μαρκήσιος ντ' Αλμπρέ. Η άπόστασις που χωρίζει τό ένχειρίδιό μου απ' την καρδιά σας δέν είναι πολύ μεγάλη.

Η νεαρή γυναίκα που σπασταρούσε από τον πόνο, ύπάκουσε τότε. Άλλ' όχι χωρίς αντίστασι. Έτσι, κάθε τόσο, το ένχειρίδιο του ντε Λαμ χωνόταν και πιδ βαθιά μέσα στίς άδρές σάσκες της.

Τό γράμμα έτελείωσε σέ λίγο.

Ήταν ένα θεού έρωτικό γράμμα, στο όποιο η κόμηςσα έέγυνε όλη την παράφορη άγάπη της για τον ντ' Αλμπρέ. Στο τέλος, του έγγραφε ότι έπρεπε να κάμη πάν το δυνατόν για να έλθη να τον σφίξη στην άγκαλιά της. Θα τον περίμενε σ' ένα έξογικό σπίτι του Κλινύ.

Ο κόμης ντε Λαμ χροιάσθηκε στο τέλος να πιάση τό χέρι της γυναίκας του, για

Ο κόμης ντε Λαμ, βγάζοντας ένα ένχειρίδιο, τό στήριξε στή δεξιά ώμοπλάτη της γυναίκας του...

να την άναγκάση να ύπανόρση. Έπειτα, τράβηξε τό ένχειρίδιό του από την πλάτη της. Η αίχμη του είχε χωθή περισσότερο από έξη έκατοστή του μέτρου μέσα στίς σάσκες της. Τό αίμα τινάχθηκε τότε με όρη έξω απ' την πληγή και άρχισε ν' άπλώνεται πάνω στα φορέματα της Μαργαρίτας.

Ο κόμης ντε Λαμ, βλέποντας ότι της ήταν άδύνατο πιά να μετακινή τη πήρε στην άγκαλιά του και την έφερε στο κρεβάτι της.

— Πηγαίνω να δώσω τό γράμμα σας, είπε, στον ταχυδρόμο που φεύγει άπώς γ' α τό στρατόπεδο. Στο μεταξύ, προσπαθήτε να συνέλθετε...

Και έφυγε κλειδώνοντας πίσω του την πόρτα.

Όταν γύρισε, έπειτα από άκοκνη ώρα, η Μαργαρίτα δέν ύπάρχε πιά στή ζωή. Όλο της τό κρεβάτι ήταν πλημμυρισμένο στα αίματα.

Μερικοί μάντεψαν την αλήθεια και σιγοψιθύρισαν μεταξύ τους, ότι η άτυχη κόμηςσα είχε δολοφονηθή από τό σύζυγό της. Διέδωσαν ώστόσο πως είχε πεθάνει από μία άκατάσχετη αίμορραγία.

Την άλλη μέρα, ο κόμης ντε Λαμ την κήδεψε με μεγάλες τιμές και κάθε θούρος γύρω απ' αυτό τό ζήτημα σταμάτησε άμέσως.

Τρείς ήμέρες άρνότερα, ένας ίππεύς, που έρχόταν από τό δρόμο του Στρασβούργου, έφτασε έμπρός σέ μία κομψη έπαυλι, που ήταν χωμένη μέσα στο πυκνό δάσος του Κλινύ.

Βρίσκοντας άνοιχτή τη σιδερένια έξώπορτα, πέρασε μέσα και άνέθηκε ως τό κεφαλόσκαλο.

Άλλά, τη στιγμή εκείνη, τέσσερες ένθωποι που ήταν κομμένοι εκεί γύρω, ώμωσαν εναντίον του και άνοιξαν να τον υπτούν με τά ένχειρίδιά τους.

— Άναιδρού!... κραύγασε ο μαρκήσιος ντ' Αλμπρέ — γιατί αυτός ήταν τό θύμα της άνάνδρης δολοφονικής έπιθέσεως — άχρείοι, θα τό πληρώσετε με τη ζωή σας!

Προσπάθησε συγχρόνως ο γεναίος πολεμιστής, να σύρη τό έίφος του. Άλλά δέν έπρόλαβε.

Οι μπρόδοι που του είχαν έπιτεθή τόσο αινιδιαστικά πρόφτασαν και τό κατέφεραν νέα θανάσιμα τυπώματα στο στήθος.

— Άθλιοι!... Δολοφόνοι!... ψιθύρισε ο μαρκήσιος και σωρίσθηκε στο δάπεδο. Οι κακούργοι τον άρπαξαν άμέσως στα χέρια τους και τον μετέφεραν αιώματα σ' ένα ύπόγειο.

Την ίδια στιγμή υπήκε μέσα στο μισοσκότεινο αυτό δωμάτιο ο κόμης ντε Λαμ. Τα μάτια του άστράφταν από άγρια ίκανοποίηση. Πλησίασε τον έτοιμοθάνατο μαρκήσιο και σκύβοντας επάνω του κραύγασε άγρια:

— Μ' άκούε, ντ' Αλμπρέ! Ο μαρκήσιος μισάνοιξε τά μάτια του, είδε τον κόμνη, μάντεψε την αλήθεια και τραύλισε:

— Άθλιο!... Δολοφόνοι...

Ο κόμης γέλασε άγρια, σαρκαστικά και του είπε:

— Αιμομάν! γιατί η γυναίκα μου βιάσθηκε να πεθάνη, προτού να έλατε, αγαππητέ μαρκήσιε. Νόμισα ώστόσο ότι θα ήταν σωστό να σας στείλω τό συντομότερο κοντά της... κοντά στή λατρευτή σας.

Ο ντ' Αλμπρέ θέλησε να πηκάτι, άλλα ένα κύμα αίματος άγħηκε από τό στόμα του, μαζί μ' ένα ρόγχο άγωνίας.

Λίγες στιγμές άργότερα ξεψύγησε.

Ο κόμης ντε Λαμ κατώρθωσε κι' αυτή τη φορά να έπιασά τον κάθε ύπόνοια ένοχλή και ν' άποφύγη την τιμωρία για τό δεύτερο άνάνδρο ένγκλήμα του.

Άλλά ύπάρχει Θεός Δίκη. Λίγους καιρό άργότερα, τοελλάθηκε βασανίζόμενος από τύψεις. Και, ένα πωρί, τον Βρήκαν κομμένο μέσα στίς σταύλους του μεγάρου του.

Γν. ριζετε ότι...

... Οι έβανγελιστές των νήσων Μαδζάβι τρώνε ξεχωριστά ό καθένας κλεισμένοι όλομνάχοι μέσα στίς καλύβες τους κι' ότi αντίθετα οι έβανγελιστές των Φιλιππίνων νήσων είναι κοινωνικώτατοι. Όταν κανείς απ' αυτούς τυχόν να είναι όλομνάχος την ώρα του φαγητού, δέν τρώει, άλλα τρέχει ναβρη σύντροφο για να φάνε μαζί.

... Οι Ιθαγενείς Καμποδάλος όταν έχουν προσκαλεσμένο στο τραπέζι τους κανέναν ξένο κάθονται γονατιστοί ύπρσά του, κόδουν κομμάτια από κρέας φώκιας και τα κάνουν μέσα στο στόμα του, όσο δέ κρέας κρέμεται απ' έξω απ' τό στόμα του ξένου τό κόδουν και τό τρώνε οι ίδιοι. Αυτό επαναλαμβάνεται, ως ότου να χορτάση ο ξένος.

... Η πρώτη βιβλιοθήκη του κόσμου ιδρύθηκε στή Μέρφιδα, από ένα των βασιλέων της Αιγύπτου κι' ότi η περιφιλοτέτερη βιβλιοθήκη της αρχαιότητας ήταν η βιβλιοθήκη της Άλεξάνδρειας.

... Τις πρώτες βιβλιοθήκες των Έβραίων τις άποτελούσαν τα ιερά βιβλία τους, που τα φύλαγαν στίς ναούς τους.

... Η πιδ αξιόλογη βιβλιοθήκη των Περωών ήταν η βασιλική βιβλιοθήκη των Σούσων.

... Στην Ασσυρία ο βασιλεύς Σαρδανάπαλος ίδρυσε (σά 650 π.Χ.) τη βιβλιοθήκη της Νινευή σά έρείπια της οποίας βρέθηκαν πολλές χιλιάδες πλάκες με σφηνοειδή γραφή επάνω κι' ότi από τις πλάκες αυτές έχει τό Βρετανικό Μουσείο περισσότερες από 30.000.

... Στίς λίμνες του δάσους του θονταινεμπλύ υπάρχουν κυπρίνοι, που ζούν — όπως πιστεύουν μερικοί — από την εποχή του θραγκιάκου Α'.

Η ΖΩΗ ΜΑΣ ΕΙΝΑΙ Θεατρο

Φθινοπωρινός κήπος

(Ένας φθινοπωρινός κήπος σε κάποιο προάστιο της Αθήνας. Εκείνος κι' εκείνη περπατάνε ανάμεσα στα λουλούδια της φθινοπωρινής βλάστησης. Α-πόνεμα).

ΕΚΕΙΝΗ: Μύρισε φθινόπωρο όμως. Καιρός να κατεβούμε πιά.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τι λές;... Έ-γώ τώρα απολαμβάνω...

ΕΚΕΙΝΗ: Δεν είσαι καλά, και με συγχωρείς...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Όχι, είμαι πολ-λύ καλά και δε σε συχω-ρώ.

ΕΚΕΙΝΗ: Έ κι' αν ακό-μα υποθέσουμε πως είσαι καλά, δε βάσαι σε λίγο...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατί; Τι θα πάθω;

ΕΚΕΙΝΗ: Πνευμονία. Και, μαζί με όένα, κι' εγώ που δε φταίω καθόλου.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μπα... Θα ντυ-θούμε λίγο παρα πάνω, κι' έτσι δε θα πάθουμε τίποτα.

ΕΚΕΙΝΗ: Μά, δεν κατακα-θαίνω γιατί επιμένεις να καθύμασε ακόμα εδώ; Το σπτάκι μας στην Αθήνα μάς περιμένει, να κρεμά-σουμε τις κουστίες, να στρώσουμε το χαλί, να α-γοράσουμε έζωλο και κάρ-δουνο για τη σέμα.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ναι, ναι, έτσι είναι και μη σταματούμε-σαι. Με σπτάκι... την τι-μιάς μένει να κάνουμε έ-δω σου απαντώ. Να θαυ-

μάσουμε το φθινοπωρινό κήπο!

ΕΚΕΙΝΗ: Όρσιος κήπος! Ούτε ένα λουλούδι της προ-κοπής...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Όλα τα όμορ-φα λουλούδια: Οι ντάλλιες με τα καλοχτενισμένα κε-φάλια τους το πυράκνανθο άκει στη γωνία φλογισμένο σαν την καιόμενη βατό της βίβλου και σε λίγο, τα χρυσάνθεμα με την ασύν-κριτη μίζ - αν - πλι...

ΕΚΕΙΝΗ: Μα, σουδρά μι-λές ότι αυτά τα λουλούδια έχουνε καρμιά σύνκρισι με τα τριαντάφυλλα με τα γα-ρύφαλλα;... Εκείνα είναι όλο μυρουδιά... Εκτός ά-πό την όπτική τους όμορ-φιά σου προσφέρουμε και τη μευστική τους ευωδιά... Για κόποιες να μυρίσας καμιά ντάλλια...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γι' αυτό άκρι-θώς με τρελλάνει ο φθι-νοπωρινός κήπος... Είναι γεμάτος όμορφίες που θυ-μίζουν τις ώριμες ώριμο-τητες που, χωρίς να δια-τηρούν έντονο άρωμα, δια-τηρούν όμως πάντα μία κλειστή όμορφη γαϊάτη με-λαγχολική μεγαλοπρέπεια...

ΕΚΕΙΝΗ: Αλλά και δεν έχουνε ρυ-τίδες και μυρίζουν τόσο δυνατά φθινόπωρο τ ή ε ζωής...

ΕΚΕΙΝΟΣ (έπιμονη, πει-σματάρα, έκνευριστικά): Δεν έρω για τις κυρίες σου, οι ντάλλιες όμως δε μυρίζουν απολύτως τίποτα!

ΕΚΕΙΝΟΣ (υπομονητικός): Έχεις μεγάλο λάθος. Οι ντάλλιες μυρίζουν φθινό-πωρο, το ίδιο όπως το έν-τελθός των Άλπεων μυρί-ζει χιόνι.

ΕΚΕΙΝΗ: Α' ώστε έχει και το χιόνι ιδιαίτερη μυ-ρουδιά.

ΕΚΕΙΝΟΣ (πολύ σιγά): Έ-χει πιά νυχτώσει: Υπό-σχου με μυρουδιές και μυρου-διές' εκείνες που τις νοι-ώ-θεις έντονα, κι' εκείνες που

τις μοντεύεις... Εκείνες που τις έφτιαξε ο Πλάστης για να κάνουν έντύπωσι, κι' εκείνες που τις έκανε για να τις νοιώθουνε μόνον οι διαλεκτοί του... Τις πρώ-τες μπορεί κάλλιστα να τις μιμηθώ ο άνθρωπος και να τις άικνωλίσω σε υπο-κάλλια' άς κοπιάσει όμως ο όποιοςάποτε κύριος Λαν-δέν ή Μίλλο του Παρισίου να μάς κάνει άρωμα (Ντάλ-λια)...

ΕΚΕΙΝΗ: Πώς να μάς κά-νι, άφου δεν υπάρχει;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Υπάρχει! και το μυρίζουν οι ντάλλιες... Αυτά που έzerun όχι μόνον να αισθανούνται, αλλά κυ-ρίως να διαδίδουνται... ΕΚΕΙΝΗ: Έσύ ίσως;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Έγώ άσφα-λώς!

ΕΚΕΙΝΗ (είρωνικά): Πο-λύ καλά' τότε, άς πούμε πως εγώ δεν είμαι διαλε-κτική και γι' αυτό δε μυρί-ζω τη ντάλλια... Και μα-γιάτικο τριαντάφυλλο να-ναι όμως, πάλι δε θα κα-τάφερα να τα μυρίω' διό-τι, στο φθινοπωρινό κήπο σου άποαξα ένα γερό συ-νάχι!... (Προχωρεί προς το σπτάκι. Εκείνος την άκο-λουθεί κουνώντας το κεφα-λί του με τη βεβαιότητα πως είν' άδύντο να συ-νενησθώ μαζί της...).

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Θυαυροί άνεχτιμότη- αξίας

Με την ευκαιρία των γά-μων της Ελισάβετ πρόκει-ται να έκτεθούν στο κοι-νόν τα περίφημα κοσμήμα-τα του βρετανικού στέμμα-τος. Η σημερινή αξία τους υπολογίζεται σε δύο έκ-ατομμύρια στερλίνες.

Η έκθεσι θα γινη στον Ιστορικό Πύργο του Λονδί-νου, που έπισκευάζεται ει-δικά γι' αυτό το άκοπο.

Οι έπισκεπτάι της έκθέ-σεως θα έχουν την ευκαι-ρία να θαυμάσουν μεταξύ των άλλων έκθεμάτων και τα πέντε στέμματα των βα-σιλέων της Άγγλίας.

Το θραυότερο άπ' αυτά είνε το βασιλικό στέμμα της Άγγλίας. Έκτός πολ-λών άλλων πολυτιμών λίθων στολίζεται επίσης με τον περίφημο (Μι:υρο Πρίγκη-που) που είνε το μεγαλύτε-ρο ρουμινί του κόσμου. Έ-χει το μέγεθος άγγου κότ-τας και η λάμψις του είνε έκτυφλωτική.

Το θραυότερο άπ' αυτά είνε το βασιλικό στέμμα της Άγγλίας. Έκτός πολ-λών άλλων πολυτιμών λίθων στολίζεται επίσης με τον περίφημο (Μι:υρο Πρίγκη-που) που είνε το μεγαλύτε-ρο ρουμινί του κόσμου. Έ-χει το μέγεθος άγγου κότ-τας και η λάμψις του είνε έκτυφλωτική.

Μεγάλης άξιας είνε επί-σης το αυτοκρατορικό στέμ-μα των Ινδιών, που κατα-σκευάσθηκε το 1912 για τον βασιλέα Γεώργιο τον ζον, ο οποίος μένει να παρσση-πρίκει έορτές που δόθηκαν τότε στη Δελχί.

Η άξία του υπολογίσθη-κε την έποχή εκείνη σε 60.000 λίρες. Η σημερινή του άξία υπερβαίνει, τις 300.000 λίρες.

Το στέμμα αυτό είνε κα-τοστόλοτο με 6170 άδάμα-τες και έκατοντάδες ρου-μινία, ομαράγδια και σαρ-φείρους.

Είνε άμυθόλο όμως, άν θα έκτεθ άστον Πύργο του Λονδίνου άφου ο βασιλεύς της Άγγλίας δεν είνε πιά αυτοκράτωρ των Ινδιών. Πολλοί υποστηρίζουν, μάλι-στα, ότι δε έπρεπε να στα-λη στις Ινδίες. Αλλά σε ποιά άπό τα δύο νεοίδρυ-θέντα κράτη το Πακιστάν ή το Ινδουστάν; Το ζήτημα παραμένει ως τη στιγμή ά-λυτο.

Μεταξύ των έκθεμάτων περιλαμβάνεται επίσης και ο περίφημος άδάμας (Α-στρον της Αφρικής). Το διαμάντι αυτό στολίζει σή-μερα το Σκήπτρον του Στουάρτ.

Για τὰ μάτια των παιδιών

Τί συμβουλεύουν οι οφθαλμιάτροι

Η όρασις είνε το πολυτιμώτερο, α-γαθό του ανθρώπου. Για να διατηρηθώ όμωσ, χρειάζεται επιμελεις φροντίδες, άπ' την παιδική άκομη ηλικία. Στον πόλεμο, οι Αμερικανοί στρατιωτικοί γιατροί άντεκάλυψαν στους υποψηφίους στρατιώτες 224.100 περιπτώσεις σοβα-ρών άνωκαλιών της όρασεως. Οι οφθαλ-μιάτροι λοιπόν ετόνισαν ότι πολλές χιλιάδες άπ' αυτές θα μπορούσαν να διορθωθούν στην παιδική ηλικία.

Γι' αυτό, τα παιδιά που άπαικουν στα Αμερικανικά σχολεία, υποβάλλον-ται σε μία ειδική εξέτασι της όρασεως των. Αποδεικνύεται δε έτσι ότι το 14% άπ' αυτά χρειάζονται θεραπεία.

Υπάρχουν ές άλλου στην Αμερική ειδικές σχολικές τάξεις για παιδιά μ' έλαττωματική όρασι. Τα βιβλία τους είνε τυπωμένα με κοντρά τυπογραφικά ψηφία. Οι άσκαλοι γράφουν στο μαυ-ροπίνακα με μία ειδική, κοντόη κιμω-λία, που έπιτρέπει άκόμη και στους μαθητές των τελευταίων θρανίων να διαβάζουν μ' ευκολία. Τέλος, η θέσις των ηλεκτροικών φωτών είνε διαλεγμέ-νη μ' επιμέλεια ώστε να έξσοφάλε-ται ο φωτός φωτισμός για κάθε θρα-νίο.

Στις τάξεις αυτές φοιτούν μόνον παιδιά με πολύ κακή όρασι, που χρειά-ζονται πρόφυλάξεις για να μη την χά-σουν κι' αυτήν.

Όστόσο, και διάφορες μικρότερες ό-πτικές άνωκαλίες μπορεί νάχουν κατα-στρεπτική εξέλιξι, άν παραμεληθούν. Ας πάρουμε το παράδειγμα ενός παι-διού που βλέπει δύσκολα τα πολύ κον-τινά πράγματα, υποφέρει δηλαδή άπο πρεσβυωπία. Συνήθως η πάσισι αυτή έλαττώνεται με τον καιρό. Αν όμως έπιμένει υπάρχει κίνδυνος υπερκοπώ-σεως των μυών προσφωμής.

Οι μυς αυτοί λειτουργούν χωρίς να το αντιλαμβάνεται το παιδί, κι' αλλά-ζουν το άκμα του βολβού του ματιού, ούτως ώστε να του έπιτρέπουν να βλέ-πη κοντύτερα. Στο πρεσβυωπικό παιδί έργάζονται περισσότερο παρά όσο α-νά άλλο με κανονική όρασι. Έπομέ-νως κορράζονται πιο πολύ.

Ές άλλου, η πάσισις έπιδρά συχνά και στους μυς που κανονίζουν την κα-τευσιν των ματιών. Επειδή δηλαδή το ένα μάτι έχει πολλές φορές μεγα-λειότερη πρεσβυωπία άπ' το άλλο, οι μυς του κοπιάζουν περισσότερο και το άποτέλεσμα είνε ένα αλλοιθωρία. Μετά τα 7 χρόνια, τα αλλοιθωρα μάτια δύσκολα μπορούν να διορθωθούν. έπι-πλέον δε προκαλούν πονοκεφάλους, ναυτία κι' άλλες έπιπλοκές. Το παιδί δυσκολεύεται να χρησιμοποιήση τα δύο μάτια του μαζί κι' άρχίζει να βλέπη διπλά τα αντικείμενα.

Αν όμως οι γονείς του το πηγαιναν κάθε τόσο στον οφθαλμιάτρο, εύτος θ' άνακάλυπτε έγκαιρως τον κίνδυνο και θα τον καταπολεμούσε. Έπί πλέον, η οφθαλμολογική εξέτασις άποκαλύπτει συχνά άλλες άσ' ένειες, π.χ. όγκους, φυματίωσι, μολύνσεις άπ' τα δόντια, κλπ.

Τι άλλο μπορείτε να κάμειτε για την προστασία των ματιών των παιδιών σας - έκτός άπ' την περιοδική εξέτασι άπ' τον οφθαλμιάτρο;

Μη τα μαθαίνετε πολύ νρήγορα να διαβάζουν. Αν τους άρέσουν τα εικο-νονογραφημένα βιβλία, φροντίζετε να μην έχουν νυαλιότερο χαρτί γι:πι ή νυαλάδο αυτή είνε χειρότερος έχθρος των ματιών παρά το άδύνατο έως.

Αν ζαρώνουν συχνά τα φρύδια τους, τρίβουν τα μάτια τους, κυττάζουν τα πράγματα άπο πολύ κοντά κλπ., χρειά-ζεται εξέτασις άπ' τον οφθαλμιάτρο. Το ίδιο κι' όταν δείχνουν άδιαφορία για τα μακρινά αντικείμενα ή δυσκο-λία στα παιγνίδια τους.

Όταν κοκκινίζουν συχνά τα βλέφα-ρα τους, ή όταν παθίζουν πονοκεφα-λούς ή ζαλόδες άφου έργάζονται άπο κοντά τα συμπύματα αυτά δεν πρέ-πει να άννοηθούν.

Τέλος, μην άφίνετε τα παιδιά σας να παίζουν με κωτερά ή μωτερά άν-τικείμενα. Χιλιάδες άνθρωποι έχουν σ' όλη τους τη ζωή έλαττώματα των μα-τιών, όφειλόμενα σε τραυματισμούς των κατά την παιδική ηλικία με τέτοια ακατάλληλα παιγνίδια.

ΜΟΡΤ ΒΑ'ΓΙΝΓΚΕΡ

(Δ) ΨΗΛΟΣ, ξανθός και ώραι-ος αυτός ήθοποιός του κι-νηματογράφου με τα γαλάζια μάτια και τη γλυκεία φωνή θέ-λει πάντα να βρίσκεται σε κινη-σί. Προτιμά να περνάει παρά να καθόση για πολλόν καιρό ήσυχος σε μία καλή θέσι. Πάντως, όπως λέει κι' ο ίδιος, κανείς δεν υπο-ρεί να πη άν οι έπιτυχίες ή οι άποτυχίες του, τών έκαναν να είνε αυτό που είνε σήμερα: Έ-νας περίφημος τραγουδιστής.

Πριν άπό τέσσερα χρόνια έφυ-γε άπό το Χόλλυγουντ και πήγε να πλασάρη μερικά τραγούδια, που είχε γράφει ο ίδιος. Έπει-σε λοιπόν τών Χάρρυ Τζέιμς, που διηύθυνε μία όρχήστρα να τ' άκούση. Ο Τζέιμς, άφου τ' ά-κουσε, του είνε:

— Τα τραγούδια σου δεν άζί-ζουν τίποτε. Σε άναγκάζω όμως για τη φωνή σου.

Έτσι άπό έπιδοξος συνθέτης, ο Ντικ έγινε τραγουδιστής. Πα-ρά την άποτυχία του όμως α-τή, κοντά στον Τζέιμς βρήκε την ευτυχία του: Όταν τραγου-δούσε στο «Λίνκολν Χότελ» της Ν. Υόρκης, είδε σ' ένα τραπέζι κοντά στην όρχήστρα, μία ξαν-θή όμορφή. Βρήκε κάποιον να τον συστήσι ο αυτή κι' έπιασε μαζί της φιλή κουβέντα. Την άλλη όμως μέρα η όρχήστρα πή-γε να πειξη στο θέατρο Παρα-μάουντ. Στο πρόγραμμα ήταν και «Οι Σειρήνες του Σαμπα» Ένας χορευτικός έμιλος άπο την Κοπακαμπάνα. Θανασθήτε την έκπληξι του Ντικ όταν είδε ότι μία άπό τις... σειρήνες ήταν ή κοπέλλα που συνάντησε το προηγούμενο βράδυ στο «Λίν-κολν Χότελ», ή Τζέιμς Μάρσαλ.

Ένα ειδύλλιο άρχισε μεταξύ τους και στις 21 Σεπτεμβρίου του 1941 τήν πήρε γυναίκα του.

Λίγους μήνες άργότερα ο Ντικ χωρίς άπό τών Χάρρυ Τζέιμς, για να κάνει μόνος του την τύ-χη του. Κατάρτισε λοιπόν μία πλήρη όρχήστρα άπο 14 όργα-να. Αλλά συνάντησε αντίδρασι κι' έπιασε δουλειά ως τραγουδι-

στής στην όρχήστρα του Μπέννυ Ικουντιαν, στο θέατρο Παραμάουντ της Ν. Υόρκης. Στις 24 Ιουλίου του 1942 άπόκτησε ένα γιού τών Ρίτσαρντ Ράφφ, που είνε γνωστός με το παρατσούκλι «έλαφρόμυαλος» (:)..

Τότε ο Τόμμι Ντόρσευ του ζήτησε να τόν άκολουθήσι στη Δυτική Άκτι. Κι' έπειδή ο Ντικ είχε νοσταλγήσει την ήλιόλουστη Καλιφόρνια, ή οικογένεια Χέιμς μετεκόμισε εκεί.

Η όρχήστρα του Ντόρσευ έπρόκειτο να έμφανισθώ στην ταινία: «Μαντάμ Ντυμπαρρύ». Έίχε επίσης συμβόλαιο για πολλόν καιρό και με το «Παλλάδιο», το περίφημο χορευτικό κέντρο του Χόλλυγουντ. Έγινε όμως άπο ένένα έβδομο-δες, που έμεινε στο «Παλλάδιο», ο Χέιμς εγκατέλειψε την όρχήστρα.

— Τόσο εγώ, όσο και η γυναίκα μου, νομίζαμε ότι είχα πολύ ζεπέσει τραγουδώντας σε μία όρχήστρα, έλεγε άρ-γότερα ο Ντικ. Προσπάθησα τότε να πουλήσω μερικά τρα-γούδια μου, έπικείρησα πολλά άλλα χωρίς τίποτα να κα-ταφέρω. Τα λεφτά λιγώστευαν κι' άναγκάσθηκα να στείλω την Τζέιμς και τόν «έλαφρόμυαλο» πίσω στη Νέα Υόρκη. Έγώ έμεινα στο Χόλλυγουντ και κόντευα να πεθάνω άπο την πείνα!

Σ' ένα μήνα, μετά πολλές περιπέτειες, έπιασε δου-λειά στη «Μαρινίκα» ένα υποδαίο κέντρο για τραγου-διστάς στη Ν. Υόρκη. Λίγες μέρες άργότερα, υπέγραψα συμβόλαιο για τούς δίσκους Ντέκκα και για ένα ραδιοφ-ωνικό πρόγραμμα με το τραγούδι «Εδώ κανείς ρωμαντζά-ρει». Ο Μπίλλ μούχε πη: «Δεν θα γινη ποτέ γνωστός τραγουδιστής μόνος σου. Μόνον ο δίσκος λύνει το πρό-βλημα» Κι' είχε δικιο. Μόνον άπο τών παραπάνω δίσκο, πουλήθηκαν ένα έκατομμύριο κομμάτια!

Έγινε άπο τέσσερες άκόμη μήνες ύπόγραψα συ-μβόλαιο για έπτά χρόνια, με την «Τουέντιθ Τσέντσουρ», όόξ. Και τώρα παίζω με την Καθ όράνσι, την Κάρολ Λάντιν, τη Μάρθα Ράιν, τη Μίτσι Μάιφουρ τών Τζέιμς Ντόρσευ και την όρχήστρα του, τών Τζών Χάρβεϊ και τών Όιλ Σιλθαρς. Και μεγάλοι μουσικοσυνθέτες σαν τόν Τζέιμς Μάκ Χιού και τόν Χάρολντ Άντεισον, έγραψαν για μένα τρία καινούργια τραγούδια, που θα περάσουν σε φίλι.

Ο Ντικ γεννήθηκε στο Μπουένος Άϊρες της Άργεν-τινής. Ο πατέρας του ήταν Άγγλος κι' έζησε άρκετόν καιρό στις Ένωμένες Πολιτείες πριν εγκατασταθώ στη Ν. Αμερική. Η μητέρα του, ίρλανδικής καταγωγής άνετρα-φις στη Ένωμένες Πολιτείες. Με το θεατρικό της όνομα, Μανσαρίτα Ουίλσον, ήταν γνωστή ως περίφημη καλλι-τεχνίς της μουσικής κωμωδίας. Τραγουδούσε στο Μπουον-γουάιπ και στο Λονδίνο. Αργότερα έμφανίσθηκε με έπι-τυχία στο ευρωπαϊκό κοινό ως σολίστ σε κοντοέρτα και όταν έπαυσε να τραγουδά, παρέδιδε μαθήματα τραγου-διού στη Ν. Υόρκη.

Από δύο χρόνων ο Ντικ άρχισε να ταξιδεύη μαζί με τη μητέρα του. Πήγε στη Ν. Υόρκη στην Καλιφόρνια και γύρισε σιγα-σιγά όλο τόν κόσμο. Παρακολούθησε μεθή-ματα στα σχολεία της Λωζάννης και τών Παρισίων, στην προπαιδευτική σχολή του Τέρνιτουν, στη στρατιωτική «Ακαδημία του Πίκσκαυλ και στη σχολή Λαυόλα στο Μόντε-αλ του Καναδά. Έζησε πάνω άπο δέκα χρόνια στο Παρίσι και μιλάει περίφημα γαλλικά.

Σε τραγουδιστής πρωτοεμφα-νίσθηκε πρό τού κοινού πρό 15 ετών, σε μία έσορτικη επί-δειξι στο Νιού Τζέροου με την όρχήστρα του Τζέιμς Τζόνσον. Ο Τζόνσον τόν κάηπσε κι' άρ-γότερα με 25 δολάρια τήν έ-βδομάδα. Ο Ντικ έονάσθηκε ό-λο το καλοκαίρι. Τόν χειμώνα εναγώρισε στο σχολείο του.

Όταν τελείωσε τα μαθήματα το βράδυ τραγουδούσε σε τσάο-νες, σε κέντρα, σε δισκοθήκες και σε ιδιωτικά γλέντια.

Από το 1935 ως το 1938 έζη-σε στο Χόλλυγουντ. Προσάθη-σε να γράφη τραγούδια με δύ-τυχια και πείσθηκε πολύ. Αλ-λά η ζωή του άλλαξε άπο τότε που γνώρισε τόν Χάρρυ Τζέιμς.

Μία άπό τις μενυαλιότερες έπι-τυχίες του Ντικ Χέιμς, που τήν έκαναν διάσημο ήταν το φίλι «Ακαπούλκο», με τα δύο περί-φημα τραγούδια του «Θάθελα να έξερ» και «Μία βραδυά στο Ακαπούλκο».

Έκτός άπό το τραγούδι, ο Ντικ έχει και πολλά άλλα γιοί-ματα. Έπί δύο χρόνια ήταν πρωταθλητής της Μεσονειού στο καλνίπι.

Παίζει καλό τέννις, καλνίπι περίφημα, έέρει ιστιοπλοία και είνε καλός χιονοδρόμος. Τρώει καλά, ζυγίζει 160 λίπρες και τού άρέσει να βλέπη ταινίες τού-μου και φάρκας. Παρά τη μόρφω-σί του δεν τού λείπουν οι προ-λήψεις: «Χτυπάει έζωλο» και «Κλείνει το σουνί του», πόν βνη στη σκηνή. Τού άρέσει να διοδάξη κωμωδίες κι' άγαπάει πολύ τη γυναίκα του και το παι-δί του.

Έχει, τέλος, την καλύτερη συλλογή δίσκων και μία περι-φημη συλλογή άπο 600 πίπες!

Ντίκ Χέιμς

Νοθεία 100%!...

Τι τρώνε οι Αθηναίοι

«Αν ήξερε τί τρώει ο κόσμος, δεν θα έβαζε τίποτε στο στόμα του...». Αυτό, ουστυχώς διαπιστώσαμε, έπεται από μια έπισκεψη μας στο Τμήμα 'Ελέγχου Νοθείας της 'Αγοράς, από 70 ετών πρώτης ανάγκης που είχαν ελεγχθεί βρέθηκαν όλα νοθευμένα ή επικίνδυνα!... 'Από τα αριστερά, κατά τα μακαρόνια, το γιουσίτσιο, το βούτυρο. 'Ο χημικός της 'Αγοράς κ. Δ. Στραγαλάς, οι υπαστυνόμοι κ. κ. Ζώης και Δημ. Σαγροπούλας, ο κ. Βασ. Βρότσος που βρίσκεται 15 χρόνια σ' αυτή την υπηρεσία, μας αποκαλύπτουν με κάθε λεπτομέρεια πώς νοθεύονται και με τί τα διάφορα είδη πρώτης ανάγκης. Θα σας αποκαλύψουμε μερικά από τα μυστικά των νοθευτών, τα πιο ενδιαφέροντα: Τα καρόβια, νοθεύονται με χώμα, με χαλκία που τα μαυρίζουν με την καρβονόσκινη και με νερό. Νεράκι του Θεού που το ρίχνουν με κουβάδες και δικαιολογούνται κατόπιν ότι κατά την μεταφορά με τα καΐκια βράχθηκαν τα καρόβια από τη θάλασσα. 'Υπάρχουν χιλιάδες τέτοιες περσιπώσεις. Το φωτοχρωτικό οινόπνευμα πρέπει να είναι 930 βαθμών και το λευκό 950. 'Ο στόχος τα νεράκια και τα δυο και τα σφάνια στους 80°!

Τα μακαρόνια τα βγάλουν στο έμπορο αφάνταστα υγρά, κι' έτσι ο άτυχης αγοραστής πληρώνει και στην περίπτωση αυτή το χάρατσι του στους νοθευτές.

Το μέλι, το νοθεύουν με γλυκόζη, με σταφιδίνη, με κάθε γλυκό κατασκευάσμα και το πουλάνε ως καθαρό μέλι 'Υψηλού.

Το ψωμί, το νοθεύουν με κουάκερ, με καλαμπόκι, με νταρί, με σκουπιστόρο. Μερικοί μάλιστα άσυνειδητοί ρίχνουν σ'το άλευρο και πριονίδι πολύ λεπτό. 'Ετσι πραγματοποιούν κέρδος 100% και πολλές φορές 200%. Το ριζόγαλο, το κατασκευάζουν με δικό τους τρόπο. Βράζουν, δηλαδή, πρώτα το ρύζι με νερό. Κι' αφού απορροφήσει όσο μπορεί περισσότερο νερό του ρι-

Ελληνες καλλιτέχνες

Ανεχώρησε δι' Αμερική η γνωστή καλλιτέχνις του έλαφρού τραγουδιού κ. Στέλλα Γκρέκα. Η οποία πρόκειται να εγγράψει εις τους σαραντά Έλληνες τραγουδιστές, δια λογαριασμόν της φωνο-

Ο τεγνός Λεων. Κοτομάτας

γραφικής εταιρίας του Σικάγου «Αττικό». Μαζί με την κ. Στέλλα Γκρέκα ανεχώρησε και ο καλλιτεχνικός διευθυντής της λόγω εταιρίας κ. Λεων. Κοτομάτας, ο οποίος γνωστόν τεγνός της Λυρικής μας σκηνής.

Τα περισσότερα τραγούδια που θα εκτελέσει η κ. Στέλλα Γκρέκα εις Αμερική θα είναι υποθέσεις Χαιροπούλου.

γουν κι' ελάχιστο γάλα και ζάχαρη, το ανακατεύουν και το σερβίρουν.

Το βούτυρο, 'Εδώ είναι που γίνεται η μεγαλύτερη νοθεία. 'Εδώ βγαίνουν τα μεγάλα κέρδη. 'Εκατοντάδες άνθρωποι περιφέρονται στην 'Αθήνα με μια τραγιάσκα και με περιβολή χωρικού. Πωλούν, όπως διαλαλούν, βούτυρο άγιο από το χωριό τους... Στην πραγματικότητα όμως ούτε χωρικοί είναι ούτε το βούτυρό τους είναι άγιο. Τελευταία συνηλπηθή ένας τεταίος... μεγαλοεπιχειρηματίας. Είχε 1280 σπίτια στα οποία προμήθευε «άγιο» βούτυρο, το οποίο του πληρώνουν με δόσεις. Κατά τους υπολογισμούς της 'Αγοράς ο άθλιος αυτός, πραγματοποιούσε καθαρό κέρδος 400.000 δραχμών την ημέρα! 'Επαιρεί μαγειρικό λίπος και το δόδεζε 2% βούτυρο ειδικής παρασκευής νατό, ακατάλληλο για φαγάμα λόγω της πυκνής οξύτητας του και με ισχυρή βουτυρική ζύμωση. 'Αρρωιάζει έτσι το λίπος και το μοσχολούσκει.

Γενικώς τα «βούτυρα» που πωλούνται από τους διαφόρους πλανόδιους είναι φτιασμένα από τα πιο άπιστα υλικά: υδρογονωμένο λάδι, το γνωστό «στερεόλ», μαργαρίνη, ξύγκι, βασιλικό και... άρωμα βουτύρου. 'Ολ' αυτά δεν στοιχίζουν περισσότερο από 8.000 την όκα και πωλούνται ως άγιο βούτυρο προς 20.000 δραχμές!...

Τ' αλλακτικά, των διαφόρων ειδών τα φτιάχνουν με διάφορα κρέατα, τελείως ακατάλληλα για φαγάμα, και τα χρωματίζουν με ειδική υπογιά!...

Νοθεύεται ακόμη και η μπύρα. Με νερό καί' άρχην. 'Ενας άσυνειδητος, μάλιστα, νοθευτής χρησιμοποιούσε ένα χημικό υγρό ίδισης του συνθέσεως. Κι' έπινε ο κοσμάκης και... θερμίζονταν τα έντερα του!

Το τυρί φέτα, το ανακατεύουν με αποδουτυρωμένο μυζήθρα κατά τα 7/8 και το πουλάνε κι' άγνη φέτα προς 9.800 την όκα!...

Ακόμη κι' αυτά τα σολεδέρματα, είναι... για πέταγμα. Βγαίνουν στην πιάσα τελείως άσχημα κι' ακατέργαστα και χαλούν άμέσως.

Στην 'Αγορά μας βεβαιώνουν ότι κατά τους μετωιότερους υπολογισμούς διενεργείται στην πρωτεύουσα νοθεία 40% στα διάφορα είδη πρώτης ανάγκης!

'Υπάρχει αξιοθαύμαστη αλληλεγγύη μεταξύ των διαφόρων νοθευτών. 'Όταν το συνεργείο της 'Αγοράς μιας έμφανισθ' σε μια συνοικία δουλεύουν άμέσως όλα τα τηλεφώνια των καταστημάτων για να ειδοποιηθούν για τον κίνδυνον... 'Αλλοι επιχειρηματίαι έχουν στα μαγαζιά τους κουδούνια μυστικά με τα οποία ειδοποιούν τους υπαλλήλους τους στο ύπογειο να εξοφανίσουν κάθε τι το επίληψιμο. Και τότε πολλές οκάδες αποδουτυρωμένο γάλα γύνεται στο W. C., λέκάνες γιουσιτί ρίχνεται στα σκουπίδια, διάφορα είδη κρύβονται, σε μυστικές κρύπτες από τις οποίες τα άνασφύρον οι έξορκαμένοι υπάλληλοι του συνεργείου της 'Αγοράς. 'Οπόσο αυτός ο σωτήριος έλεγχος θα υπορούσε να ήταν πιο αποτελεσματικός αν η υπηρεσία διέθετε μερικά, ένα-δυο έστω, αυτόκινητα. 'Ενώ τώρα τα συνεργεία πηγαίνει στα τέσσερα άκρα της 'Αθήνας με τα πόδια!... Καθυστερεί έτσι και διέεται όλος ο καιρός στους νοθευτές να εξοφανίσουν τα νοθευμένα προϊόντα τους. 'Αν λειτουργή καλά αυτή η υπηρεσία αυτό όφελεται στην προθυμία των υπαλλήλων της και την δραστηριότητά τους. Μα το κράτος έχει υποχρέωση να τους βοηθήσει στο έργο τους.

Ο. ΔΡ.

ΜΗΝ ΞΕΧΝΑΤΕ τά ονόματα των γνωστών σας

Ένας ασφαλής τρόπος επιτυχίας στη ζωή

Πόροι άνθρωποι έχασαν πολύτιμες φιλίες ή απέτυχαν σε επιχειρηματικές προσπάθειες, γιατί είχαν το ελαττωμα να μη θυμούνται τα ονόματα των προσώπων που είχαν γνωρίσει!

Πραγματι, όταν ξεχνούμε το όνομα ενός ανθρώπου, είναι σαν να του λέμε ότι δεν τον θεωρούμε άξιο να σκετίζουμε γι' αυτόν. 'Αντίθετως, αν θυμίσουμε το όνομα του και τα θέματα που κουβεντιάσαμε μαζί σε προηγούμενες συναντήσεις μας, του δείχνουμε έτσι ότι τον θεωρούμε ενδιαφέροντα, και φυσικά αυτό τον κολεάζει.

Ο ρομπινσώνιστ Ισαάκ Σκωτμπ μπορούσε να μιλήσει με τα ονόματα τους στους 8.000 εργάτες του εργοστασίου του. Τέρας μνημονικού ήταν και κάποιος Ρομπέρτ Νάτ, απ' τη βόρεια Καρολίνα, ο οποίος γνώρισε κάποτε σε μια συγκέντρωση 220 ανθρώπους μέσα σε λίγα λεπτά της ώρας, κι' όταν τους ξαναδούλε μετ' 2 μήνες, θυμόταν το όνομα του καθενός.

Ο Πρόεδρος Ρουζβέλτ όφειλε έν μέρει την έκλογή του στις ψήφους που έξασφάλισε ένας παράγων του κόμματός του, ο Τζέιμς Φάρλεϋ. 'Ο Φάρλεϋ θυμόταν τα ονόματα των 50.000 κατοίκων της περιφέρειας του, έστω κι' αν τους είχε γνωρίσει μια μόνο φορά.

Η Ικανότης να θυμώμαστε τα ονόματα και τα πρόσωπα δεν είναι θείο χάρισμα, αλλά μια τέχνη που μπορεί καθένας να την αποκτήσει, με μια μικρή προσπάθεια.

'Υπάρχουν γι' αυτό το σκοπό μερικοί άπλοι κανόνες:

1) Βεβαιωθείτε ότι ακούσατε σωστά το όνομα. Πολλές συστάσεις γίνονται βιαστικά, με μισήμνη λόγια. 'Αν λοιπόν έχετε αμφιβολία για το όνομα του νέου γνωριμού σας, παρακαλέστε τον να το επαναλάβει.

2) 'Επανάλαμψτε το όνομα στη συνομιλία σας. 'Εάν έχετε άποψη, λέτε π.χ.: «Τι γνώμη έχετε σεις, κύριε Δημητριάδη;» ή «Πεςτε μου, παρακαλώ, κύριε Δημητριάδη...». 'Ο άποτυπώθ' έτσι το όνομα σαν φωτογραφία στο μυαλό σας, και συγκρώγως θα εύχαριστήθ' ο συνομιλητής σας.

3) Μελετήστε τα πρόσωπα που γνωρίζετε. 'Ο Νεοϋρκέζος ντεκτερίβ Ουίλλιαμ Σέρνιναν είχε άναπτύξει τόσο αυτή την τέχνη και την παρατηρητικότητα του, ώστε μπορούσε ν' άναγνωρίσει καθέναν απ' τους 22.000 έγκλημτες που οι φωτογραφίες τους ύπάρχον στα αστυνομικά αρχεία. Για να θυμάσθε καλύτερα τα πρόσωπα των ανθρώπων που γνωρίζετε, εξασκηθείτε να προσέχετε τα άσυνήθιστα χαρακτηριστικά τους: χρώμα ματιών και μαλλιών, σχήμα μύτης, στόματος αυτιών, κεφαλιού ύψος βαρος, τρόπους, κλπ.

4) Μάθετε όσα περισσότερα μπορείτε για τις νέες γνωριμίες σας. Οι καλοί πλαστές κρατούν συχνά σημειώσεις για τα μικρογεννητά της οικογενειακής ζωής του κάθε πελάτου των. Προτού λοιπόν τον ξανγνωρίσουν, συμβουλευονται αυτές τις σημειώσεις κι' έτσι ξέρουν ποιά θέματα συνομιλίας τον ενδιαφέρουν.

Κάθε πράγμα που θα μάθετε για ένα γνωριμό σας, θα σας βοηθήσει να τον αποτυπώσετε στη μνήμη σας.

5) Κάμετε με το νου σας μια συσχέτιση του ονόματος. 'Αφού μάθετε διάφορα χρήσιμα στοιχεία για τον καινούργιο σας γνωριμό, προσπαθήστε να συνδυάσετε το όνομά του με κάτι που θα σας βοηθήσει στο έξής να το θυμάσθε (ή μνήμη είναι, ως επί το πλείστον, ζήτημα συσχέτισης ιδεών). Μια όμοια καταληξία, όπως π.χ. «ή κυρία Παντελία έχει μάθημα κατ'αλήθεια, μπορεί να φαίνεται γελοίο κι' όμως σας δημιουργεί μια όπτική και ήχητική έντυπωση, που συνδέει το όνομα με την εμφάνισή. Μια φορά, όπως π.χ. «ο κύριος Σιδερίδης είναι μεταλλουργός», συνδέει τον άνθρωπο με το επάγγελμά του. Συχνά, ένας άνθρωπος έχει όνομα που όαε είναι ήδη γνωστό, γιατί λέγονται έτσι κάποιος φίλος σας ή μια διάσημη προσωπικότης. Η σύμπτωση αυτή διευκολύνει βεβαίως πολύ τη μνήμη σας.

6) Δοκιμάστε τη μνήμη σας, μετά τις συστάσεις. 'Αφού δηλαδή γνωρίσετε διάφορα πρόσωπα σε μια συγκέντρωση, ξαναφέρετε στο νου σας τα ονόματά τους και προσπαθήστε να καθορίσετε σε ποιόν ανήκει το καθε όνομα. 'Αν αμυθαλάτε για κάποιο, συμβουλευθείτε τον οικοδεσπότη ή ένα γείτονα σας.

Στο τέλος κάθε ημέρας, κάνετε μια άνασκόπηση και προσπαθήστε να θυμηθείτε τα ονόματα και τη φυσιογνωμία των καινούργιων προσώπων που γνωρίσατε την ημέρα αυτή. Ίσως να μη τους ξανασημειώσετε ποτέ. 'Αν όμως τύχη να τους ξαναδείτε την επομένη ημέρα, βδωμάδα ή μήνα, θα μπορείτε να τους αναγνωρίσετε άμέσως.

8) Δείξτε άληθινό ενδιαφέρον για κάθε νέο γνωριμό σας. Κατά τους ψυχολόγους θυμώμαστε καλύτερα όσα θέλουμε να θυμώσουμε. 'Όταν λοιπόν ενδιαφερόσθε πραγματικά για τους άλλους, όταν θέλετε πολύ ν' αποκτήσετε καινούργιους φίλους, θα θυμάσθε εύκολότερα τα ονόματά τους. 'Εχει παρατηρηθ' άλλωστε ότι εκείνοι που ξεχνούν τα ονόματα, ενδιαφέρονται περισσότερο για τον εαυτό τους, παρά για τους άλλους.

Η Λάνα Τάρνερ ως «Η Χόλλυουντ 1939»

ΜΥΘΟΙ του Χόλλυουντ

... Κι' η γυνή πραγματική

Ένας όμιλος ήθοποιών του κινηματογράφου προσεκήλθη κάποτε σε μια γιορτή που δινόταν από το Πανεπιστήμιο της μεσημβρινής Καλιφορνίας για να την ευχυνώση με την παρουσία του.

'Ανάμεσα σ' αυτούς ήταν και μια νεαρή ήθοποιός, η Λάνα Τάρνερ, που ως τότε είχε λάβει μέσος μόνο μια φορά σ' ένα φίλω. 'Επαιεί το όρλο μιας νεας που την σκοτώνουν μόλις έμφανίζονταν στο άνοιγμα μιας πότας. Αυτό ήταν όλο. Τίποτε άλλο.

Στην πανεπιστημιακή γιορτή, η πρωτόπειρη ήθοποιός έπρόκειτο να πη μερικά λόγια, που είχαν φροντίσει να μεγάλη προσοχή να της μάθουν.

'Ανέθηκε, λοιπόν, σε μια μικρή εξέδρα, άλλ' όταν είδε τα βλέμματα του πλήθους στηλωμένα πάνω της, τα έχωσε.

Τέλος, με πολλή κόπο, κατόρθωσε να πη:

«'Εγώ... 'Εγώ...»

Τίποτε άλλο. Κι' άμέσως ξέσπασε εν λυγμούς. 'Εκείνοι όμως που ήταν κοντά της την άκουσαν να ψιθυρίζη:

«—'Ω, Θεέ μου! Δεν μπορώ να μιλήσω. Τί να κάμω;»

«—Δεν πρέπει να κάμης τίποτε, άδελφάκο, της απάντησε μια φωνή μέσα από το πλήθος. Μείνε εκεί που είσαι».

Τα λόγια αυτά είχαν μιά άποφασιστική επίδραση στην κατόπιν εξέλιξη της Λάνας Τάρνερ. Γιατί οι σκηνοθέται που συνάδευαν το μικρό όμιλο των ήθοποιων κατάλαβαν άμέσως πως το κοινό ναίονταν να βλέπει αυτή τη δοσσερή κοπέλλα με το όμοινο κορμί.

«'Ετσι, άρχισε η σταδιοδρομία της Λάνα Τάρνερ. Μία πέρεση σταδιοδρομίας, σ' αλήθεια. Γιατί, σε περισσότερα από δέκα φίλω, οι σκηνοθέται δεν έκαναν τίποτε άλλο παρά να την έπλασαν μόνον τους. Δημοσίευσαν, λοιπόν, στις έφημερίδες ότι η 'Ελισάβετ Τάιπλορ ήταν κατηνύτρια του χορού της συνομίου της διαδόχου του άγγλικού θρόνου και της άδελφής της Μάργκαρετ—Ρόζας. Η πληροφορία αυτή διαμεσώθηκε φυσικά απ' το άγγλικό αλφάρειο. 'Αλλά τί σημασία είχε; 'Ο μύθος είχε κάμει πιά το δρόμο του...»

Λάνα Τάρνερ είχε γίνει ξαφνικά, ένα άστρο του κινηματογράφου και, μάλιστα, ένα άστρο πρώτου μεγέθους.

Ο πατέρας της Λάνα ήταν μεταλλωρύχος στο Ουάλλας του 'Ιντάχο κι' η υπτέρα της καθαίστρια σ' ένα όδοντοίατρείο.

Τί πεζά έπαγγέλιατα!... Τό Χόλλυουντ έπλασε άμέσως ένα μύθο: 'Ετσι ο πατέρας της Λάνα έγινε... διπλωματούχος καθηγητής του χορού κι' η υπτέρα της... διευθύντρια ένος ίνστιτούτου καλλωγής.

Όσο για την «άνακάλυψη» της Λάνα έπινοήθηκε ένα άλλο ρομάντικο ψέμμα.

Σύμφωνα μ' αυτό, μιά μέρα η Λάνα (το πραγματικό της όνομα είναι Τζούλια) Τάρνερ ρουφούσε μιά γρανίτα σ' ένα κέντρο του Λας Άντζελες. 'Εκείνη τη στιγμή περνούσε με το αυτοκίνητό του ο σκηνοθέτης Μέρουιν Λερούα. Την είδε κι' έτρεξε κοντά της.

«Μικρούλα της είπε, θέλετε να παίξετε στον κινηματογράφο»

'Αλλ' η πραγματικότητα είχε όλοτελα διαφορετική. Η Τζούλια Τάρνερ έμεροδορδοδούσαν επί δύο περίπου γονία μαζί με πολλές άλλες κοπέλλες στους προθαλάμους των στούντιο του Χόλλυουντ και πολλές φορές οι σκηνοθέται και οι βοηθοί τους την είχαν διαδίδει με τόσο άσχημο τρόπο, ποι' άσκιζόταν πως δεν θα ξαναγύριζε ποτέ. 'Αλλά το άλλο ποιά ήταν και πάλι εκεί Τέλος, άποφάσισαν να της άναστήσουν να παίξη το όρλο της κοπέλλας που... την σκοτώνουν προτού καλά-καλά έμφημισθ'. 'Ετσι έκαμε το πρώτο της βήμα.

Να τώρα κι' ένας άλλος μύθος του Χόλλυουντ

Πρόκειται για την Σάυντ Τάσις. 'Ασπνούνται, λοιπόν, στο Χόλλυουντ ότι άρνησε να χορεύη... προτού μάθει καλά-καλά να πεοπατάει και ότι κάθε μέρα πλήθος κόσμου συνηστίζονταν στο σπίτι της για να θαυμάσει το παιδί-θαύμα.

'Αλλά η πραγματικότητα είναι άλλη.

Τό όνομα της Σάυντ Τάσις είναι Τούλλα 'Ελλια Φίνκλες. Ο πατέρας της ήταν τεχνίτης άδαυνοποπλείου, 'Από μικρή η Τούλλα είχε τάση παχυσαρκίας. 'Ο γιστρός του σπιτίου συνέστησε τότε στους γονείς της να την μάθουν να χορεύη για ν' άδυνάτηση.

Όταν έγινε δεκαπέντε χρόνων, είχε για δασκάλο του χορού ένα Γάλλο, τόν Νικέλα Τάσις. Οι δυο νέοι άγαπήθηκαν κι' όταν η Τούλλα έτασε σε νόμιμη ήλικία παντρεύτηκε. Τίποτε πέσαν αυτό. 'Όλα τα άλλα είναι μύθος.

Να τέλος και ο μύθος Τάιπλορ. 'Όταν η 'Αγγλίδα χορεύτρια 'Ελισάβετ Τάιπλορ έτασε στο Χόλλυουντ, οι άμερικανοί σκηνοθέται δοκάν σκανδαλώδες τό ότι δεν έφεραν μαζί της κανένα μύθο κατάλληλο για να την παρουσιάσουν στο κοινό. Και τον έπλασαν μόνον τους. Δημοσίευσαν, λοιπόν, στις έφημερίδες ότι η 'Ελισάβετ Τάιπλορ ήταν κατηνύτρια του χορού της συνομίου της διαδόχου του άγγλικού θρόνου και της άδελφής της Μάργκαρετ—Ρόζας. Η πληροφορία αυτή διαμεσώθηκε φυσικά απ' το άγγλικό αλφάρειο. 'Αλλά τί σημασία είχε; 'Ο μύθος είχε κάμει πιά το δρόμο του...

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Ιστορίες της ζωής

Πώς δουλεύει ένα μαγαζί

'Επειδή είμαι άνθρωπος του έμπορίου και μ' άρεσουν τα έμπορικά νταραβέρια, είχα άνοιξει άσκητα μαγαζιά στην έπιχειρηματική μου σταδιοδρομία. 'Ανοίξα κατάστημα καλλυντικών, κατάστημα πρωτοτύπων υφανμάτων, το μεγάλο οικό μουσικής ή «'Αρμονία κλπ.», ρολογάδικο, ζαχαροπλαστείο και παρά λίγο ν' άνοιξω και φερετροποιείο μιά έποχή που ήμουνα στα μεγάλα μου, κέφια. 'Ολ' αυτά τα μαγαζιά είχαν τ' άνοίξω κι' έγω τάκλεισα. Με λίγα λόγια μουφλούζεψα. Δεν ξέρω γιατί με κυνηγούσε η τύχη και δεν σ'αύρωνα πελάτη. Και να ής πως δεν ήμουνα περιποιοτικός: 'Η μύνη και με το παραπάνω άλλα ποιόν να περιποιοήσε, αφού σκεδόν δεν έμπαινε άνθρωπος μευοι. 'Εκείνη, λοιπόν, τό ένα και άνοιγα το άλλο, σ'ήν ίδια θέσι. 'Εκεί που τον ένα μήνα ήταν, τό ζαχαροπλαστείο «Σπεσιαλιτέ» τον άλλε έβλεπε τό ρολογάδικο «'Ακριβές Λεπτοδείκτης» και τον άλλο τό κατάστημα καλλυντικών ή «Καλλωγής». Και στο ίδιο ισόγειο θα ξεφύτρωνε και τό φερετροποιείο ή «Κοσμήτης», που λέγανε, αν δεν με συνκρατούσε μιά σκέψη. Είπα: 'Αφού δεν κάνω δουλειά με τους ζωντανούς, θα κένω με τους πεθαμένους. Και σ'αυμάτπου την ιδέα μου αυτή, γιατί είχα μιά καλύτερη. Να ιδρύσω κατάστημα άνδρικών ειδών. Τό άνοιξα λοιπόν, πήρα και δυο τρεις φράσκους υπαλλήλους και περιμένα αν η καλή μου τύχη δεν έβρισκε στα μάτια μου ένα έξοιο περιόδοκό όπου, ένας πολύ σφρες και ψυχολόγος είδικος, ένωσε κάποιο πολύ απευθείας πρσμα. 'Ελεγε, δηλαδή, πως ένας έξυπνος καταστηματάρχης που θέλει να δουλεύει το μαγαζί του, πρέπει να έχει προσωπικό από πολύ όμορφα κορίτσια. Οι άντρες που περνούν απόω και κυτάνε μέσα, βλέπουν ένα μάτσο από όμορφα κι' άσκητα κορίτσια, και... περνούν στο καταστημα τάχα πως θα ψωνίσουν ένα οποιοδήποτε έμπορεύμα, αλλά πραγματικά το ενδιαφέρον τους στρέφεται στα πρόσωπα. Και, για να κρατήσουν τα προσκήνιο, όλο και κάτι άναράζουν. Βέβαια, ένα

όμορφο κορίτσι παίρνει πιο μεγάλο μισθό από ένα οποιοδήποτε άλλο. 'Αλλά έδώ που τα λέμε, τον δικαιούται. Κι' έπειτα, όπως υποστήριζε ο σφρες ψυχολόγος, ο καταστηματάρχης κοπανεί την αύρη στα έμπορεύματα και βάζει και κάτι παραπάνω για νάχη κι' αυτός μιά ωφέλεια από την όμορφιά του προσωπικού του. Σοφές κουβέντες δηλαδή.

'Ανοίξα τα μάτια μου. Και μόλις διάβασα τό άρθρο, ή πρώτη μου δουλειά ήταν να πάω ν' άγοράσω όλα τα αντίτυπα του ξένου περιοδικού, για να μη πάρουν είδησι τό ζήτημα και άλλοι καταστηματάρχες κι' έκοιμε άνατανυνού. 'Η δεύτερη ήταν να καλέσω τους τρεις υπαλλήλους μου — κάτι δυστυχισμένα και κακομούτσουνα άνθρωπάκια — και να τους πω:

—Κύριοι! 'Ως έδώ ήταν. Τώρα δεν μου κάνετε, γιατί άλλωστε σ'αυμάτπου προσωπικό Παρετή την άλφω άποζημίσω που όρίζε ο νόμος και άμείτε στο καλό.

Και ή τρίτη ήταν να βάλω μιά δημοσίευση στις έφημερίδες ότι: «Ζητούνται ευρόσωποι νεανίδες δι' έμπορικών καταστημα, έχουσι τα κατάλληλα προσόντα. Μισθός ίκανοποιητικός».

Την ίδια μέρα κι' όλος άρξισαν νάρχωνται κορίτσια για να πάσουν δουλειά. 'Ενώ τους έσοιχνα μιά ματιά και τους έλεγα:

—Δυστυχώς δεν έχετε τα κατάλληλα προσόντα.

—Μα πως κύριε! μου είπαν, πολλές έξοω νελλικά άννηλικά, έχω έρπυσή και σε άλλες έπιχειρήσεις είμαι τιμω κι' έχω καλές συστάσεις.

—Ναι, δεσποινίς, αλλά δεν έχετε τα κατάλληλα προσόντα.

—Και ποιά είναι τα κατάλληλα προσόντα;

—Τόχω μυστικό. Άμείτε στο καλό!

'Ανάμεσα σε όνδοντα που πάω ν' διάλεξα τρεις Τσιές, αλλά τί τσιές! Να τις πης στο ποτήρι. Η μιά φληλ και ξανθεία σαν άσκητα θέα. 'Η άλλη κοστάνη μετρίου άναστήμα.

Μία πειστική ρεκλάμα...

ΣΤΑ ΩΡΑΙΑ ΧΡΟΝΙΑ τῆς παλαιᾶς Ἀθῆνας

ΟΙ ΠΑΠΑΓΑΛΟΙ τῶν πολιτευτῶν

Προ τῶν Βαλκανικῶν πολέμων τὰ περισσότερα ἀθηναϊκά σπιτία εἶχαν ἀδυναμία στοὺς παπαγάλους. Κάθε σπιτί εἶχε κι' ἓνα μεγάλο κλουβὶ μὲ τὸν παπαγάλο του, ὁ ὁποῖος, συνήθως, καθότανε ἐπάνω ἀπὸ τὸ κλουβὶ καὶ μιλοῦσε... παπαγαλικά.

Ήτανε, τότε, καὶ ἡ ἐποχὴ τῆς Γαλλομανίας τῶν Ἀθηναίων καὶ ὁ παπαγάλος, κάπου-κάπου, μιλοῦσε κι' αὐτὸς γαλλικά, ὅπως τ' ἀκούγε. Ὁ ἐπικατάρατος Ὀλλενδόρφος τάκανε, τότε, θάλασσα. Μία φορὰ ὁ μακαρίτης ὁ συμπαθέστατος καὶ δημοφιλὴς γερο-Καλλιφρονᾶς, ὅταν ἦταν ὑπουργὸς καὶ τὸν Βασάνιζαν πολλὲς ἀρρώστειες, ἐννοοῦσε νὰ ἐκθέσῃ τὰ δεινὰ του καὶ στὸν, τότε, πρεσβευτὴ τῆς Γαλλίας. Τοῦ εἶπε, λοιπόν, μιὰ μέρα, παραπονομένος, γαλλιστί, ὅτι «ἡ ζωὴ του ἦτο τρομερὰ», εἰς τὴν λέξιν ὅμως «ζωή» ἔθεσε ἄσθρον ἀνάστροφον ποὺ ἄλλαζε καθ' ὁλοκλήριον τὴν ἐννοίαν της. Κι' ὁ πρεσβευτὴς, γέλασε μὲ τὴν καρδιά του.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΚΑΛΙΦΡΟΝΑΣ

Ἱστορικοί, λοιπόν, τότε, ζεῖσαν στὴν Παλαιὰ Ἀθῆνα δυὸ παπαγάλους, ὁ ἓνας τοῦ Χαρίλαου Τρικούνη καὶ ὁ ἄλλος τοῦ Δημητρίου Καλλιφρονά.

Στὸ μεσοδιάστημα τῆς πολιτικῆς δόξας τοῦ Τρικούνη, οἱ Ἕλληνες τῆς Ζανζιβάρης τοῦστελιν ὡς δῶρον ἓνα ὠραϊότατον παπαγάλο, ὁ ὁποῖος μετεφέρθη καὶ ἐγκατεστάθη στὸ ὑπουργικὸ σπιτί τῆς ὁδοῦ Ἀκαδημίας, περιβαλλόμενος ἀπὸ τίς στοργικὰς περιποιήσεις τῆς ἀδελφῆς τοῦ μεγάλου πολιτικοῦ, τῆς Σοφίας Τρικούνης.

Σιγὰ-σιγὰ, ὁ παπαγάλος, μέσα στὴ μεγάλη κίνησι τοῦ ἐπισήμου σπιτιοῦ, συνήθισε ν' ἀπομιμῇ τὴν ἀνθρώπιν φωνή. Καὶ νὰ ἐπαναλαμβάνῃ ὠριμένους φράσεις καὶ λέξεις ποὺ ἀκούγε νὰ λέγονται ἄλλοτε μὲν ἀπ' τὸν Πρόεδρο, ἄλλοτε ἀπ' τὴν ἀδελφή του καὶ ἄλλοτε ἀπ' τοὺς ἐπισκέπτας.

Βέβαια, κανεὶς δὲν σκέφτηκε νὰ προφυλάγεται ἀπ' τὸν παπαγάλο. Ἡ μοῖρα, λοιπόν, στιγμὴ ἑφτάσεν ὅταν, ἓνα πρωί, ὁ Χαρίλαος Τρικούνης, ἀναγκάστηκε νὰ δεχθῇ, μετὰ τῶν ἄλλων πρωϊνῶν ἐπισκεπτῶν, ἓνα ἀπὸ τοὺς ἀπαιτητικώτερος τῆς ἐποχῆς ἐκείνης φίλους του, ὁ ὁποῖος χωρὶς νὰ ντραπῇ καθόλου τοῦ ζήτησε νὰ διηγησθῇ κάποιος συμπατριώτης του ποὺ θὰ μοιραζόταν τὴν μισθοδοσίαν του μὲ κάποιον ἄπορο συγγενῇ του ποὺ ἔμενε στὰς Ἀθῆνας.

Ὁ Τρικούνης ὅταν ἀκούε τέτοιες ἀνάκ-

δεῖς ἀδείψεις, γινότανε ἔξω φρενῶν. Εἶχαν, ὅμως, πάντοτε ὑπερσυντηγμένο τὸ αἶσθημα τῆς ἀξιοπρεπείας. Ἀπέκρουσε λοιπὸν μ' εὐνέμειαν τὴν ἀναιδὴ ἀπαιτήσι καὶ δὲν ἐκρυσεν τὴν ἐκπλήξι του γιὰ τὸ διαιτυπώθηκε ἓνα τέτοιο πρᾶγμα, χωρὶς σεβασμὸ.

— Δὲν ἐπερίμενα ἀπὸ σᾶς — εἶπε μὲ δυσφορίαν στὸν ἐνδιαφερόμενον — ν' ἀκούσῃς τέτοια πράγματα!

Ἐμεσολάβησε, ἔτσι, μετὰ τὸν Πρόεδρου καὶ ἐπισκέπτοντο στιγμὴ σιωπῆς καὶ ψυχρότητος ὅταν, ἔξαφνα καὶ ἀπροσδόκητα, ἔλαβε τὸν λόγον ἀπ' τὸ παρακείμενο κλουβὶ τοῦ ὁ παπαγάλος, ὁ ὁποῖος ἀρχισε νὰ ξεφωνίζει συνεχῶς:

— Μασκαρά! μασκαρά! μασκαρά!

Καὶ προσπάθησε μὲν ὁ Πρόεδρος νὰ σταματήσῃ τὸν παπαγάλο, ἀλλ' αὐτὸς, τίποτα... τῇ δουλειᾷ του.

Καταντροπιασμένος τότε, ὁ ἐπισκέπτης ὑποκλίθηκε καὶ ἀποσύρθηκε ἀπ' τὸ πρωθυπουργικὸ γραφεῖο, ὑπὸ τὰ ἀδιάκοπα πυρὰ τοῦ Ζανζιβάρικοῦ παπαγάλου.

Καταλήγουσε, τώρα, στὸν περίφημο παπαγάλο τοῦ Δημήτρη Καλλιφρονά. Ὁ παλιὸς Ἀθηναῖος πολιτευτὴς (πρόεδρος τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου Ἀθηναίων, Δήμαρχος, Βουλευτὴς, ὑπουργὸς κλπ.) τοῦ ὁποῖου τὸ σπιτί βρισκότανε στὴν πλατεία τῆς Ὀμονοίας (πρώτῃ γωνία Δώρου καὶ Ὀμονοίας) εἶχε ἓνα ἐξυπνότατο παπαγάλο. Ὁ Καλλιφρονᾶς ἦταν Τρικουπιδὴς κι' ὁ παπαγάλος του, στὶς παραμονὲς τῶν ἐκλογῶν τοῦ 1895 ποὺ ἀπέτυχε τὸ Τρικουπικὸ κόμμα, εἶχε συνθῆσαι νὰ ξεφωνίζῃ ἀπ' τὸ παράθυρό του παληοῦ σπιτιοῦ τοῦ κυρίου τοῦ διαφόρου ἐνθουσιώδεις ἐκφράσεις τῶν φίλων τοῦ οἰκοδεσπότη καὶ τῶν ὁπαδῶν τοῦ κόμματος.

Ὅταν ἀλλεπάλληλες προεκλογικὲς διαδηλώσεις οἰσματοῦσαν μπροστὰ στὸ σπιτί: τοῦ γερο-Καλλιφρονά, ὁ ἱστορικὸς παπαγάλος ξεφωνίζε καθαρά, μαζί μὲ τοὺς διαδηλωτὰς:

— Ζήτω ὁ Χαρίλαος Τρικούπης, Ζήτωω.

Μιὰ νύχτα, ὅμως, ὁ παπαγάλος κλέφτηκε. Κάποιος λαποδύτης τὸν βούτηξε μαζί μὲ τὸ κλουβὶ του καὶ ἔγινε ἄφαντος. Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωί, ὁ Καλλιφρονᾶς, καταλυπημένος πῆγε στὸ γραφεῖο τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου Ἀθηναίων καὶ διηγήθηκε στὸν γραμματεῖα τὸ γεγονός.

— Θὰ πάω εἰπε, νὰ τὸ καταγγεῖλω στὴν Ἀστυνομία.

— Μὴν ἀνησυχεῖτε, κύριε πρόεδρε, τοῦ εἶπεν ὁ υπάλληλος. Οὐτε ἀστυνομία χρειάζεται, οὐτε τίποτα. Ὁ παπαγάλος θὰ φωνάζῃ καὶ θὰ βοεῖ μόνος.

— Μὴν ἀνησυχεῖτε, κύριε πρόεδρε, τοῦ εἶπεν ὁ υπάλληλος. Οὐτε ἀστυνομία χρειάζεται, οὐτε τίποτα. Ὁ παπαγάλος θὰ φωνάζῃ καὶ θὰ βοεῖ μόνος.

— Ἐχεῖς δίκιο, φίλε μου. Ἡ παρατήρησί σου εἶνε σωστή. Ἀς ἐλπίσουμε λοιπὸν ὅτι ὁ παπαγάλος θὰ προδώσῃ μὲ τίς κραυγὰς του τὸν κλέφτη.

— Αὐτὸ ν' ἀκούγεται, κύριε Πρόεδρε. Νὰ δῆτε λοιπὸν ὅτι σὲ λίγες μέρες ὁ ἀγαπημένος σας παπαγάλος θὰ βρῖσκεται καὶ πάλι στὸ σπιτί σας. Ὁ κλέφτης, δὲν θὰ τὸν γασθῇ πολλὸν καιρὸ. Ὅσο γι' αὐτὸ εἶμαι ἀπολύτως βέβαιος.

Καὶ πράγματι, ἔτσι ἔγινε: Κάποιος φίλος τοῦ Καλλιφρονά, σὲ λίγες μέρες πῆγε στὸ Παγκράτι γιὰ νὰ ἐπισκεφθῇ κάποιον γνωστὸ του καὶ καθὼς περνοῦσε ἀπὸ ἓνα στενοσόκακο ἀκούσε ἄξαφνα τὴ φωνὴ τοῦ παπαγάλου ποὺ ζητωκραύγαζε καὶ πρόδιδε τὴν ὑπαρξὶ του:

— Ζήτω ὁ Χαρίλαος Τρικούπης, Ζήτωω!

Χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ ὁ συμπολίτης τοῦ Καλλιφρονά, ἔτρεξε καὶ εἰδοποίησε τὸν Ἀθηναῖο πολιτευτὴ, ὁ ὁποῖος, ἔτσι, διὰ τῆς ἀστυνομίας ἐναθροίσθη τὸν παπαγάλο ποὺ δὲν ἐννοοῦσε ν' ἀλλάξῃ οὔτε ἀφεντικὸ, οὔτε πολιτικὰ φρονήματα!

ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ σὲ εἰκόνες

— Καρότο κρέμασες στὸ ντουφεκίσου;
— Εἶνε γιὰ νὰ τραθῇ τὸ λαγό!...

ΣΤΟΝ ΜΕΣΑΙΩΝΑ

— Σᾶς παρουσιάζω τὸ νυιό μου!
— Ἀχ! Πῶς σᾶς μοιάζει!...

Ἡ ΜΑΝΤΙΣΣΑ ΚΑΙ ΤΟ ΠΑΙΔΙ

— Καὶ τώρα νὰ γιὰ νὰ μάθῃς νὰ μὴν εἶσαι ἄτακτος αὔριο!...

Ἡ προέλευσις τοῦ κρύου

Οἱ παρῶντες πού προσδιρίζουν τὴν ἐνταξί του

Ἀπὸ ποῦ μᾶς ἔρχεται τὸ χειμῶνιτικό κρύο; Ὅταν ὁ χειμῶνας εἶνε πολὺ δριμύς, τὸ μυαλό μας τρέχει στὴ Σιβηρία καὶ χρησιμοποιοῦμε συχνὰ στὴν καθημερινὴ μας οἰκία διάφορες ἐκφράσεις ποὺ ἀναφέρονται στὴ μακρινὴ αὐτὴ γῶρα, γιὰ νὰ ὑποπτευώμαστε ὅσοι ὅτι τὸ κρύο ποὺ μᾶς κάνει νὰ τσουτρωρίζουμε ἔρχεται πραγματικὰ ἀπὸ κεῖ.

Στὴ Σιβηρία, ὅπως εἶνε γνωστὸν, παρατηροῦνται οἱ χαμηλότερες θερμοκρασίαι τοῦ πλανήτου μᾶς (70 περίπου βαθμοὶ ὑπὸ τὸ μηδέν στο Βεροκγιάνσκ, πρὸς βορρᾶν τοῦ Γιακούτσκ).

Ἀλλὰ πῶς παράγεται τὸ κρύο καὶ πῶς φτάνει ὡς ἐμεῖς;

Τὸ πρῶτο ερώτημα ταυτίζεται μὲ τὸ ζήτημα τῶν ἐποχῶν τοῦ ἔτους πάνω στὸν πλανήτη μᾶς.

Ἡ ἐναλλαγὴ τῶν ἐποχῶν οφείλεται στὴν κλίσι τοῦ ἀξονος τῆς γῆς, ποὺ δὲν εἶνε κάθετος στὴν ἐκλειπτικὴ (καλεῖται ἔτσι ὁ μέγιστος κύκλος ποὺ σχηματίζει ἡ γῆ στρεφόμενη περὶ τοῦ ἡλίου) ἀλλὰ κεκλιμένη καὶ σχηματίζει μαζί τῆς μιὰ γωνία 23° 27'. Ἀν ἦταν κάθετος δὲν θὰ ὑπῆρχαν ἐποχές καὶ τὸ ἔτος θὰ κυλοῦσε ομοιόμορφο ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ὡς τὸ τέλος. Θὰ ὑπῆρχαν μόνο μερικὲς διαφορὲς θερμοκρασίας οφειλόμενες στὴ γειτνίασι ἢ τὴν ἀπομάκρυνσι ἐνὸς τόπου ἀπὸ τὸν ἱσημερινό.

Κατὰ τοὺς χειμερινοὺς μῆνες, ὁ ἥλιος ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὴ γῆ καὶ οἱ ἀκτίνες του πέφτουν πλάγια πάνω στὸ ἔδαφος. Ἐπέρχεται ἔτσι μείωσις τῆς ἐξαστοτελλομένης ἀπὸ τὸν ἥλιο θερμότητος καὶ ἡ θερμοκρασία κατέρχεται πάνω στὴ γῆ.

Συμβαίνει, ὅμως, τότε τὸ ἔξῃ:

Ὅπως εἶνε γνωστὸν, ἡ θάλασσα εἶνε λιγώτερο καλὸς ἀγωγὸς τῆς θερμότητος ἀπὸ τὴν ἡρᾶ καὶ γι' αὐτὸ θερμαίνεται ἢ ψύχεται βραδύτερα. Ἐτσι, ἡ ἡρᾶ εἶνε θερμότερη ἀπὸ τὴ θάλασσα κατὰ τὸ καλοκαίρι καὶ ψυχρότερη κατὰ τὸν χειμῶνα, ἢ δὲ θάλασσα εἶνε ψυχρότερη ἀπὸ τὴν ἡρᾶ κατὰ τὸ καλοκαίρι καὶ θερμότερη κατὰ τὸν χειμῶνα.

Παροιμίαι

- ★ Ἀθάσταχτο κακὸ τῆς πεθερᾶς ἡ γκόνινα.
- ★ Ἀνάλι ἀνάλια τὸ φίλι νάχη καὶ νοστιμάδα.
- ★ Ἀνάπη ἡ Μάρω τὸ χορὸ πῦρε κι' ἄντρο χορευτή.
- ★ Ἀμαρτίες θάχουμε ἄντρα καὶ μ' ἐπῆρσε καὶ σὲ πῆρε.
- ★ Ἀν θέλῃς νὰ φυλάξῃς τὴ γυναῖκα σου παρατα τὴν.
- ★ Ἀναπᾶν τὸν καλὸ μου νὰ ζαλιζῶ τὸ μυαλό μου.
- ★ Ἀμαρτίες πῶχεις ἄντρα, ἡ ἐγὼ νὰ χρεῖσα ἡ ἐσύ νὰ πέθαινες.
- ★ Ἀνάθεμα δυὸ πράγματα: πτώχεια καὶ γεροντοπατά!
- ★ Ἀναπῶ θὰ πῇ ἀναπᾶν κι' ὁ χι παίζω καὶ νελάω.
- ★ Ἀνέρας καὶ γυναῖκα δὲν κλειδώνονται.
- ★ Ἀκούσε τὴν πρώτη συμβουλὴ τῆς γυναίκα σου κι' ὅχι τὴ δεύτερη.
- ★ Ἀλλοῖ ο' ἐκείνον ποὺ λείπει ἀπὸ τὸ νᾶμο του.
- ★ Ἄλλος ἀναπᾶ τὸν παπᾶ κι' ἄλλος τὴν παποδιά.
- ★ Ἀνασκουμπώνεται ὁ γαμπρός κι' ἡ νύφη καμαρώνει.
- ★ Ἀν σὲ ὅλα εἶνε νόμος εἰς τὰ μάτια ὁχι ὅμως.

Κατὰ τοὺς χειμερινοὺς μῆνες, λοιπόν, λόγω τῆς μειώσεως τῆς ἐξαστοτελλομένης ἀπὸ τὸν ἥλιο θερμότητος, οἱ ἡρᾶς ψύχονται ταχύτερα καὶ περισσότερο ἀπὸ τοὺς ὠκεανούς.

Πάνω ἀπὸ τίς ἡπείρους σηματοῖται τότε ἓνα πελώριο στρώμα ψυχροῦ ἀέρος, ποὺ τείνει ν' ἀπλωθῇ πρὸς τίς ἀκτές.

Ὁ ψυχρὸς ἀέρας, ὅπως εἶνε γνωστὸν, λόγω τῆς μεγαλύτερας πυκνότητος τῶν μορίων του, εἶνε βαρύτερος ἀπὸ τὸν θερμὸ (ποὺ εἶνε ἀραιότερος καὶ συνεπῶς ελαφρότερος) καὶ ἡ πίεσις ποὺ ἀσκεῖ πάνω στὴ γῆ εἶνε ἰσχυρότερη. Δημιουργεῖται τότε ἓνα πεδῖον ὑψηλῆς βαρομετρικῆς πίεσεως ἢ γιὰ νὰ μεταφρασθῇ τὴν καθιερωμένη ἐπιστημονικὴ ἐκφράσι, εἰς ἀντικυκλῶν.

Ὁ ἀντικυκλῶν αὐτὸς δὲν φτάνει, ὅμως, ὡς τὴν περιοχὴ τῆς Εὐρώπης ποὺ βρέχεται ἀπὸ τὴ Μεσόγειο. Ὁ ἀέρας ἐδῶ εἶνε γλιανότερος καὶ συνεπῶς περισσότερο ἐλαφρὸς. Ἐτσι, ἡ πίεσις ποὺ ἐξασκεῖ πάνω στὸ ἔδαφος εἶνε μικρότερη.

Γενικά, στὴν περιοχὴ ποὺ βρίσκεται κοντὰ στὶς ἀκτὲς σηματοῖται πεδία χαμηλῆς βαρομετρικῆς πίεσεως, οἱ καλούμενοι κυκλώνες.

Ἡ δριμύτης τοῦ χειμῶνος στὰ κλίματά μας ἐξαρτᾶται λοιπόν, ἀπὸ τὸν ἀνταγωνισμὸ μετὰ ἀντικυκλῶν καὶ κυκλώνων.

Κέντρον τῶν ἀντικυκλῶν εἶνε ἡ περιοχὴ τῆς Σιβηρίας. Ἀπὸ ἐκεῖ, ἐξέρχονται μὲ τάσι πρὸς τὸ κέντρον τῆς Εὐρώπης καὶ τὴ Βαλκανικὴ Χερσόνησος.

Ἄλλ' ἡ πορεία των δὲν εἶνε ἀνεμπόδιση. Γιατὶ ἔχουν ν' ἀντιμετωπίσουν στὸ δρόμο τους ἓνα ἄλλον ἀντικυκλῶνα, τὸν καλούμενον ἀντικυκλῶνα τοῦ Ἀτλαντικοῦ, ποὺ μετὰφέρει στὶς γῶρες τῆς Εὐρώπης τὰ ἥπια καὶ σχετικῶς γλιανὰ οὐράματα ἀέρος τοῦ Ἀτλαντικοῦ.

Ὁ ἀνταγωνισμὸς μετὰ τῶν δύο ἀντικυκλῶν εἶνε ἰσχυρότατος, γιὰτὶ καθένας των προσπαθεῖ νὰ κερδίσῃ ἔδαφος εἰς βάρος τοῦ ἄλλου.

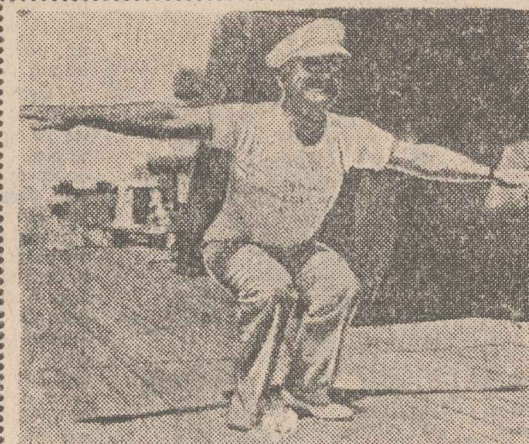
Ὅταν ὑπερίσχυῃ ὁ ἀντικυκλῶν τοῦ Ἀτλαντικοῦ, ὁ χειμῶνας εἶνε ἥπιος καὶ βροχερός, ὅπως συνέβη π. χ. κατὰ τὸ 1930.

Ὅταν, ὅμως, ὑπερίσχυῃ ὁ ἀντικυκλῶν τῆς Σιβηρίας, ὁ χειμῶνας εἶνε δριμύς καὶ μεγάλῃς διασκέλει.

Ἡ δριμύτης ποὺ αὐτὴ ἔχει, ὅπως εἶνε φυσικὸν, διαφέρει διασπῆμει. Ἐξαρτᾶται, δηλαδὴ, ἀπὸ τὴν προέλευσι τῶν στοιχείων τοῦ ἀέρος ποὺ ἀποτελοῦν τὸν ἀντικυκλῶνα. Ἀν αὐτὰ τὰ στρώματα τοῦ ἀέρος προέρχονται ἀπὸ τοὺς πόλους ἢ δριμύτης τοῦ χειμῶνα φτάνει στὸ ὕψιστο σημεῖο της, ὅπως συνέβη κατὰ τὸ τελευταῖο δεκαήμερο τοῦ Ἰανουαρίου καὶ τὰ δύο πρῶτα τοῦ Φεβρουαρίου τοῦ 1929. Ἀν ὅμως προέρχονται ἀπὸ κάπως νοτιώτερον περιοχὴ, ὅπως συμβαίνει συνήθεστα, ἡ δριμύτης τοῦ χειμῶνα μετατρέπεται κάπως καὶ ἡ διάσκέλις του περιορίζεται.

Ὁ ἀέρας τῶν πόλων εἶνε συνήθως ἡρόδς καὶ γι' αὐτὸ, μὲ ὅλο τὸ δυνατὸ κρύο, στὰ βορρεια κλίματα ὁ καιρὸς εἶνε ἡρόδς καὶ σχετικὰ ἥπιος.

Ὅταν ὅμως ὁ ἀέρας τῶν πόλων φτάσῃ στὶς μεσογειακὰς περιοχὰς, συναντᾶ τὰ ἐπικρατοῦντα ἐκεῖ υποτροπικὰ στρώματα ἀέρος καὶ τότε συμβαίνει τὸ ἔξῃ: Ὁ πολικὸς ἀέρας χάνεται σὰν ἑῖφος κάτω ἀπὸ τὸν γλιανὸ ὑποτροπικὸν ἀέρα, ποὺ εἶνε ἐλαφρότερος καὶ τὸν σηκώνει πρὸς τὰ ἑπάνω. Οἱ ὕδατοι ποὺ περιέχει αὐτὸς ὁ ἀέρας ψύχονται τότε καὶ ἐξέρχονται ἀγριεὲς χιονοθύελλες, ποὺ μᾶς καταπλύνουν μὲ τὴ σφοδρότητα τους.

Ο ΠΡΕΣΒΥΤΕΡΟΣ ΤΡΟΥΜΑΝ ΦΙΛΑΘΛΟΣ

Ἡ φωτογραφία αὐτὴ τοῦ Προέδρου Τρούμαν παρῆκε τὴν περασμένην ἐβδομάδα, ἐπάνω στὸ θωρηκτὸ «Μισσοῦρι» κατὰ τὴν ἐπιστrophὴ τοῦ Ἀμερικανοῦ Προέδρου ἀπὸ τὸ Ρίο Ἰανέιρο. Ἀν καὶ ὁ κ. Τρούμαν δὲν εἶνε φιλάθλος, δέχθηκε ὡστόσο τὴν ἀρχηγία μιᾶς ομάδος νέων δημοσιογράφων ποὺ ἱδρυσαν κατὰ τὸ ταξίδι του τὸν «Ἀθλητικὸ Ὀμιλο Τρούμαν»!

ΜΙΑ ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΗ ΠΡΩΤΟΤΥΠΙΑ

Γιὰ νὰ ευχαριστήσουν τὸν ὕμνο ποὺ τοὺς βοήθησε νὰ γυρίσουν οὐρὴ ἀπ' τὸν πόλεμο, οἱ 5 ἀδελφοὶ Ρεωμ ἐπάρσαν κοντὰ στὴ θερμὰ τους, στὸ Μπιτγκαν τῆς Ἀμερικῆς ἓνα ἀγάλμα τοῦ ἱεροῦ Χριστοῦ. Γονατίζουν δε σιχὰ ὅλοι μαζί εὐχαριστῶν αὐτὸ καὶ προσεύχονται ἀπ' τὴ βάση τῆς καρδιάς τους.

Ο ΧΡΥΣΟΣ ΤΟΥ ΘΡΟΥΝΙΟΥ ΝΟΣ

Αὐτὸ εἶνε τὸ περίφημο ἀμερικανικὸ θρόνιο Νόε, ὅπου φυλάγεται ἡ μεγαλύτερη ποσότης χρυσοῦ ποὺ ὑπάρχει στὸν κόσμον. Τὰ ἀποθέματα σὲ χρυσὸ τῶν Ἡν. Πολιτειῶν ἀνέληκαν σημαντικὰ κατὰ τὰ τελευταῖα 17 χρόνια ἢ δὲ ὅσα τὸν ὑπολογίζεται σὲ τρία δεκατομμύρια ἐκατόν εἰκοσι πέντε ἑκατομμύρια δολάρια!

Πηγαμένα ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΙΑ

Σφουγγαράδες

Στην Κάλυμνο, το μικρό ηλιόλουστο νη-
σάκι του Αιγαίου που το χαϊδεύανε τα χρυ-
σάφια του ήλιου και το φιλούσε ο υπάτης,
ζούσε ο Στάθης, με τη γυναίκα του και τα
δυό του παιδάκια. Είχε ένα μικρό σφουγγ-
γαράδικο, την «Παναγία», και πάλεψε
σκληρά με τη θάλασσα κάθε φορά που
προσπαθούσε να της αποσπάσει απ' την
υγρή ανάγκα της, σά θησαυρό, τα σφουγγ-
γάκια. Σχημάτιζε ένα μικρό πλήρωμα—
ήταν ο Μελέτης, ο Χαράλαμπος, ο Βασί-
λης κι' ο Παναγής στο τιμόνι— και ξεκι-
νούσαν. Είχαν όλοι εξασκηθεί για βουτη-
χτές. Μπορούσαν να κρατάνε την αναπνοή
τους δυό και τρία λεπτά, όσο χρειαζόταν
όσο να ξεριζώσουν το σφουγγάρι και να
το φέρον άπάνω. Σκληρή δουλειά!...
Πολλές φορές, όταν το σφουγγάρι βαστού-
σε και δεν ξεκόλλαγε κι' οι βουτηχτές α-
ναγκάζονταν να μένουν περισσότερο
κάτω απ' το νερό, όταν βγαίνουν στην έ-
πιφάνεια, το αίμα πλημμυρίζει το στόμα
τους, τη μύτη τους, τ' αυτιά τους...
Σ' όλες τις άλλες δουλειές το ψωμί
βγαίνει με ιδρώτα σ' αυτή τη δουλειά
βγαίνει με αίμα...

Κάθε φορά πουφευγε απ' το μικρό νη-
σάκι του, ο Στάθης, φίλαγε τη γυναίκα
του, τα δυό παιδάκια του, κι' ύστερα σαλ-
πάριζε θαρραλέος, σχεδόν χαρούμενος. Εί-
χαν όλοι τους συνηθίσει σ' αυτούς τους
συχνούς χωρισμούς, και δεν τους κάνανε
πιά εντύπωση. Κι' εκείνες— η γυναίκα
του κι' οι δυό κόρες του— είχαν συνηθί-
σει να μένουν μόνες τους και να περιμέ-
νουν μ' ύπομονη.

Μιά μέρα φθινοπωρινή, η «Παναγία» ξε-
κίνησε πάλι για το ταξίδι της. Στο μικρό
μώλο οι γυναίκες των σφουγγαράδων εί-
χανε μαζευτεί για να τους αποχαιρετήσουν.
Ήταν η γυναίκα του Μελέτη, η μάννα του
Χαράλαμπου, η άρραβωνιαστική του Πα-
ναγή. Ήταν κι' η Μαίρη, η γυναίκα του
Στάθη και οι δυό κορούλες του, η Χρυσώ
κι' η Μαργαρίτα.

Φιληθήκανε, κι' ύστερα, όταν η «Πανα-
γία» άρχισε ν' απομακρύνεται από την πα-
ραλία, οι άντρες φωνάζανε:

—Γειά σας!...

Κι' οι γυναίκες πρόχανε μείνει απάντη-
σαν από το μώλο:

—Καλό ταξίδι... Στο καλό...

★

Το ταξίδι πήγε καλά. Τα σφουγγάρια
γεμίζανε την κουβέρτα. Μόνο πού, μιά-δυό
φορές, η «Παναγία» είχε παλέψει με το
μπουρίνι. Είχε παλέψει θαρραλέα, κι' εί-
χε νικήσει. Το κύμα είχε πολλές φορές σκε-
πάζει άφρισμένο και το μικρό καΐκι και
τους ανθρώπους του. Πολλές φορές είχε πά-
ρει μαζί του και σφουγγάρι— αυτό, πού
με τόσον κόπο κι' αίμα είχανε ψαρέψει οι
φτωχοί σφουγγαράδες... Στο τέλος, οι

μωσ, το μπουρίνι περνούσε, τα σύννεφα
σκορπίζανε στον ουρανό, κι' ο ήλιος έλαμ-
πε πάλι ολόλαμπρος στο ξάστερο στε-
ρέωμα.

Ένα πρωί, ο Στάθης βούτηξε καμιά
δεκαριά φορές, και κάθε φορά έφερε άπά-
νω κι' από τρία-τέσσερα μεγάλα σφουγγ-
γάκια. Όταν ξαναβούτηξε όμως για μι-
α φορά ακόμα, δεν ξαναβγήκε στην έπιφά-
νεια. Πέρασαν δυό τρία λεπτά... Οι άλ-
λοι κυττάζανε μ' αγωνία, μές' από τα
κρυστάλλινα νερά, προσμένοντας να δουνε
τη σιλουέτα του κορμιού του ν' ανεβαίνει
προς την επιφάνεια. Τίποτα!... Χωρίς μι-
λιά, ο Μελέτης έδωσε τα ρούχα του και
βούτηξε. Ήταν ένα ψηλό, μελαχροινό παλ-
λικάρι— ο καλύτερος βουτηχτής ύστερ'
από το Στάθη άπάνω στο καΐκι. Πέρασε
ένα λεπτό ακόμα γεμάτο αγωνία. Ξαφνικά,
ένας μεγάλος μαύρος όγκος φάνηκε ν' α-
νεβαίνει προς την επιφάνεια. Καί, σε μι-
α στιγμή, πρόδωσε το κεφάλι του Μελέτη,
κι' ύστερα το κεφάλι του Στάθη, με τα μα-
τια κλειστά, γλωμώ και μωττωμένα... Ο
Μελέτης άνάσανε δυό τρεις φορές βαθειά
και με μερικές δυνατές άπλωτες ζύγωσε
το καΐκι. Δυό ζευγάρια χέρια τον άρπάξε-
νε κι' αυτόν και το Στάθη. Ο Μελέτης ήτα-
νε καλά, ο Στάθης όμως ήτανε λιγοθυμι-
σμένος. Δεν άνάσανε, αίμα έτρενε άφθο-
νο απ' τη μύτη του κι' από το στόμα του,
και στο κεφάλι του είχε μι-α μεγάλη πλη-
γή. Τον έσπλώσανε σε μι-α κουβέρτα, μές'
στο μικρό δωματάκι της πύμνης, του κά-
νανε τεγνιτή αναπνοή, τον τρώσανε δυνατά.
Σιγά-σιγά, ο λωδωμένος άρχισε ν' άνα-
σαινι. Ο Παναγής πού ήτανε και λίγο
γιατρός, του πλυνε τη βαθειά πληγή του
κεφαλιού του με οινόπνευμα, και του κά-
νανε έπίδεμο.

—Μά, πώς άνοιξε έτσι το κεφάλι του;...
άπόρησε.

—Χτύπησε σ' ένα βράνο καθώς βούτη-
ξε... άπάντησε ο Μελέτης. Τον είδα το
βράνο... Κι' ύστερα λιγοθύμισε... Τα
πόδια του μπλέξανε στα φύκια, και δεν ά-
νέβηκε άπάνω... Άν δεν τον πρόφτανε,
θα πνιγόταν...

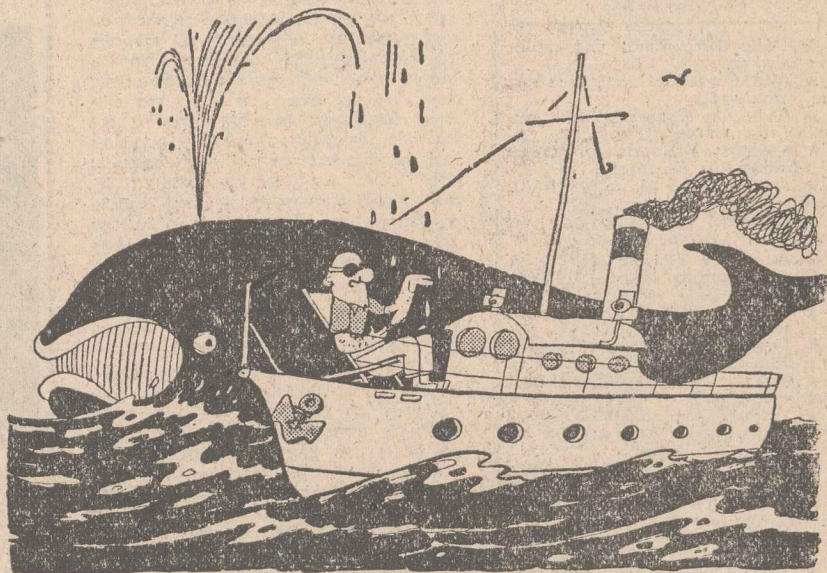
Ο Παναγής κούνησε το κεφάλι του με-
λαγχολικά.

—Νά δοίμε άν τον πρόφτασες... ψι-
θύρισε.

Ός τη νύχτα, ο λαβωμένος δεν συνήλθε
από το βύθισμά του, πούμοιαζε τόσο με
θάνατο... Ο πυρετός τον έκαιγε και μόνο
κάπου-κάπου η άνάσα του άκουγόταν ά-
δύνατη σαν άναστεναγμός... Καί, πού και
πού, τα ξεραμένα του χείλια άνοίγανε για
να μουμουρίσουν:

—Μαίρη... Χρυσώ... Μαργαρίτα...

Η τριδυμη συντροφιά του λήθαργού του,
τ' όνειρο του πόνου του— η γυναίκα του,

—Κοίμα! Χάλασε ο καιρός!...

οι κορούλες του... Όρες πολλές οι φίλοι
του τον ξεύχτησαν. Η «Παναγία» ήταν ά-
ραγμένη σ' ένα μικρό λιμανάκι, τοιγυρι-
σμένο από άπόκομνες άκτές. Το φεγγάρι
έλουζε τα άκύμαντα νερά. Κατά τα ένημε-
ρώματα, ο Στάθης ξεψύχησε. Ήρεμα, ά-
πλά, χωρίς άγωνία... Ο Παναγής του
κλείσε τα μάτια, ο Μελέτης του σταύρωσε
τα χέρια στο στήθος, ο Χαράλαμπος τρά-
βηξε ένα σταυρουδάκι από το λαιμό του
και το κάρφωσε άπάνω στη φανέλλα του.

Ύστερα η «Παναγία» σήκωσε την άγκυ-
ρα. Ο ήλιος είχε βγί κι' έπλημμυρίζει το
ξάστερο πέλαγος μ' άναλυτό νουσάφι. Θά-
κανε ζέστη εκείνη τη φθινοπωρινή μέρα. Το
νησί ήτανε μακριά, δυό μέρες ταξίδι. Τα
πανιά ήταν άνοηστα, μι-α και δε φυσούσε,
κι' η μικρή μηχανούλα έδινε δεν έδινε τρία
μύλλια την ώρα. Ο Στάθης δε μπορούσε
να περιμένη τον τάφο της στεριάς. Ο Βα-
σίλης έδεσε στα πόδια του μι-α μεγάλη
βαρεία πέτρα, κι' ύστερα ο Χαράλαμπος
κι' ο Μελέτης πιάσανε τον πεθαμένο, ο έ-
νας απ' το κεφάλι, ο άλλος απ' τα πόδια,
του δώσανε μι-α, και τον πετάξανε στη θά-
λασσα. Κι' η θάλασσα άνοιξε μι-α μεγάλη
τρύπα μές' στο γαλάζιο άτλάζι της, και
δέχτηκε το νεκρό παλληκάρι. Λίγος άφρός,
λίγα δάκρυα στα μάτια των σφουγγαρά-
δων απ' το καράβι, κι' ύστερα τίποτα. Ο
Στάθης πήγε να κοιμηθί βαθειά, στην άγ-
καλιά των σφουγγαριών πούγε πάει να ψα-
ρέψη μές' στη θάλασσα πού τόσο την ά-
γαπούσε, σά δεύτερη μάννα, και τούγε γί-
νει ήρεμος κι' άπαλός τάφος...

...Εκεί μακριά, στο νησάκι των σφουγγ-
γαράδων, στην Κάλυμνο, σά φανή μακριά
στον όρίζοντα η «Παναγία» τρία ζευγάρια
μάτια θ' άναζητούνε κάποιον στο κατά-
στωμα, και δε θα τον βρίσκουν... Δεν
θα τον βρίσκουν, άλλοι μωνο!...

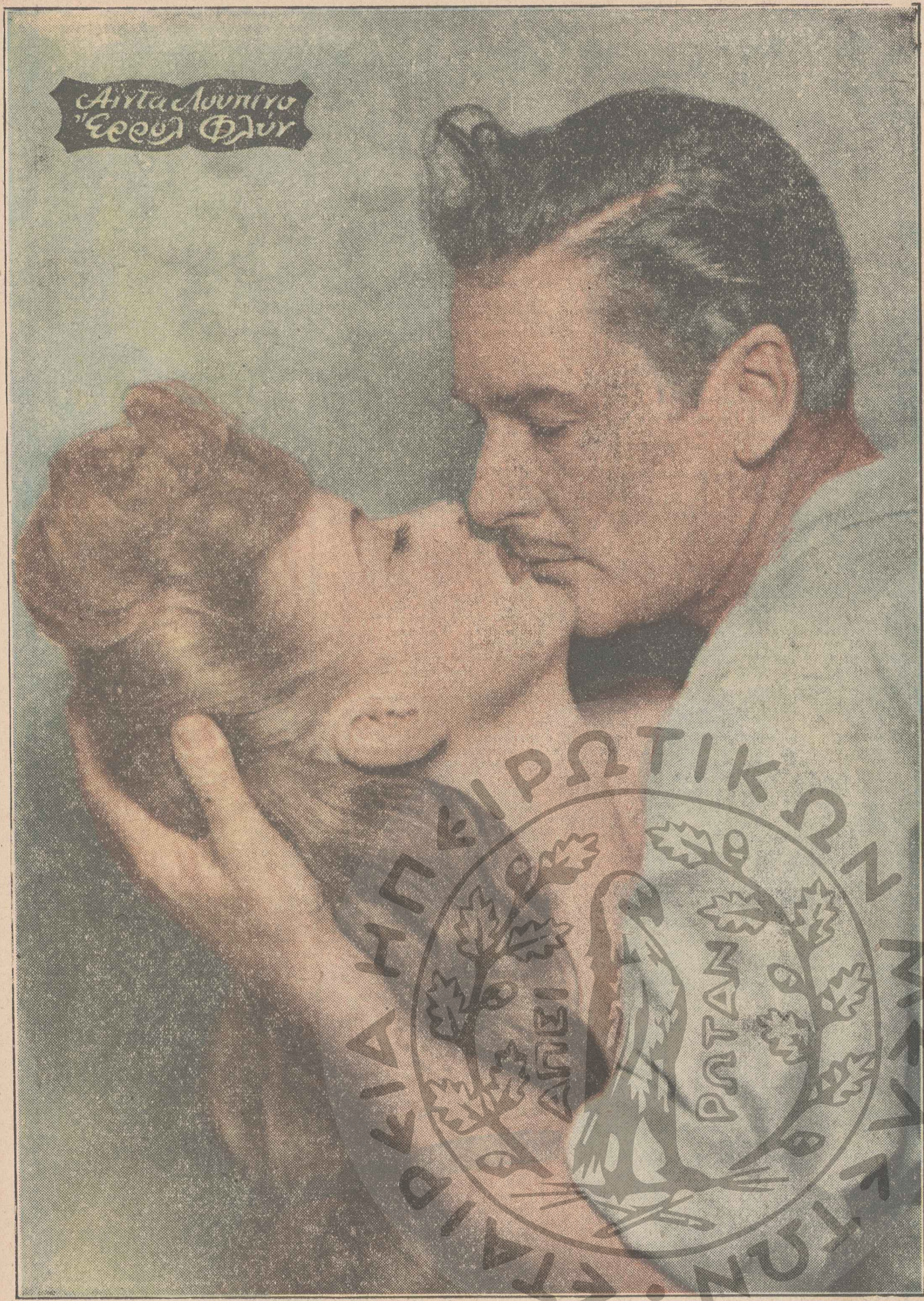
ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Σταματάει τα κενσέρτα

Η χιτυνομία της Χάγης προσπαθεί ν'
ανάκαμψη ένα εξαιρετική δύναμης ύ-
πνωτιστή, πού βρίσκει εύχαισθήσι να
«σταματά» διαφόρους καλλιτέχνες κα-
τά την έκτέλεσι ρεσιτάλ ή να τους κάνη
να παίζουν άλλα άντ' άλλων.

Τελευταία στο ρεσιτάλ της πιανιστίρας
Ζανίν Βαίλ και του βιολονίστα Σάμ Σε-
βάκο, οι δυό καλλιτέχναι σταμάτησαν
τέσσερες φορές και τελικά άναγκάστη-
καν να διακόψουν, γιατί ήσαν άνίκανοι να
προχωρήσουν περισσότερο.

Κανείς δεν ξέρει άκόμη ποιος είνε αυ-
τός ο μυστηριώδης ύπνωτιστής. Φαίνεται
βέβαιο, όμως, ότι είνε προικισμένος με μι-
α εξαιρετική δύναμη ύποβολής, πού του έπι-
τρέπει να παίξη τις μικρές φάρσες του
χωρίς να τον ύποπτεύεται κανείς.

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΣΑΡΑ-ΝΤΥΜΠΟΥΑΝ, 36 ετών, Βι-
ουήχανος, ΚΛΑΙΡΗ, γυναίκα του,
28 ετών, ΜΩΝΤ, 27 ετών, η και-
νούργια του δακτυλογράφος.

(Η Μώντ ετοιμάζει μια επιστολή στη
γραφική μηχανή — στο μικρό γραφείο που
χρησιμοποιεί ως αντιβήχας του γραφείου
του κ. Ντυμπουάν. Ξαφικά ανοίγει η πόρ-
τα και παρουσιάζεται η Κλαίρη Ντυμ-
πουάν).

ΜΩΝΤ: Τι θέλετε, κυρία;
ΚΛΑΙΡΗ: Μέσα είναι ο σύζυγός μου;
ΜΩΝΤ: Ποιος σύζυγός σας;
ΚΛΑΙΡΗ: Μά, ένα σύζυγο έχω, τον κ.
Ντυμπουάν.

ΜΩΝΤ: Ω! με συγχωρείτε... Δεν το
ήξερα...

ΚΛΑΙΡΗ: Δεν πειράζει... Για σταθή-
τε όμως... Δεν πιστεύω να κάνω λάθος...

Εσύ είσαι η Μώντ;
ΜΩΝΤ: Με ξέρετε;
ΚΛΑΙΡΗ: Δεν με άγνωριστες ακόμη;
Είμαι η Κλαίρη, η παλιά σου φίλη και
συμμαθήτριά!

ΜΩΝΤ: Ναί, καλά λέτε!... Πού να το
βάλω ο νους μου! Τι γίνεται Κλαίρη.

(Οι δύο παλιές φίλες αγκαλιάζονται.
Χάρη, φίλη κτλ.)

ΚΛΑΙΡΗ: Εσύ είσαι λοιπόν, η καινού-
ργια δακτυλογράφος του Σάρλ...

ΜΩΝΤ: Ναί, τρείς μήνες τώρα... Μά
πως γνωρίστηκες με τον κ. Ντυμπουάν;

ΚΛΑΙΡΗ: Ολόκληρο μυθιστόρημα, ά-
γαπητή μου. Πριν από πέντε χρόνια, έκα-
να εδώ μέσα τη δουλειά που κάνεις τώρα
εσύ...

Μωμ, δακτυλογράφος του Σάρλ...
Μια μέρα άρχισε να μου κάνει τα γλυκά
ματιά...

Τού άρεσει, ξέρεις, να ελφεται
με, ή όπως νυναικα δη.

ΜΩΝΤ: Μπα;
ΚΛΑΙΡΗ: Δεν το κατάλαβες ακόμη;
ΜΩΝΤ: Όχι... Ο άνδρας σου είναι
πολύ σοβαρός μαζί μου.

ΚΛΑΙΡΗ: Περίεργο... πολύ περίεργο!
Εν πάση περιπτώσει άρχισα να βγαί-
νουμε έξω με τον Σάρλ, και να πηγαίνο-
με στον κινηματογράφο, να τρώμε μαζί και
τά λοιπά και τά λοιπά...

ΜΩΝΤ: Φαντάζομαι, όμως, ότι θα τον
άναπούσε...

ΚΛΑΙΡΗ: Εγώ; Διόλου! Δεν ήταν ο
τύπος μου...

ΜΩΝΤ: Και τώρα;
ΚΛΑΙΡΗ: Α, τώρα... τώρα... δεν
ξέρω ακόμα αν τον αγαπώ ή όχι.

ΜΩΝΤ: Μά, είναι νύστιμο παλληκάρι...
ΚΛΑΙΡΗ: Δεν αντιλέγω;

ΜΩΝΤ: Ω! θα είναι τσομερό να ζήσιν
έναν άνδρα χωρίς να τον αγαπάς!

ΚΛΑΙΡΗ: Δεν έχει σημασία, αφού μ'
αγαπά εκείνος... Και τώρα πρέπει να το
πούμε στον Σάρλ.

ΜΩΝΤ: Τι πράγμα να του πούμε;
ΚΛΑΙΡΗ: Μά, ότι γνωρίζατε
(Παίρνει τη Μώντ από το ντό και θα-
ρύν στο γραφείο του Σάρλ).

ΣΑΡΛ: Εσύ ήσουν που φλυαρούσε-
να τέταρτο της ώρας με τη γραμματέα
μου!

ΚΛΑΙΡΗ: Μάλιστα, εγώ!

ΣΑΡΛ: Την γνωρίζεις;

ΚΛΑΙΡΗ: Λίνο... απ' τον καιρό δη-
λαδή που ήσαστε μικρά κοροϊσάκια.

ΣΑΡΛ: Σοβαρώς;

ΚΛΑΙΡΗ: Σοβαρώστα. Έλπίζω ότι θα
της φέρεσαι καλά. (Στη Μώντ): Τι μισθό
παίρνεις;

ΜΩΝΤ: Μά...

ΚΛΑΙΡΗ: Δεν έχει μ'α και ξεμά; Σε
ρωτώ τί μισθό παίρνεις.

ΜΩΝΤ: Διακόσιες ογδόντα χιλιάδες το
μήνα.

ΚΛΑΙΡΗ: Διακόσιες ογδόντα χιλιάδες!
(Στο Σάρλ): Δεν ντρέπεσαι;

ΣΑΡΛ: Σε παρακαλώ, Κλαίρη, να μην
άσολήσαι με τα ζητήματα αυτά...

ΜΩΝΤ: Πραγματικά, Κλαίρη, με φέ-
ρεις σε δύσκολη θέση απέναντι του κ. Ντυμ-
πουάν...

ΚΛΑΙΡΗ: Του κ. Ντυμπουάν!... Έν
πρώτοι, δεν υπάρχει πειρά, εδώ κύριος
Ντυμπουάν... Να τον φωνάζεις Σάρλ...

ΜΩΝΤ: Δεν μπορεί να γίνει αυτό, Κλαί-
ρη... Είμαστε βέβαια, παλιές φίλες...

μ'α ο κ. Ντυμπουάν είναι προϊστάμενός
μου...

ΚΛΑΙΡΗ: Αυτό δεν έχει καμιά σημα-
σία... Βάλε το κατελλάκι σου και πάμε
να κάνουμε μ'α βόλτα.

ΣΑΡΛ: Μά, άγάπη μου, η δεσποινίς
Μώντ έχει να κάνει ένα σωρό γραμμάτια

ΚΛΑΙΡΗ: Τα φτιάχνει εσύ.

ΣΑΡΛ: Σε παρακαλώ, να γίνης λιγά-
κι σοβαρή.

ΚΛΑΙΡΗ: Κι' εγώ σε παρακαλώ, να εί-
σαι παιδ γαλαντόμος απέναντι της καλύ-
τερης παιδικής μου φίλης. Πρώτον και κύ-
ριον, θα της κάνης αψήσει εκατό χιλια-
δων.

ΜΩΝΤ: Κλαίρη!...

ΚΛΑΙΡΗ: Εσύ να μ'α μιλάς! (Στον
Σάρλ): Και δυο τουλάχιστον φορές την
εβδομάδα θα έρχεται να τρώη μαζί μας...

ΣΑΡΛ: Με αναγκάζεις να πω πράγματα
που δεν ήθελα να τα πω... Εκτιμώ τη δε-
σποινίδα Μώντ για την εργατικότητα της
και την ευγένειά της. Εφ' όσον, όμως,
είναι δακτυλογράφος μου...

ΚΛΑΙΡΗ: Θα σε κάνω να το ξεχάσης...
(Στη Μώντ): Σας ζητώ συγνώμη, δεσποι-
νίς μου, αλλά...

ΜΩΝΤ: Καταλαβαίνω, καταλαβαίνω...

ΚΛΑΙΡΗ: Πρώτη φορά άκούω δακτυλο-
γράφο να μην είναι ευχάριστη μένη επειδή
ζητούν να της αφέσουν το μισθό και την
καλούν στο σπίτι του προϊστάμενου της

ΣΑΡΛ: Εσύ την κάνης να στενοχωρη-
ται. Σου το είπα και μόνη της ότι την
φέρνεις σε δύσκολη θέση απέναντί μου.

ΚΛΑΙΡΗ: Νευίζω ότι έχω το δικαίωμα
να ενδιαφερόμαι για μ'α φίλη μου...

Αφού όμως, μού το αφαιρείτε και οι δυο... Χαι-
ρετε

(Φεύγει γυμνώντας με δύναμη την πόρ-
τα. Ο Σάρλ και η Μώντ μένουν μόνι.

Ο προϊστάμενος πιάνει το γέρι της δακτυλο-
γράφου του)

ΣΑΡΛ: Α! κατάντησε άνυπόφορη
πειρά!

ΜΩΝΤ: Δεν οφείλει αυτή... Εσύ την
έχεις κακομάθει... Να μην το ξέρω, ά-
λήθεια, ότι η Κλαίρη ήταν νυναικα σου...

Τι περίεργη σύμπτωση!

ΣΑΡΛ: Άκούε εκεί να έχη την αξίωσι
ν' αφέσω το μισθό της δακτυλογράφου
μου, λες και τα έβγαζε τα λεφτά από τη
πρόικα της! Αμ' και το άλλο; Να καλή
την δακτυλογράφο σε γευιά!... Και πού.

Στο σπίτι το δικό μου, λες και την καλεί
στο σπίτι του πατέρα της!

ΜΩΝΤ: Αλήθεια, Σάρλ, αυτό είναι τσο-
μερό... Καλά, πολύ καλά τα περνούμε έ-
δώ. Ποιος ο λόγος να μ'ας βάλη τέτοιους
υπελάδους στο κεφάλι μας;... Έλα, γουσό
μου, άε ξεγάνουμε τις κουταμάρες της
Κλαίρης...

ΣΑΡΛ: Έχεις δίκιο... Πήγαινε, αγά-
πη μου, να τελειώσης τα γραμμάτια σου!...
Μην ξεχνάς ότι σου υποσέθηκε να φάμε
έξω. Από κει θα πάμε περίπατο στο πόρ-
κο του Λουξεμβούργου...

ΜΩΝΤ: Δεν το ξεχνώ, αγάπη μου!...
Για φαντάσου, να είσαι παντομενός με
την καλύτερη παιδική μου φίλη και να μην
το ξέρω! Τι περίεργα πράγματα συμβαί-
νουν στον κόσμο!...

Π. ΒΙΡΖΙΑ

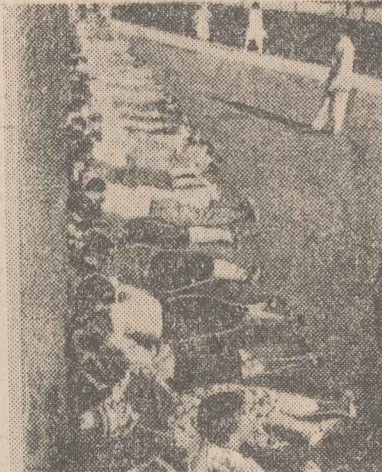
Η «ΜΗΤΕΡΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ»

Η αυτακράτειρα της Ιαπωνίας, που
έχει τον τίτλο της «Μητέρας του Θε-
ού», διορθώνει τα μαλλιά του χιροκί-
της για να φωνή πιο... ουσιώδης ο
αυτή τη φωτογραφία!

ΤΟ «ΣΤΗΘΟΣΚΟΠΙΟ» ΤΩΝ ΜΗΧΑΝΩΝ

Για να διαγνώσουν τις ασθένειες των
ατμοσφαιρών, οι μηχανικοί άκροα-
ζονται μ' επιμέλεια τους θορύβους
των, όπως ο γιατρός τον άρρωστο, μ'
ένα ειδικό «στηθοσκόπιο». Οι θόρυ-
θοι αυτοί δείχνουν πάντα κάποια σο-
βαρή ανωμαλία στη λειτουργία του
ατμοσφαιρίου. Η έγκαιρη διάγνωση
επιτρέπει την άμεση έπισκεψη.

ΛΑΘΡΟΘΕΑΤΑΙ

Τα εισιτήρια στο άμερικανικό στάδιο
του Φόρεστ Χιλ, όπου γίνονται αυτές
τις ημέρες διεθνείς αγώνες τέννις
είναι ακριβά για τους φιλάθλους. Γι'
αυτό, όπως δείχνει η εικόνα μας, οι
λαθροθεαταί κάθε μέρα είναι άφθονοι!

ΤΑ ΠΡΟΣΩΝΤΑ ΤΩΝ 'ΑΜΕΡΙΚΑΝΩΝ ΚΑΤΑΣΚΟΠΩΝ

Πώς εκλέγονται οι άσσοι του μυστικού πολέμου

Οι νέοι Άμερικανοί, που θα έβελαν
να μπουν στην υπηρεσία κατασκο-
πείας των Ήνωμένων Πολιτειών, δεν
άσολουν ν' αντιληφθούν ότι αυτό δεν
είναι καθόλου εύκολο...

Πρώτα απ' όλα, υπάρχει ένας «ά-
παγορευτικός» κατάλογος, που απο-
κλείει ωρισμένες κατηγορίες προσώ-
πων:

1) τους άπατεώνες που ανα-
κατεύθηκαν σε οικονομικές «βωμο-
δοουλίες», 2) τους σεξουαλικά δι-
αστρώδεις, 3) τις «επαγγελματικές
καλλονές», 4) τους εξ επαγγέλμα-
τος «διπλούς πράκτορες».

Ο συνταγ-
ματόχης Ντόνοβαν, διοργανωτής της
υπηρεσίας, είναι αδιάλλακτος στο ζή-
τημα της ηθικής των πρακτόρων του.

Ωστόσο οι μετανοημένοι γκάγκστερ
μπορούν να πάρουν ωρισμένες θέσεις
στην υπηρεσία της κατασκοπείας...

Αντιθέτως, γίνονται πρόθυμα δε-
κτοί οι γλωσσολογίτες (προπάντων
όσοι μιλούν ανατολικές γλώσσες).

Καθ' οι «ψυχοφωτογράφοι», δη-
λαδή εκείνοι που «καταγράφουν»
στη μνήμη τους ό,τι βλέπουν ή δια-
βάζουν. Υπάρχουν ψυχοφωτογράφοι
ίκανοι ν' άπανηγύξουν απ' έξω 20
σελίδες όποιουδήποτε βιβλίου, άκο-
μη και τεχνικού, αφού το διαβάσουν
μια μόνο φορά, ή να σχεδιάσουν με
τις παραμικρότερες λεπτομέρειες ένα
γάστρι που εξέτσαν επί μερικά λε-
πτά!

Το επάγγελμα του κατασκόπου
άπαιτεί τελεία ύγεια και μεγάλη
φυσική άντοχή. Οι μέλλοντες πρά-
κτορες της αμερικανικής κατασκο-
πείας και αντικατασκοπείας πρέπει
να μπορούν να περπατήσουν με άλε-
ξιπτώτο, να τρέξουν 100 μέτρα σε
13 δευτερόλεπτα, να κολλήσουν
400 μέτρα σε μικρό χρόνο, ν' άνε-
θούν τρέχοντας στο πέμπτο πάτωμα
ένος σπιτιού...

Επειτα από κάθε
τέτοια δοκιμασία εξετάζεται η πίε-
σις ή καρδιά και οι νευρικές αντί-
δράσεις των υποψηφίων

Επίσης οι κατάσκοποι πρέπει να
είναι επιδέξιοι ταχυδακτυλουργοί. Οι
εξετάστοι των στήνων, μια πυραμίδα
από ευλογάκια μικρά σαν σπύρια
και τόνε ζητούν κατόπιν να τραβή-
ξουν έξω μια σφαίρα που βρίσκεται
στο κέντρο της χορησιμοποιώντας
γι' αυτό ένα τσιπιδάκι με πολύ
γλυστερές υλτες!

Σε μια άλλη δοκιμασία, τοποθε-
τούν στο πάτωμα ενός δωματίου κα-

Και στο έρχόμενο

ΤΕΥΧΟΣ ΤΟΥ

Ο

ΘΗΣΑΥΡΟΣ,

ΜΕ

ΣΕΛΙΔΕΣ

76

ρέκλες, λεκάνες με νερό, κλπ. Αφού
ο υποψήφιος οίξη μια ματιά σύντο-
μη, γύρω, οφείλει να περπατήσει ά-
νάμεσα σ' αυτά τα εμπόδια, με τα
μάτια δεμένα, χωρίς να σκοντάψει σε
κανένα! Κατόπιν του ζητούν να έ-
πισκευάση ταχύτατα ένα αυτοκίνη-
το που έπαθε βλάβη, και να άπο-
ριθίση και περαιορήσει με ακρίβεια
όσα αντικείμενα είδε πάνω σ' ένα
τραπέζι!

Όσο για μόρφωση, άρκεί νάχη
τελειώσει το γυμνάσιο. Αν ξέρη κα-
λά ιστορία, γεωγραφία, φυσική, ηη-
μεία και προπάντων μηχανική και ή-
λεκτρολογία, προσδίδονται οι έλ-
λείψεις του σε άλλα θέματα

Διάφορες «ερωτήσεις — παγίδες»
μετρούν τη λογική του και την τα-
χύτητα της σκέψης του. Τον ρω-
τούν π. χ. τί άνόητο ύπάρχει στην
έξης φράση: «Οι άνθρωποι που έλ-
πονται, είναι άκάθαρτοι, γιατί, αν δεν
ήσαν άκάθαρτοι, δεν θαχαν άνάγκη
να πλυθούν»

Τα ψυχοαναλυτικά «τέστ» είναι
πολλά και άποδοπτα. Πολλοί μαζι
ψυχίαστοι άπολολύονται με τον ίδιο
υποψήφιο. Έξη ώρών άνάγκοις «τί-
του βαθμού», κατά τις μεθόδους της
αμερικανικής άστυνομίας, δοκιμάζει
την άντοχή των νεύρων του. Όλες
δὲ οι ερωτήσεις άφορούν την άποκά-
λυψη της ιδιοτικής ζωής του

Άκολουθούν άλλα «τέστ», ψυχικά.
Δείχνουν π. χ. στον υποψήφιο γεω-
μετρικά σχήματα ή κηλίδες μελάνης
και ρωτούν τί του θυμίζουν. Άναλό-
γως των άπαντήσεών του, κατατάσ-
σεται σε κατηγορίες, απ' τις όποιες
εξαστάται συχνά η είδικεισίς του.

Δοκιμάζεται επίσης αν ύπνωτίζε-
ται από ύπνωτιστές ή με μηχανικές
συσκευές ύπνωτισμού—π. χ. μ' ένα
λαμπερό δίσκο που γυρίζει όλοτα-
χώς.

Ένας καλός κατάσκοπος, έξ έλ-
λου, δεν πρέπει να μιλάει στον ύπνο
του, γιατί πολλοί πιάσθηκαν έτσι.

Η άντοχή στο άλκοολ είναι άπα-
ραίτητη. Όποιος μεθεί δυσκολότε-
ρα, με ούισκυ, κονιάκ, βότκα, κλπ.,
έχει μεγαλύτερες έλπίδες έπιτυχίας.

Η δοκιμή αυτή δεν έχει ως επί το
πλείστον έπίσημο χαρακτήρα. Την ά-
ναλαβάνουν παλαιόι πράκτορες που
κερνούν δήθεν ένα ποτηράκι στο «μεί-
λωνα συνάδελφο» και τον παρασύ-
ρουν σιγά-σιγά να πιη μαζί τους.

Κάποτε, ωστόσο, ο ύποψήφιος...
Βάζει τα γυαλιά στο «δασκαλό» του
και τον παίρνει από το ύπνο άναί-
σθητον απ' το μεθούσι! Αυτό συνέβη
πέρσι μ' ένα νεό, που ήταν μάλι-
στα... μέλος μιας άντιαλκοολικής
οργανώσεως!

Τέλος οι ύποψήφιοι πρέπει να μέ-
νουν άναίσθητοι στα γυναικεία θέλ-
γητρα. Υποβάλλονται λοιπόν σε μια
σειρά από δοκιμασίες — που κρα-
τούνται μυστικές, για να μη διαυσα-
τηρηθούν οι σεμνότητες προυρίτων.

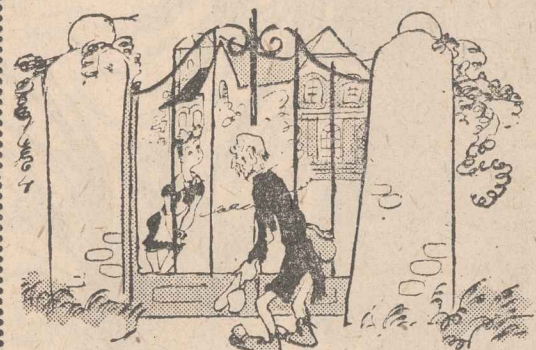
Μεταξύ των άλλων, δεν πρέπει να
δείξουν την παραμικρή συγκίνηση έμ-
πρός στα γοητευτικότερα «πιν — άπ —
γκέολ», που διαθέτει γι' αυτό το
σκοπό η ύπηρεσία κατασκοπείας.

Η συμπεριφορά τους κι' οι αντιδράσεις
τους παρακολουθούνται και σημειώ-
νονται από τους γιατρούς, που είναι
παρόντες. Οι τελευταίες αυτές δοκι-
μασίες — που λέγονται «του Ίω-
σφ» ή «του Άδελάρδου» — άπο-
κλείουν τα 80% περίπου των ύποψη-
φίων. Οι ύπόλοιποι γίνονται δεκτοί
στις είδικες σχολές κατασκοπείας,
απ' όπου θα βγαύν τελείοι μυστικοί
πράκτορες.

Τώρα θεωρούνται ως έπικινδυνό-
δέστερες οι σλαβικές ώμορφες. Μό-
νον λοιπόν όσοι άδιαφορούν απόλυ-
τα γι' αυτές, μπορούν να σταλούν
ως πράκτορες στον τρίτο και τέ-
ταρτο «τομέα», δηλαδή στις χώ-
ρες που βρίσκονται αυτές οι καλ-
λολές.

Ο μαέστρος: Έμπρός! Κουράγιο! Θα δώ-
σω στον καθένα σας από μια δεκαπενθήμερη...
αναρρωτική άδειά!...

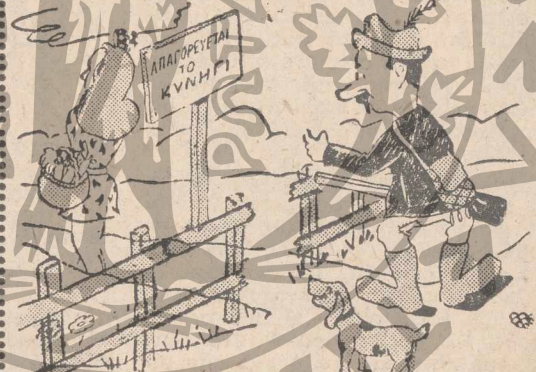
ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ ΜΕ ΚΑΛΟΥΣ ΤΡΟΠΟΥΣ

—Ο κύριος δεν είναι μέσα... Άλλά, αν θέλετε,
άφήστε το έπισκεπτήριό σας...

ΤΟ ΝΥΣΙΚΟ ΠΕΠΛΟ

— Έλα, λοιπόν, Ευανθία μου, πάρε μια άπόφα-
σι! Πού θα σταθείς; Δεξιά ή άριστερά!

—Να πάρη η όργη. Την έπαθα!...

Δραματικό διήγημα

III Ερπατοῦσα ἓνα θράδυ μαζί μ' ἓνα γνώριμό μου γιατρό τὸν δόκτωρα Νουαρώ, στὸ βουλευτάρτο. Ὁ καιρὸς ἦταν ὥραίος. Προχωροῦσαμε καὶ συζητοῦσαμε μὲ ὄρεξι γιὰ διάφορα φιλολογικὰ ζητήματα. Ἐγὼ υποστήριζα ὅτι ἡ ἐποχή μας εἶχε γίνει πειὰ πολὺ μετρία στὶς πνευματικὲς ἐκδηλώσεις της, στὶς χαρὲς της, στὰ αἰσθηματά της, στὰ πάθη της. Ὁ δόκτωρ Νουαρώ, ὅμως εἶχε τὴν ἀντίθετη γνώμη.

— Ἀγαπητέ μου, εἶπε τέλος, ἂν ξέρατε πόσα τρομερά δράματα γίνονται κάθε μέρα πλάι μας, χωρίς νὰ τὰ ἀντιλαμβανώμεθα!... Μπρὸς στὰ δῶμα αὐτὰ τῆς ζωῆς, δὲν εἶνε παρά ἀπλὲς παιδαριωδιὲς τὰ φανταστικὰ δράματα ποὺ ἐφευρίσκουν οἱ μυθιστοριογράφοι. Μὲ τὴ διαφορά ὅτι τὰ ζωητὰνὰ δράματα, γιὰ τὰ ὁποῖα σὰς μιλάω, σκεπάζονται μὲ τὴ σιωπὴ καὶ τὴ μυστικότητ᾽ καὶ δὲν μπορεῖ νὰ τὰ ὑποπτευθῇ κανεὶς.

»Θὰ σὰς διηγηθῶ ἓνα ἀπ' αὐτὰ τὰ

Τό μυδτικό

δράματα, συνέχισε ὁ γιατρός, στὸ ὁποῖο τὸ ἐπάγγελμά μου μ' ἀνάγκασε ν' ἀνακατευθῶ. Πάνε περίπου χρόνια ἀπὸ τότε. Δὲν ξέρω ἂν ἀκούσατε ποτὲ τὸ ὄνομα Κορσέγκ...

— Κορσέγκ; εἶπα. Μὰ ναι, μοῦ φαίνεται... Δὲν ἦταν ἓνας γιγαντόσωμος θαρώνος ντὲ Κορσέγκ; Τὸν εἶχα δὴ μερικὲς φορὲς στὴ Λέσχη καὶ μοῦ εἶχε κάνει ἐντύπωση, ἢ κάπως νευρική καὶ ἰδιορρυθμὴ συμπεριφορὰ του. Ἐνὰς φίλος μου μοῦ ἐξήγησε τότε ὅτι ὁ ἀτυχὴς αὐτὸς ἄνθρωπος εἶχε δοκιμάσει ἓναν μεγάλο ψυχικὸ κλονισμό.

Ἡ νεαρὴ γυναῖκα του ποὺ τὴν ἐλάτρευε εἶχε καὶ ζωντανή, ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ἐσπερίδα ποὺ εἶχαν δώσει στὸ μέγαρό τους. Βλέπετε ὅτι εἶμαι ἀρκετὰ καλὰ πληροφορημένος...

— Ναι, ἀπάντησε εἰρωνικά ὁ γιατρός, ἀρκετὰ καλὰ πληροφορημένος. Τόσο καλὰ, ὅσο... οἱ μισοὶ ἀπὸ τοὺς κατοίκους τοῦ Παρισιῦ. Θὰ ξέρατε ἴσως ἀκόμη ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς πέθανε πέρυσι ἀπὸ μιὰ ἀσθένεια τοῦ ἡπατος καὶ τίποτε ἄλλο. Καὶ ὅμως, τὴ συνείδησι τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ τὴν ἐθάβριαν δύο φρικιαστικὰ ἐγκλήματα.

Δὲν πρόκειται θέβαινα νὰ μοῦ διηγηθῆτε, διέκοψα τὴν συνομιλιή μου, ὅτι ὁ θαρώνος Κορσέγκ ἔβαλε ὁ ἴδιος φωτιά στὸ φουστάνι τῆς γυναίκας του.

— Αὐτὸ θὰ τὸ κρίνετε μόνος σας, ἀπάντησε ὁ φίλος μου. Ἀκούστε λοιπὸν τί ξέρω ἐγὼ γι' αὐτὴ τὴν τραγῳδία: Δὲν θὰ ξεχάσω ποτὲ μὲ ποῖα συναισθήματα εἶδα τὴ θαρώνη Κορσέγκ ἐκεῖνο τὸ θράδυ, κατὰ τὰ μεσάνυχτα, ὅταν ἓνας ὑπρέτης τῶν μὲ εἰδοποίησε γιὰ τὸ τρομακτικὸ συμβάν. Ἡ θαρώνη Ἀλίκη ἦταν ξαπλωμένη στὸ κρεβάτι της, σφαδάζοντας ἀπὸ φρικτοὺς πόνους, καὶ τρομερὴ ἀγωνία. μὲ τὸ καμμένο, τὸ μαρτυρικὸ τῆς σῶμα τυλιγμένο στὰ σεντόνια, μὲ τὰ κουρέλια τοῦ πολυτελοῦς φορέματός της πεταμένα ἐδῶ κι' ἐκεῖ μέσα στὸ δωμάτιο. Μόλις μπῆκα μέσα μὲ χτύπησε μιὰ ἀποπνικτικὴ μυρωδιὰ καμμένου πανιοῦ... Ὁ σύζυγος τῆς θαρώνης στεκόταν πλάι τῆς ἀκουμπισμένος στὸ τζάκι, σκυθρωπὸς, ἀμίλητος, συντετριμμένος. Ἡ ἄμοιρη θαρώνη εἶχε ζητήσει νὰ τῆς φέρουν τὸν πνευματικὸ της γιὰ νὰ μεταλάβῃ καὶ ὅταν ἐμπῆκα στὸν κοιτῶνα τῆς ἐπανελάβε καὶ πάλι τὴν ἴδια παράκλησι.

»Ὁ θαρώνος ἀπάντησε δραχνά, χωρίς νὰ κινηθῇ ἀπὸ τὴ θέσι του: «— Τὸν εἰδοποίησαν καὶ θάρρη».

»Ἡ στάσις τοῦ θαρώνου μοῦ φάνηκε ἀλλόκοτη. Ἐθλεπε σὲ τόσο τραγικὴ κατάστασι τὴ γυναῖκα του καὶ δὲν ἐνδιαφερόταν καθόλου γιὰ νὰ τῆς δώσῃ τὸ γρηγορώτερο αὐτὴ τὴν παραμυθία τῶν τελευταίων στιγμῶν...

»Τὰ ναρκωτικὰ τὰ ὁποῖα ἔδωσα στὴν ἐτοιμοθάνατη, εἶχαν ἀρχίσει πειὰ τὴν ἐνέργειά τους. Μολοταῦτα, ἡ τα-

ραχὴ τῆς θαρώνης μεγάλωνε. Ἦμουν οἰκογενειακὸς γιατρός τῶν Κορσέγκ καὶ γνώριζα καλὰ τὴν ἰδιοσυγκρασίαν τῆς νεαρῆς γυναίκας. Κατάλαβα λοιπὸν, πῶς ἡ ταραχὴ καὶ ἡ ἀγανάκη μὲσα στὴν ὁποία παράδεσε, δὲν προέρχονταν μόνον ἀπὸ τοὺς φυσικοὺς πόνους ποὺ δοκίμαζε. Ὑπόφερε κυρίως ἀπὸ κάποια ψυχικὴ, κάποια ἠθικὴ ἀγωνία. Κατάλαβαινα πῶς ἤθελε νὰ μιλήσῃ, πῶς αἰσθανόταν τὴν ἀνάγκη νὰ φωνάξῃ, νὰ κραυγάζῃ μιὰ φράσι.

»Ὡστόσο δὲν πρόλαβε. Ἐπεσε ἄξαφνα στὸ προσκέφαλό της καὶ ξεψύχη

σε ψιθυρίζοντας: «Δὲν μπορῶ...»

Ὁ δόκτωρ Νουαρώ σταμάτησε μιὰ στιγμὴ κι' ἔπειτα συνέχισε:

— Ὅλα αὐτὰ ποὺ σὰς διηγοῦμαι σήμερα μὲ τόσες λεπτομέρειες, δὲν τὰ εἶχα ἀντιληφθῇ εὐθὺς ἀμέσως, τὴν ἀπαίσια ἐκείνη βραδυά.

— Τί συνέβαινε λοιπὸν; ρώτησα τὸ γιατρό.

— Περιμένετε, μοῦ εἶπε. Ἀκούστε. Εἶχα ἓναν πελάτη, τὸν ὁποῖο μοῦχε συστήσει ἄλλοτε ὁ ἴδιος ὁ θαρώνος. Λεγότανε Πέτρος ντὲ Κρεάνς. Εἶχαν περάσει κάπου δέκα πέντε μέρες ἀπὸ τὸ θάνατο τῆς θαρώνης, ὅταν ὁ νῦς αὐτὸς ἦρθε μιὰ μέρα στὴν κλινική μου. Δὲν χρειάστηκε μεγάλη προσπάθεια γιὰ νὰ καταλάβω ὅτι ἡ ἐπίσκεψίς του αὐτὴ ἦταν προσχεδιασμένη. Μοῦ παραπονέθηκε γιὰ νευραλγίες τῆς ὁποῖες δὲν εἶχε.

»Οἱ ἐπισκέψεις αὐτοῦ τοῦ νέου συνεχίσθησαν. Εἶχα καταλάβει πειὰ ὅτι προσπαθοῦσε ἐπιμονὰ νὰ συνδεθῇ κάπως στενώτερα μαζί μου, νὰ κερδίσῃ τὴν ἐμπιστοσύνη μου. Συχνὰ μὲ προσκαλοῦσε σὲ κανένα γεῦμα ἢ στὸ θέατρο, στὸ θεωρεῖο του. Παρακολουθοῦσα λοιπὸν τὰ πράγματα, περιμένοντας ὑπομονητικὰ νὰ μοῦ δώσῃ τέλος μιὰ ἐξήγησι. Σιγὰ-σιγὰ μάλιστα μιὰ ἰδέα σχηματίσθηκε στὸ μυαλό μου: Ὁ ριζιμένος ὁ Πέτρος ντὲ Κρεάνς ἦταν τὸ τρίτο πρόσωπο αὐτῆς τῆς σκοτεινῆς ἱστορίας, ἦταν ὁ φίλος τῆς θαρώνης. Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ μὲ σύγχιζε σχετικῶς ἦταν ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἐξακολουθοῦσε καὶ τώρα ἀκόμη νὰ συνδέεται μὲ τὸν θαρώνη, νὰ τὸν συναναστρέφεται, νὰ πηγαίνει στὸ σπίτι του... Τί συνέβαινε λοιπὸν;

»Ἐνα πρωὶ πῆρα ἓνα σημείωμα τοῦ νέου. Μοῦ ἔγραφε ὅτι ἦταν θαρεῖα ἀρρωστος καὶ μὲ παρακάλεσε νὰ πάω νὰ τὸν δῶ τὸ γρηγορώτερο. Πῆγα ἀμέσως, γιὰτὶ προαιθανόμουν τὴ λύσι τοῦ μυστηριώδους δράματος. Βρῆκα τὸν ντὲ Κρεάνς ξαπλωμένον στὸ κρεβάτι του κατὰχλωμον. Ὁταν ὁ ὑπρέτης του ὄγχε ἀπὸ τὸ δωμάτιο ὁ Κρεάνς πέταξε ἀπὸ πάνω του τὴν κουβέρτα καὶ τότε εἶδα μιὰ τρομακτικὴ πληγὴ στὸ πλεῦρό του, κοντὰ στὴν καρδιά. Εἶχε δεχθῇ ἐκεῖ μιὰ σφαῖρα, ποὺ ὠρισμένως θὰ τὸν ἀφηνε στὸν τόπο, ἂν δὲν λοξοδρομοῦσε λίγο.

»Μὰ ἡ κατάστασί του ἦταν πάντως ἀπελπιστική. Μοῦ ἔγνεψε νὰ πλησιάσω περισσότερο καὶ μοῦ εἶπε μὲ μισοσβυσμένη φωνή: «— Γιατρέ, γιὰ ὅλο τὸν κόσμον, εἶμαι ἀπλῶς ἀρρωστος καὶ γιὰ τὸν ὑπρέτη μου ἔχω πληγωθῇ σὲ μιὰ μονομαχία... Μοῦ δίνετε τὸ λόγο σας ὅτι ἂν σὰς πῶ τὴν ἀλήθεια δὲν θὰ τὴν πῆτε σὲ κανένα;» «— Δὲν μπορῶ νὰ σὰς ὑποσχεθῶ τίποτα, ἂν πρόκειται γιὰ ἓνα ἐγκλημα», τοῦ ἀπάντησα. «— Ἀ! Τί κρίμα!... ἀναστέναζε. Θὰ πεθάνω λοιπὸν χωρὶς νὰ μπορέσω νὰ ἐμπιστευθῶ τὸ παιδί στὸν μόνον ἄνθρωπο ποὺ θὰ ἦταν σὲ θέσι νὰ τὸ προστατέψῃ!...»

Ὁ δόκτωρ Νουαρώ ἀναστέναζε καὶ συνέχισε:

— Ναι, αἱ ὑπόνοιές μου ἦσαν σωστές. Ὁ Πέτρος ντὲ Κρεάνς ἦταν ὁ ἀγαπημένος τῆς θαρώνης κι' ὁ Κορσέγκ εἶχε μάθει τὴν ἀπιστίαν τῆς συζύγου του. Μὲ ποῖον τρόπο; Δὲν τὸ ξαθα. Κατέστρωσε ὡστόσο ἓνα σατανικὸ σχέδιο ἐκδίκησης. Ἐδῶσε στὸ μέγαρό του μιὰ γιορτὴ κι' ἐκάλεσε ὅλους τοὺς φίλους του. Στὸ τέλος τῆς γιορτῆς, ὅταν ἔμεινε μόνος μὲ τὴν γυναῖκα του, ἐνῶ ἐκείνη φορώντας ἀκόμη τὴν

ἑξωμὴ, πολυτελὴ φορεσίαν τοῦ χοροῦ τακτοποιοῦσε τὰ λουλούδια ἐνὸς θάζου, τῆς εἶπε δύο λόγια ποὺ τὴν ἀφῆσαν ἀπολιθωμένη. Τὴν πληροφοροῦσε ὅτι ἐγνώριζε τὴν προδοσίαν της. Ἐκεῖνη θέλησε νὰ δικαιολογηθῇ. Μὰ τὴν ἀρπαξε ἀμέσως στὰ γερά του μπράτσα, τὴν ἔσφιξε κτηνωδῶς, τὴν ἔσυρε θάνατος καὶ τὴν κράτησε κοντὰ στὸ ἀσμένιο κρητῆριο μὲ τὰ πολλὰ κερὰ. Κι' ὅταν πειὰ τὸ φόρεμά της πῆρε φωτιά καὶ οἱ φλόγες τὴν τριγύρισαν τῆς εἶπε: «— Φανέρωσε τώρα, ἂν τολμάς, ποὺς σ' ἔκαψε, γιὰ νὰ μάθουν καὶ τὰ παιδιά σου ποῖα εἶσαι!»

— Μὰ πῶς ὁ Κρεάνς, διέκοψα τὸ γιατρό, ἔμαθε αὐτὴν τὴν τρομερὴ σκηνή; Ἦταν ἐκεῖ ποθενὰ κρυμμένος;

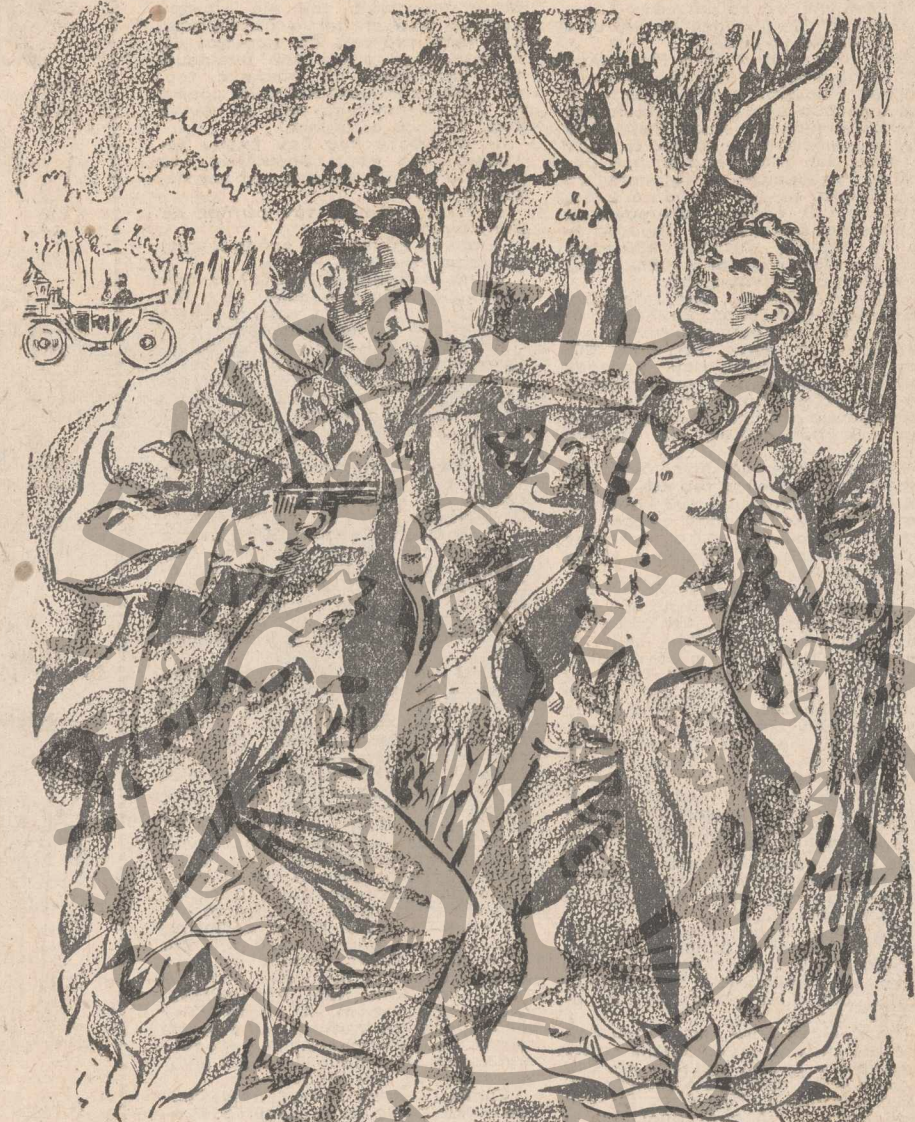
— Πῶς τὴν ἔμαθε; μοῦ εἶπε ὁ γιατρός. Μὰ δὲν κατάλαβαίνας λοιπὸν ὅτι ἡ ἐκδίκησις τοῦ Κορσέγκ δὲν θὰ ἦταν πλήρης ἂν δὲν τὴν φανέρωνε στὸ φίλο τῆς γυναίκας του; Οἱ ἐβδομάδες ποὺ πέρασαν ὕστερα ἀπὸ τὸν τραγικὸ θάνατο τῆς θαρώνης, χρησιμοποιήθηκαν καλὰ ἀπὸ τὸν Κορσέγκ. Φρόντισε νὰ πείσῃ τὸν φτωχὸ Κρεάνς, ὅτι δὲν ἤξερε τίποτε γιὰ τὴν σχέσιν του μὲ τὴν γυναῖκα του. Ἐπειδὴκε τὴ συναναστροφή του, τοῦ φερόταν ἐγκάρδια. Ἦταν καλοκαίρι πειὰ κι' ἓνα θράδυ πρότεινε στὸν Κρεάνς νὰ γυρίσουν πεζὴ ἀπὸ τὴ Λέσχη στὰ σπίτια τους, μέσα ἀπὸ τὸ δάσος τῆς Βουλώνης. Καὶ

ἐκεῖ, σὲ μιὰ ἐρημικὴ δενδροστοιχία, ἀρπαξε ἀπὸ τὸ λαιμὸ τὸν ἀνύποπτον νεόν, τὸν στρίμωξε πάνω στὸν κορμὸ ἐνὸς δέντρου κι' ἀφοῦ τὸν ὑποχρέωσε ν' ἀκούσῃ ἀπὸ τὸ στόμα του ὅλη τὴ φρικιαστικὴ διήγησι τοῦ θανάτου τῆς θαρώνης, τοῦ φύτρε μιὰ σφαῖρα στὸ στήθος κι' ἔφυγε. Αὐτὰ μοῦ εἶπε ἐτοιμοθάνατος, πειὰ ὁ ἀτυχὸς Κρεάνς καὶ πρόσθεσε: «— Ἀφήστε με τώρα νὰ πεθάνω, γιατρέ, μὰ φροντίστε γιὰ τὸ παιδί μου!...»

— Μὰ ποῖο παιδί του; ξαναρώτησα.

— Ποῖο παιδί του; μ' ἀπάντησε ὁ γιατρός. Τὸ δεύτερο ἀπὸ τὰ δύο κοριτσάκια τῆς θαρώνης ἦταν δικό του! Πέθανε λοιπὸν ἡσυχῶς ὕστερ' ἀπ' τὴν ὑπόσχεσι ποὺ τοῦ ἔδωσα ὅτι ἂν ἀγρυπνῶ γιὰ τὸ κοριτσάκι του. Κι' ἔτσι ἔμεινα ὁ γιατρός αὐτοῦ τοῦ δολοφόνου, μολονότι ἤξερα τὸ διπλό του ἐγκλημα. Ξαναπῆγα πολλὰς φορὲς στὸ σπίτι του, καὶ ἤμουν ἐκεῖ δίπλα του, ὅταν πέρυσι πέθανε κι' αὐτός. Τόκανα αὐτὸ χάριν τοῦ κοριτσαίου, γιὰ νὰ τὸ ἐπιθλέπω. Κι' εὐτυχῶς, ποτὲ ὁ Κορσέγκ δὲν ὑποψιάσθηκε τὸ μυστικὸ τῆς γεννήσεως αὐτοῦ τοῦ παιδιοῦ. Ἀγαποῦσε πολὺ καὶ τὰ δύο κοριτσάκια του. Καὶ — τί περίεργη σύμπτωσι! — ἐλάτρευε κυριολεκτικῶς τὸ δεύτερον, τὸ παιδί τοῦ ἔρωτος. Τί εἰρωνεία ἀλήθεια!...

ΠΩΛ ΜΠΟΥΡΖΕ

Ἄσπαζε ἀπ' τὸ λαιμὸ τὸ νεόν καὶ τοῦ φύτρε μιὰ σφαῖρα στο στήθος

Ο «Μπριζόλας»

Ο Μπριζόλας ήταν ένας από τους πιο φοβερούς διαρρηκτές της παλις Αθήνας. Κυριώς λίγο, κατά την βλαμική συνήθεια της εποχής, μα αφάνταστα τολμηρός και καμπινωδώς συγχρόνως. Στη δουλειά του ήταν άσος. Οι αστυνομικοί τ' αράστηκαν συχνά μαζί του. Ο περίφημος αυτός διαρρηκτής έχει ένα πλήθος χαρακτηριστικών ανεκδότων. Εργαζόταν συνήθως στην Αθήνα. Κι' ερχόταν, τόσο τολμηρά κι' επιδέξια πού με το θράσος του έκανε τους αστυνομικούς της εποχής εκείνης να τ' αχάνουν. Χαρακτηριστικό της θρασύτητάς του είναι το ακόλουθο γεγονός:

Μία νύχτα του 1918 ο Μπριζόλας με την συντροφιά του άλλους φοβερούς διαρρηκτές, αποφάσισαν να λεηλατήσουν ένα μεγάλο εμπορικό της οδού Αιόλου. Αφού διέρρηξαν την κινγκιλόφορτη πόρτα, άνοιξαν κι' όλες τις άλλες πόρτες του μαγαζιού, το φώτισαν κι' άρχισαν να μεταφέρουν σ' ένα κάρο τα εμπορεύματα. Ο σκοπός αστυφύλακας πέρασε και ξαναπέρασε μπροστά από το μαγαζί κινώντας αδιάφορα τους μεταφορείς και στάθηκε για ν' ανάψη το τσιγάρο του.

— Άτιμη δουλειά, κύρ αστυνόμω, του είπε ο Μπριζόλας. Δουλεύεις άλη τη μέρα και δεν σ' αφήνουν να ηουχάσεις τη νύχτα. Νά, ένας ευλογημένος πελάτης μου, έμπορος από την επαρχία μου τηλεγράφησε να του στείλω βιαστικά μερικά τόπια ύφασμα κι' κάνουμε γρήγορα για να προλάβουμε το πρωινό τρέινο...

Και συνέχισε να δίνει διαταγές στους «υπαλλήλους» του και να επιστατή στην μεταφορά των εμπορευμάτων. Όταν άδεισαν σχεδόν το μαγαζί, αθύσαν τα φώτα, έκλεισαν τις πόρτες σαν νοικοκυραίοι κι' έφυγαν ανενοχλημένοι.

Φαντασθείτε τώρα τι έγινε την άλλη μέρα όταν ο Διοικητής του μαγαζιού διεπίστωσε την λεηλασία και πήγε να την καταγγείλει στην αστυνομία. Ο σκοπός πήγε να ακάσει από τη στενωχώρα του. Έκ'ανεν δ'τι ήταν δυνατό για να συλλάβουν τους διαρρηκτές. Μα ο Μπριζόλας πολύ σπάνια έμπαϊνε στη φυλακή.

Ήξερε να προετοιμάζει πάντα το «άλλοθι» του. Έτσι, όταν εκλήθη στην αστυνομία για να διαπιστωθεί αν είχε βάλει το «χεράκι» του σ' αυτή τη δουλειά, παρουσιάσε είκοσι «άλλοθι». Είκοσι άνθρωποι βρέθηκαν να βεβαιώσουν ότι ήταν μαζί τους και να δικαιολογήσουν ολόκληρο το εικοσιτετράωρο του, της ημερομηνίας πού έγινε η διάρρηξις κι' η κλοπή!

Μία άλλη φορά πάλι θύμα του Μπριζόλα έπεσε ο έμπορος κ. Ζουβρακάκης. Ο Μπριζόλας ήταν κλέφτης με πολλήν πλ. δεξιότητα. Έκτος από διαρρηκτής ήταν κι' αριστος πορτοφολάς.

Μία Κυριακή πρωί λοιπόν πού βρισκόταν στον Πύργο, μπήκε στην εκκλησία ν' ανάψη ένα κερί και δεν άνοιξε στον πειρασμό να κλέψη κάποιο πορτοφόλι. Άμ' έπος άμ' έργον. Βούτηξε το πορτοφόλι του κ. Ζουβρακάκη πού περιείχε πέντε χιλιάδες δραχμές. Έκείνη την εποχή

πέντε χιλιάδες, όπως καταλαβαίνετε ήταν ένα σεβαστό ποσό. Οι αστυνομικοί είχαν επισημάνει την άφιξη του Μπριζόλα στον Πύργο. Δεν υπήρχε καμιά αμφιβολία λοιπόν ότι αυτός είχε διαπράξει την κλοπή. Τον πιάσανε και τον πήγαν στην αστυνομία. Μα ο Μπριζόλας διεμψύρετο:

— Ποιος σου έδωσε το δικαίωμα να με πιάσεις; φώναζε στον αστυνομικό πού τον συνέλαβε. Μπορεί να κάνω μερικές «δουλιτσές» στην Αθήνα, μα εδώ ξεκουράζομαι. Έδώ είναι η πατρίδα μου κι' έρχομαι και περνάω τις διακοπές μου...

Ο αστυνομικός όμως επέμενε. Μπριζόλα, του τόνισε, σέ βεβρω έζυγνο και φιλότιμο άνθρωπο. Λένε μάλιστα πως είσαι και καλός χριστιανός. Άιντε δώσε το πορτοφόλι. Κι' όταν πηγαίνας στην εκκλησία να μην βάζεις τα χέρια στις τσέπες των άλλων...

Δεν πάει ποτέ στην εκκλησία ο Μπριζόλας, έζηγνε ο διαρρηκτής. Πάει ο Κ... και ανέφερε το αληθινό όνομά του. Αυτός δεν έχει καμιά σχέση με τον κατεργάρη του Μπριζόλα. Ούτε και κλέβει πορτοφόλια.

Μα τα πράγματα ήταν πολύ ζόρικα. Ο Μπριζόλας κατάλαβε ότι δεν θα γλύτωνε γιατί ο αστυνομικός ήταν διαβόλου κάλτσας. — Θα τ'ό βρω το πορτοφόλι του κυρίου, δήλωσε τέλος, μα μη ζητάτε να βρῆτε τον ένοχο... Θέλω μονάχα να τ'ά έχω σ'α με τους άγιους, γι' αυτό θα σ'α τ'ό βρω...

Και τ'ό βρήκε πράγματι, μα είχε συγχρόνως έτοιμο το «άλλοθι» του και γλύτωσε κι' αυτή τη φορά.

Ο Μπριζόλας εργάζεταν έντατικά στην Αθήνα. Κι' όσα λεφτά του περίσσευναν τα έστελνε στον Πύργο, στους συγγενείς του για να του χτίσουν ένα σπίτι να ξεκουρασθεί στα γεράματά του. Και πραγματικά, απόκτησε το σπίτι πού όνειρεύεταν, πάντρεψε τις αδελφές του, τους έδωσε μάλιστα και καλή προίκα κι' έπειτα ηούχισε πειά κι' έγινε ένας έντιμος άνθρωπος.

Τ' ανέκοττά του δεν έχουν τελειωμό. Μία φορά βρισκόταν στα Χαντεία μ' ένα γνωστό του και πατριώτη μ'.

— Τι ώρα έχεις; τον ρώτησε σ'ε μια στιγμή.

— Εκείνος έδωσε το ρολόι του και του είπε την ώρα.

— Μπα, άπόρησε ο Μπριζόλας, δεν έχεις άλυσοίδα στο ρολόι σου; Θα σου τ'ό πάρουν έτσι πού τ'ό έχεις στην τσέπη χωρίς άλυσοίδα.

Κι' έφυγε. Λίγη ώρα όμως άργότερα ξαναγύρισε πάλι βιαστικός.

— Με συγχώρεις είπε στον πατριώτη του. Ξέχασα να σου δώσω κάτι. Έχω μια χρυσή καδένα για ρολόι. Στη χαρίζω για να με θυμάσαι!

Κι' έδωσε πραγματικά από την τσέπη του μια χρυσή καδένα, την έδωσε στο φίλο του κι' έφυγε για να συνεχίσει τις «δουλειές» του!

Ο Μπριζόλας τέτοια δώρα έκανε συχνά στους φίλους του. Όσοι δεν τ'ό ζέσανε, τα δεχονόταν. Μα ό-σοι γνώριζαν το επάγγελμά του, βρισκαν τον τρόπο να τ'ό τ'άρνη-θουν γιατί ήξεραν πως τ'ό «άγόρα-ζε» ο φοβερός κλέφτης και διαρρη-κτής...

Όλα πηγαιναν καλά για τον Μπριζόλα ως τη μέρα πού ο άλοπομνη-τος ο Γιάννης ο Μαρουδάς ταγμα-τάρχης της Χωροφυλακής ανέλαβε το Τμήμα Καταδίωξεως. Τότε τα πράγματα έγιναν ζόρικα. Ο Μπριζόλας ωστόσο προκάλεσε το Μαρ-ουδά. Τού έγραψε με κιμωλία στον τοίχο του σπιτιού ή του μαγαζιού πού άνοιγε υδριαιτικές φράσεις. Μα ο Μαρουδάς, τον άπνε να «ξανοί-γεται». Μία μέρα τέλος τον «στρί-γεται» άσχημα, ύστερα από μία με-γάλη διάρρηξι πού είχε κάνει. Ο Μπριζόλας άντάρτεξε κι' αυτή τη φο-ρά χίλια «άλλοθι». Μα κι' ο Μαρου-δάς είχε τις πληροφορίες του και άδίσαιστα ένοχοποίησε στοιχεία έναντιόν του κακοποιού. Έτσι ο Μπριζόλας κλείστηκε στη φυλακή για πολλά χρόνια. Κι' αυτό ήταν πού μείωσε το νότρω του στο «σι-νάφι» των κ.κοποιών. Αναγκάστη-κε λοιπόν ν' άποσυρθεί σιγά - σιγά, να φύγν άπ' την Αθήνα.

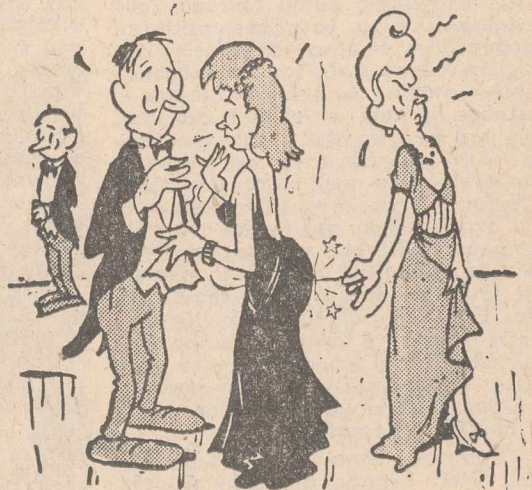
Γύρισε - όπως είπαμε στον Πύ-ργο - κι' έγινε ένας άληθινά έντι-μος και φιλήσυχος πλέον άνθρωπος.

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

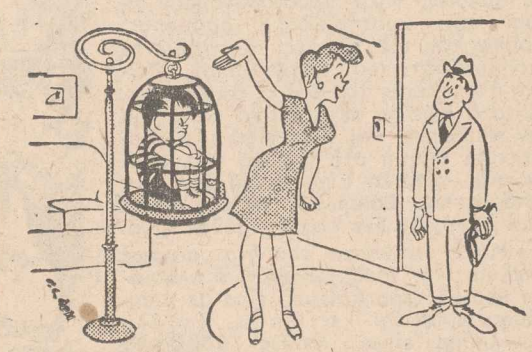

ΣΤΡΑΒΟΜΑΡΑ

— Δεν βλέπεις πού είχα δίκιο, αγαπητή μου; Οι φούστες φοριούνται εφέτος πιο μακρύτε!

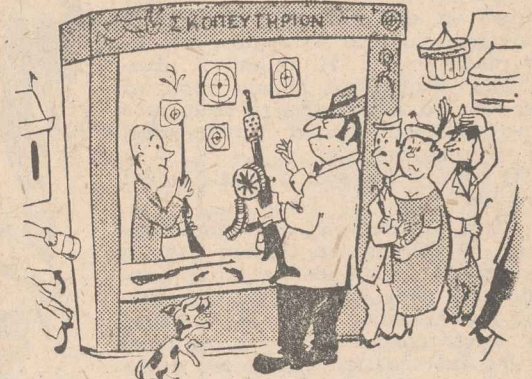

Σαμποτάζι....

ΒΡΗΚΕ ΤΗΝ ΗΣΥΧΙΑ ΤΗΣ

— Καλώς ήρθες άντρουλή μου! Σήμερα είναι όλα εν τάξει!...

Ο γκάνγκστερ: Άφῃστε με, ξέρω τη δου-λειά μου!...

Το αγωνιώδες ερώτημα

Μια άναγνώστρια μου γράφει ένα πονεμένο γράμμα πού θα τ'ό νοιώσετε όλες όσες έχετε άρραθυναστικόν ή σύζυγον πού εκλήθη να ύπηρετήσει στο στρατό.

«Έπείσασα, μου γράφει, με-γάλες άγωνίες, γιατί ήξερα πως ο άνδρας μου δεν ήταν από κείνους πού θα ζητούσε ν' άποσυρθεί σε γραφείο κι' ά-μέσως έφυγε για τη μεθόρια. Βοήθησε ο Θεός και ως τώρα γλύτωσε κι' ύστερα από όκτω ολόκληρους μήνες ήλθε με λι-γότερη άδεια. Έδώ όμως άρ-χιζει ή μεγάλη μου άπογοή-τευσις: Ο άνδρας μου δεν είναι πιά ο ίδιος. Δεν δείχνει κανένα ένδιαφέρον για πρά-γματα πού άλλοτε άποτελού-σαν τη ζωή του, είναι συλλο-γισμένος, δεν κάνει πιά σχέ-δια για το μέλλον και δεν συ-ννοαστρέφεται παρά συνοδά-φους πού τ'ους ννιώρει τώρα στο στρατό. Όταν τ'ό έκα-να παράνομα μου έδειξε μια άπότομη τρυφερότητα και προσπάθησε να μου έξηγήση τη ζωή τους «έκει, άπάνω» πώς σκέπτονται όλοι, πώς κι-σ' άνονται και τέλος μου εί-πε: «Τι τα θές δεν είσαι πα-ρά ένας στρατιώτης, ένας Έλ-ληνας πού προστάττει την Πατρίδα του πού διατρέχει τον έσχατον των κινδύνων».

Μη με φαντασθείτε έγωί-στρια ή χωρίς πατριωτισμό κα-λή μου Έμεράδα, μα φοβά-μαι, τρέμω μη χάσω την άγά-πη του. Πέστε μου τι καταλα-βαίνετε όδνηγῃστε με τι πρέ-πει να κάνω... Έγώ όλη την καλή διάθεσι να βοηθήσω κι' έγώ όσο μπορώ για να περά-σουν οι δύσκολες αυτές στιγ-μές μα ννιώζω έν άνάγκη τα αίσθήματά μου, θα δείξω καρ-τερία θα προσπαθήσω να φ-ωώ άντάρδι του, μα πέστε μου θα ξαναβρούμε μία μέρα την πρώτη μας ευτυχία!... Αυτό είναι το θλιβερό, το αγωνιώ-δες ερώτημα πού σας ύποβάλ-λω και τ'ό ύποβάλλω και ατόν ίδιο τον εαυτό μου...».

Την άπάντησι σας την ύπο-γύρευσε ήδη ή τρυφερή σας καρδιά ή γεμάτη κατόνησι, αγαπητή μου. Μόνο να προσθέ-σετε στην ύπομνησιν και στην καρτερία την έλπιδα και την έμπιστοσύνη. Μπορείτε ν' άφ-ιβάλετε για έναν τέτοιο κα-ροκτήρα σαν τού άγοσμημένου σας; Άνθουχείτε για την άγά-πη σας γιατί τόν είδατε δι-σφορετικόν; Όχι, καλή μου φίλη, μην άνθουχάτε διόλου άλλα προσπαθήστε να ύπῃτε στη θέσι του. Νομίζετε πως ένας άνθρωπος με συνείδησι μπορεί να συνήθισιν εύκολα στην ιδέα ότι αούτῳ πού τόν πολεμούν είναι αδελφός του; Σκεφῃτε τα όλα αυτά για να καταλάβετε σε τι ψυχολογι-κή θέσι βρίσκεται ο άναπημ-νος σας. Μία μέρα όμως όλα αυτά τα κακά θα τελειώσουν. Ο Θεός της Ελλάδας θα βο-ηθήσῃ και πάλι τους Έλλη-νες και τότε θα θανατώσετε την ευτυχία πού σήμερα νομίζετε ότι εκάσεται. Θάρρος, καλή μου φίλη.

Άτυχηνη Νέαν: Πρώ-τα να μου επιτρέψετε να σας συγχωρώ για τ'ά λαμπρά σας αίσθήματα πού μου κάνουν ά-κόμη μεγαλύτερη έντυπνησι γιατί στην εποχή της ύλης πού ζούμε ο άλτρουϊσμός άποπνύ-ται πολύ σπάνια. Η σκέψι σας για τ'ό «Έλληνικό σπίτι» δεν είναι κακή, άλλα παίζουν τον νό-νον παίδα πού έχουν βγάλει το Δημοτικό. Θα σας συνιστώ-σα τ'ό Άστυον Άγιου Άν-δρέου στη Ν. Σμύρνη. Έξαρ-τάται από την Άρχιεπισκοπή.

Έν τῷ μεταξύ ύπιστεύεσθαι μου τη διευθυνσι σας γιατί θέ-λω να σας γράψω και ιδιαι-τέρως. Το γράμμα σας με συ-κίνησε πολύ και θα ένεργήσω μήπως μπορέσω και σας βοη-θήσω. Γράψτε στον φάκελλο τη φράσι «Λίαν έπείγουσ» για να τόν άνοίξω άμέσως.

Άντιγόνην, Γ. Σ. Η. ν. η. ν.: Καταλαβαίνω τη στε-νωχώρα σας. Τόσο μεγάλο περιορισμός δεν επιτρέπεται στην εποχή πού ζούμε, μα μην άδικείτε τούς γονείς σας για-τι φοβούνται τις συνέπειες της κακής χρήσεως της έλευθερίας πού γίνεται στο μερικές συνο-μνημικές σας. Στο χέρι σας είναι να τούς πείσετε ότι δεν θα καταχρασῃτε ποτέ της έ-μπιστοσύνης τους για να λα-σκάρουν λίγο το σκηνί. Προ-σέξτε όμως μη βγουν σε κα-κό οι συμβουλές μου. Να έκε-τε φρόνησι και να μη παρασυρ-ῃτε ποτέ από κακά παροειν-ματα πού ίσως βλέπετε τρι-γύρω σας.

Μίαν φοιτήτριά ν.: Τό μόνο πού σας συνιστώ είναι να αντιδράσετε με όλη σας τη δύ-ναμι. Ποέπει: σεις ή ίδια να τ'ό θελήσετε για να θεραπευῃτε. Πάψετε να σκέπτεσθε ότι δεν είδατε ίκανή ν' άναπνοίστε και να νοιώσετε τι θα ή ήρωε, γιατί έτσι παθαίνετε ένα εί-δος αυθυποβολής πού σιγά - σιγά θα κατανήσῃ έμνημον Ι-δέα. Επιδιώκετε όσο τ'ό δυνα-

Την άπάντησι σας την ύπο-γύρευσε ήδη ή τρυφερή σας καρδιά ή γεμάτη κατόνησι, αγαπητή μου. Μόνο να προσθέ-σετε στην ύπομνησιν και στην καρτερία την έλπιδα και την έμπιστοσύνη. Μπορείτε ν' άφ-ιβάλετε για έναν τέτοιο κα-ροκτήρα σαν τού άγοσμημένου σας; Άνθουχείτε για την άγά-πη σας γιατί τόν είδατε δι-σφορετικόν; Όχι, καλή μου φίλη, μην άνθουχάτε διόλου άλλα προσπαθήστε να ύπῃτε στη θέσι του. Νομίζετε πως ένας άνθρωπος με συνείδησι μπορεί να συνήθισιν εύκολα στην ιδέα ότι αούτῳ πού τόν πολεμούν είναι αδελφός του; Σκεφῃτε τα όλα αυτά για να καταλάβετε σε τι ψυχολογι-κή θέσι βρίσκεται ο άναπημ-νος σας. Μία μέρα όμως όλα αυτά τα κακά θα τελειώσουν. Ο Θεός της Ελλάδας θα βο-ηθήσῃ και πάλι τους Έλλη-νες και τότε θα θανατώσετε την ευτυχία πού σήμερα νομίζετε ότι εκάσεται. Θάρρος, καλή μου φίλη.

Άτυχηνη Νέαν: Πρώ-τα να μου επιτρέψετε να σας συγχωρώ για τ'ά λαμπρά σας αίσθήματα πού μου κάνουν ά-κόμη μεγαλύτερη έντυπνησι γιατί στην εποχή της ύλης πού ζούμε ο άλτρουϊσμός άποπνύ-ται πολύ σπάνια. Η σκέψι σας για τ'ό «Έλληνικό σπίτι» δεν είναι κακή, άλλα παίζουν τον νό-νον παίδα πού έχουν βγάλει το Δημοτικό. Θα σας συνιστώ-σα τ'ό Άστυον Άγιου Άν-δρέου στη Ν. Σμύρνη. Έξαρ-τάται από την Άρχιεπισκοπή.

Έν τῷ μεταξύ ύπιστεύεσθαι μου τη διευθυνσι σας γιατί θέ-λω να σας γράψω και ιδιαι-τέρως. Το γράμμα σας με συ-κίνησε πολύ και θα ένεργήσω μήπως μπορέσω και σας βοη-θήσω. Γράψτε στον φάκελλο τη φράσι «Λίαν έπείγουσ» για να τόν άνοίξω άμέσως.

τόν διασκεδάσεις, συντροφίες και θα ίδῃτε ότι θα έρῃ το αίσθημα χωρίς να το καταλάβετε και τότε όλα δια μέσ θ' άλλα-ξουν. Μη νομίζετε ότι διαφέρε-τε από τις συνομνημικές σας. Κάποτε παρατηρούνται τέτοιες περιπτώσεις πού θέλουν κτύπη-μα από την άρχη.

Μίαν Άμωρωτή ν. η. ν. Δ. Π.: Τό μόνο πού έχω να σας πῶ είναι ότι δεν πρέπει να ύ-ποχωρήσετε διότι δεν έχετε να κερδίσετε τίποτε, παρά μό-νο να χάσετε την ύπόληψι σας πρῶτα για τ'ό όποιον θα μετανοώσετε σκληρά, θα βρε-ῃ κάποιος άλλος πού θα είναι τίμιος και δεν θα σας έπλησι-πράγματα πού δεν παραχωρεί ένα τίμιο κορίτσι.

Μίαν ο. ε. υ. υ. κ. σ. μ. ε. ν. η. ν. Κ. Δ.: Άκολουθήστε τ'ό σφῶ-ρόπῳ της πατρίδας σας και τα μάτια σας δεκατέσσαρα γιατί θα μετανοώσετε και θα είναι άργα.

Πιστή στην άγά-πη ν.: Δεν πάει ποτέ σεις ένα κορίτσι να κάμετε το πρώτο βῆμα. Οι άνδρες δεν τ'ό εκτι-μούν ποτέ αούτο. Άφῃστε τα πράγματα στην τύχη και αν δεν εκδηλώσῃ αούτος πρῶτος έά βρεθῃ κάποιος άλλος τό-πος συνεννοήσεως.

Πονεμένη ν. η. ν. Σ. η. ν. ν. η. ν.: Πολύ γρήγορα πα-ροδῶστε τ'ά όπλα κι' αούτῳ με-κάνε να κρίνω ότι ήταν κάπως επιπόλαιο τ'ό αίσθημά σας, της ηλικίας σας άλλωστε. Θάρρη άνόγτερα τ'ό μεγάλο αίσθημα στην ώρα του.

Μαρμάρων Μ. π. ο. υ. μ. ο. υ. κ. ι.: Πρώτα άπ' όλα θα σας μαλώσω, γιατί στην ή-λικία σας δεν επιτρέπονται ά-πεκαλίες ούτε δάκρυα. Να έ-ξοκολοῃτε να τόν συνανα-στρέφεσθε να τόν δείχνετε φίλια και συμπάθεια και σιγά - σιγά θα γεννηῃ μέσα του το αίσθημα και θα σας άναπῃσι.

Λίλιαν ν. Α. θ. η. ν. ι.: Άποκλείεται τ'ό να κάμετε δῶ-ρο. Είναι αά να τ'ό ύποδεικνύ-ετε ότι έκαμε άσχημα να πα-ραλείψῃ να σας κάμη αούτος.

Κόκκινον Τριαν-τάφυλλο ν.: Είναι ή δική σας περίπτωση ώστε μπορείτε να καίρεσθε.

ΑΓΑΛΜΑΤΑ ΑΠΟ ΠΑΓΟ

Αυτή είναι ή τελευταία μόδα τού Χόλλυγουντ. Έφευρέτης αούτης της καινοτομίας είναι ο γλύπτης Τζιμ Σέρντλιν, πού δεν προφθαίνει να δέχεται παραγγελίες. Κατά τ'ό περα-μένο έτος, έκοιμήσῃ περίπου 250.000 κιλά πάγου για ν' άντοποκρίθῃ στις απαιτήσεις της πελατείας του. Τῶ «εργα» του εκτίθενται κατά τη διάρκεια έορτών, δειψῶσεων, συμποσίων κτλ. και έχουν τ'ό... πλεονέκτημα ότι ννιώνται ολόενα και μικρότερα, ως πού στο τέλος έξασανίζονται μέσα σε μία λίαν παγωμένου νερού. Τῶ βέβαια χαρίζε-ται μένιν γυναικῶν πού κλείνε με χονδρά δάκρυα και λυ-νουν σιγά - σιγά, τρελαίνε τούς Άμερικανούς.

Ε. ο. σ. ο. ο. ο. ν. ι.: Άδῃ-νας: Άφῃ καταλαβαίνετε πως δεν της είδατε άδιάφορο πρεπεί να της φανερώσετε τ'ό αίσθημά σας. Λιγάκι θάρρος, μιλήστε της. Δεν υ' εκπλήτ-τει ο διαταγμός σας γιατί αού-τος ακριβώς άποδεικνύει ότι έχετε συνείδησι της σοβαρό-τητας τού γεγονότος και είναι μια ένγυσις για τ'ό μέλλον.

Γ. Βεατρίκη ν.: Τῶ φράσι.α.ο γράμμα σας θα τ'ό στείλω εις τόν κ. Παλαιολόγον, διότι πράγματι άξίζει ν' άκο-ληθῇ με τ'ά γραφόμενά σας. Ά-σφαλώς θα τ'ό δώσω άφορμή να χειρισθῇ φράσι, τῶ πολυ-πλοκό αούτο θέμα πού βίγεται. Τῶ ποιήμα σας άρκετά φάσι.

Μισέλ Θ. ο. ο. ο. ο. ο. ν. ι. κ. η. ν.: Ήταν έπομενον να σῃδῃ, ότι συνῃδῃ. Τι τα θέλατε ούτε οι νέοι μπορούν να παύουν ν' άγοιούνται, μα ούτε και οι γονείς μπορούν να παύουν να φοβούνται για τ'ά κορίτσια τους. Στην περίπτωση τη δική σας πρεπεί να κάμετε ύπομνησιν αούτων να είδατε σε θέ-σι να προσφέρετε κάτι πιο σο-δαρό σ' αούτην πού άναπῃτε και τότε θα βρῃτε σύμφωνη και τη θεά, καθώς καταλαβαίνω προκειμένου για τίμιο κορίτσι έ-πομένως δεν ύπάρχει άλλη λύ-σις.

Ηρωική ν. η. ν. Κ. η. ν. ι.: Κοπούλα ν.: Γιατί άρ-νούνται οι γονείς σας άφῃ καθώς καταλαβαίνω αούτος πού άναπῃτε είναι ένα τίμιο παι-δί; Τι λόγους προβάλλουν; Μήπως τῶν διαφορά της τάδε-ως; Δεν μπορώ να σας δώσω συγκεκριμένη άπάντησι αν δεν ζέρω περισσότερες λεπτομέ-ρειες.

Μικρή ν. η. ν. ο. ο. ο. ο. ο. ν. ι.: Δεν φοβάμαι την ηλικία σας, άλλα την ηλικία αούτου πού ά-ναπῃτε. Μπορείτε να είδατε βε-βαία για την ελπίρνευσιν των αίσθημάτων του; Δεν μου φαί-νεται άρκετά ώριμος για οικο-γένεια. Ο πατέρας σας έχει δίκιο. Άφῃστε τον να τελει-ώσῃ τη θητεία του και αούτος ο χωρισμός είναι μια καλή δοκι-μή και για τούς δύο σας.

Ν. Κ. Έλληνική ν.: Δό-στε της να καταλάβῃ ότι με-τό να φέρεται έτσι βάσει σ'ε κινδύνον την ευτυχία σας. Άν σας άναπῃ πραγματικά πρέ-πει να καταλάβῃ ότι πρεπεί να διορθωῃ. Μιλῃστε της σοβαρά ώστε να ύποσῃτε να καταλάβῃ ότι ή ύπομνησιν της σας δύ-σαρεστέ.

Μίαν μικρή ν. Α. π. ο. γ. ο. π. ε. υ. ε. ν. η. ν. ι.: Βρισκῃ πως έκείνος πού φταίει πιο πολύ μετῃ τῶν δύο σας δεν είδατε σεις, άλλα εκείνος πού έπρεπε να καταλάβῃ την ψυχολογική σας κατάσταση και να μη σας προκαλῃ με τ'ό φερό-μα του. Τώρα ό,τι έγινε, έγινε. Θα σας συνιστώσῃ να έ-χάσετε αούτη την περιπέτεια και να περιμένετε τῶ κατῃ έ-λα πού θ' άρχισῃ. Στην ήλι-κία σας συμβαίνουν αούτα κι' όσο κι' αν σας φαίνονται τρο-μερά, έν τούτοις άποτελούν την όμορφιά αούτης της ή-λικίας.

Χ. ο. ο. ο. ν. ι.: Πολύ περίε-ρα αλήθεια τ'ό φέρομα της ά-γοσμημένης σας και φοβούμαι μήπως, χωρίς να τ'ό καταλα-βετε την έπιδράσετά σε κά-τι κι' εκάκιως. Όπωσδήποτε μια ελπίρνευσιν έξηγησις μετῃ σας θα έκαταστήσῃ τῶ πρῶ-τα. Πρεπεί να της τῶν εῃ-πνοίστε και τότε θα καταλάβῃ-τε τι πρεπεί να κάμετε.

Μίαν Β. ν. ν. ν. ι.: Λυπά-μαι πολύ για τη διάλυσι των άρραθῶν σας, γιατί καταλα-βαίνω ότι είναι κάτι πού σας ετοίχισαν. Άφῃ όμως έπρε-τιμνε την προίκα, αούτῳ πρέ-πει να σας προσνησῃ γιατί σας δείχνει με ποιόν άνθρωπο, έ-χετε να κάμετε. Είσατε πολύ νέα για να σας άπογοητεύσῃ αούτῳ τῶ γεγονότος. Η ζωή α-πλῶνεται μπροστά σας και θα σας χαυνολεύσῃ ξανά, φθάνει να τ'ό θέλετε.

Ε. ο. σ. ο. ο. ο. ν. ι.: Άδῃ-νας: Άφῃ καταλαβαίνετε πως δεν της είδατε άδιάφορο πρεπεί να της φανερώσετε τ'ό αίσθημά σας. Λιγάκι θάρρος, μιλήστε της. Δεν υ' εκπλήτ-τει ο διαταγμός σας γιατί αού-τος ακριβώς άποδεικνύει ότι έχετε συνείδησι της σοβαρό-τητας τού γεγονότος και είναι μια ένγυσις για τ'ό μέλλον.

Λίλιαν ν. ι.: Μην άνθου-

χίτη και επί του παρόντος μη σκεπτόμενη τίποτε άλλο παρά την υγεία σας. Αυτή η μικρή άπουσία δεν μπορεί παρά να δυναμώσει το αίσθημά σας. Αν το χαλαρώση τότε θα πηγή δεν ήταν όπως το ένοιχατε και τότε δεν αξίζει να λυπάσθε.

Σαλονικόν: Τι θέλετε να σας πω; Το ζήτημα σας δεν παρουσιάζει τίποτε το ιδιαίτερο. Ένα συνήθισμένο εδύλλιο της ηλικίας σας - που θα βαστάει όσο βαστάνε συνήθως αυτά τα μικροαίσθηματάκια. Δεν πιστεύω να φαντάζεσθε ότι θα είναι ο μεγάλος και μοναδικός έρωας της ζωής σας. Μία μέρα θα τελειώση. Θ' αρχίσουν κάτι άλλο πιο ωραίο κι' ύστερα άλλο ωσπου να μεγαλώσετε, να γίνετε άνδρας και τότε θα γνωρίζετε τον πραγματικό έρωτα. Αυτό δεν εμποδίζει πάντως να είσθε τώρα ευτυχισμένος με την αγαπημένη σας.

Άνεμώνη Θ.Π.Β.Λ.: Γιατί αυτός ο θαυμαστικός χωρισμός; Τι λόγο είχε; Όμολογώ ότι δεν εκτάλαθα τίποτε από το γράμμα σας.

Λουλουόκαν: 'Αν' όσα μου γράφετε φρονώ πως πρέπει να προτιμήσετε τον πρώτο και φυσικά να διακόψετε κάθε σχέση με τον δεύτερο που ασφαλώς είναι όπως τον κρίνατε: ενθουσιώδης φιλήδονος, μα χωρίς κανένα αλόγιστο βέθος. Δεν θα σας δώσω φθορά με την ευτυχία που έχετε όλα τα δικαιώματα να πεθώτε.

Τατιάνα: Δεν είναι σοβάρ' όλα αυτά που γράφετε. Δεν μπορείτε ν' αγαπάτε τρεις μαζί. Θα κάνετε καλά ν' αφήστε αυτά τα επικίνδυνα παιχνίδια γιατί μπορείτε να μπλέξετε πολύ εύκολα.

Φοιτητήν Νασύλιον: Δεν βρίσκω διάλογο άφυσικο αυτό που σας συμβαίνει. Είναι κρίμα μόνον που έτυχε να μπλεχτήτε με μια έλαφρομυαλή κοπέλα. Δεν πρέπει εν τούτοις ν' απογοητευθείτε. Πάντως το πάθημα άς σας γίνει μάθημα, όπως λέμε και η δεύτερη έκλογή σας να γίνει με μεγαλύτερη προσοχή.

Συμπραξίτα: 'Εδιάβασα με πολύ προσοχή το γράμμα σας. Σας ευχαριστώ για τα τόσο ευγενικά λόγια σας και απαντώ στις ερωτήσεις σας. Δεν καταλαβαίνω τι σας έκανε να σκεπτόσθε ότι ο περί ουδ' λόγου νέος δεν σας άγαπη. Όλα όσα μου γράφετε με κάνουν να πιστεύω ότι πρόκειται περί ενός σοβαρού και μετρημένου νέου που φέρεται όπως πρέπει να φέρεται ένας έντιμος νέος όταν έχει απέναντί του μια κοπέλα σαν κι' εσάς. Τόν είδατε κάπως σκεπτικόν και λιγδολόγον, άλλα μὴν ξεχνάτε ότι ο άνθρωπος αυτός πηγαίνει στο άγνωστον, θα παίξει τη ζωή του κορώνα ή γράμματα. Μπορεί να έχει τον νου του για αισθηματικότητες; Να του γράφετε όπως σας το εζήτησε. Και πάνω στα σύνορα που θα πολεμά η σκέψις πως τον συλλογίζονται με τρυφερότητα θα τον ανακουφίση.

Άνριμ 25 ετών: Έγκρινω απόλυτως τη στάση σας ως εδώ, αλλά άπ' εδώ και μπρός πρέπει ν' αλλάξετε τακτική. Ούτε γράμματα ούτε συμβουλές, αλλά όρθα κορτά θα πητέ στον κύριο προϊστάμενο ότι δεν είσθε από κανέναν που χωρίζουν παντρεμένους. Μη σας τρομάζουν οι απειλές του. Τουναντίον να τον απειλήσετε οεις ότι αν δεν σας αφήση ήσυχην θα τον εκθέσετε. Καταλαβαίνω πως παρασυνθήκατε λιγάκι, μα είσθε τόσο νέος και όπως συνέβησαν τα πράγματα δεν μπορεί να σας κακίω. Στο μέλλον όμως πρέπει να αλλάξετε ριζικά και να δείξετε σθένος και αποφασιστικότητα.

Γιώργιον Χάρην: Είσθε

ένα τίμιο παιδί, με μεγάλη καρδιά και αίσθημα που δεν τάχουν πολλοί νέοι της εποχής μας. Σας συχαίρω γι' αυτό κι' αφού ζητάτε την γνώμη μου σας λέω ότι ούτε στιγμή να διατάξετε για την έννοια σας με την πρώτη σας ανάληψη, τη μόνη πραγματική καθώς εκτάλαθα. Όσο για την εξάσκηση του επαγγέλματος σας μη σκοτιζέσθε. Τραβήξτε τον δρόμο που τόσο καλά εφαρμόζετε και αδιαφορήστε για μερικά έρωτα που θα τυχουν στο δρόμο σας. Σεις παντρεύεσθε με πλήρη επίγνωση του τι προσηύχθη έπομένως δεν φοβάσθε δυσάρεστους εκπλήξεις. Από το γράμμα σας φαίνεται άνωτερος άνθρωπος, έπομένως ό,τι και αν κάμει ο άλλος δεν θα σας θίξει. Σε δεδομένη στιγμή που θ' αντιληφθείτε κάποιο ύπονοοούμενο εκ μέρους του πέστε του καθαρά και ξεκάστερα ότι τον περιφρονείτε. Όσο για την άλλη δεν πρέπει να γίνεται λόγος γι' αυτήν αφού της εζηγήσατε τα συμβαινόντα.

Μαριμένον άμυραντό: Είσθε λιγάκι πεταλούδι-τος, μα μεγαλώνοντας πιστεύω πως θα διορθωθεί και θα καταλάβετε πως και η πεταλούδα σταματάει κάποτε σε ένα ώριμο λουλούδι. Πάντως όσα μου γράφετε δείχνουν πως δεν έχετε νιώσει ακόμη τι θα πη έρωας. Σε δυο τρία χρόνια τα ξαναλέμε.

Π. Ο. 'Ηράκλειον: Σεις έχετε δική και όχι ο μνηστήρ σας. Αν όμως του κάνη κέφι να στήριζεται από μπράτσο σας δεχθήτε το και μὴν δίδετε τόση σημασία σε μια τόσο έπονοιακή λεπτομέρεια.

Νεαρδόνστρατιτην, Λάρισα: Γράφω σ' αυτό το ψευδώνυμο γιατί στο γράμμα δεν υπάρχει ύπογραφη. Συνιστώ δε στον γράφοντα να προσπαθήση, με κάθε τρόπο να βρή κάποιον πρόσωπο που να μπορεί να μιλήσει γι' αυτόν στη νέα για να καταλάβη τα αίσθηματά της.

Άγνη στην ψυχρή: Αυτά τα πράγματα δεν κανονίζονται με γράμματα. Πρέπει να πάτε ή ίδια σ' ένα γιατρό και να μιλήσετε καθαρά. Υπάρχει βέβαια θεραπεία.

Κων. Π. Λάρισα: Έκείνο που παραλείψατε να μου πείτε είναι αν ανταποκρίνεται η κοπέλα στο αίσθημα σας και αυτό είναι το κυριώτερο. Αν ανταποκρίνεται κάμετε το θέλημα του πατέρα σας, δηλαδή πηγαίνετε στη σχολή κι' από εκεί αλληλογραφήτε με την αγαπημένη σας. Ο χωρισμός δεν θα έμπραδον διάλογο την άγνη σας, τουναντίον θα την γιγαντώση. Όταν βγείτε από τη σχολή θα είσθε σε ηλικία που θα μπορείτε να κάμετε ό,τι θέλετε και επί πλέον θα έχετε μια καριέρα, πράγμα απαραίτητο για την εξασφάλισή της ευτυχίας σας.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

"Έρωσ... περιπλεγμένος"

Μία νεώτατη κοπέλλα, που κατέχεται από θανάσιμη λύπη, όπως η ίδια χαρακτηρίζει την ψυχική κατάστασή της, μου έστειλε ένα γράμμα και με θεωρεί υπεύθυνον για ό,τι της συμβαίνει. Άλλα τι της συμβαίνει; Την αφήνω να μιλήσει ανεμπόδια. Ίδου τι μου γράφει:

«... Είμαι μικρή στην ηλικία σχετικά - δεν έκλεξά αόκουν τα 16 χρόνια - εν τούτοις όμως άσπαγώ πραγματικά. Μη με μαλώσετε, σας παρακαλώ, μη μου πείτε να κυττάζω τα μαθήματά μου. Και τα μαθήματά μου κυττάζω και κείνον άγαπώ! Η άγάπη μου είναι θαρραλέα και όρεξι για όλα. Στην τάξι μου (τελείωνω τώρα το

γυμνάσιο) ήμουν και θα είμαι όπως τουλάχιστον πιστεύω, από τις πρώτες. Επύρα μάλιστα και βραβείο. Μη νομίζετε άγαπητέ κύριε, πως όλ' αυτά σας τα λέγω για να ικανοποιήσω τον έγωισμό μου. Όχι. Τα λέγω για να σας αποδείξω ότι η άγάπη δεν λιγότεψε ούτε την αντίληψή μου, ούτε και την επιμέλειά μου. Λοιπόν ο νέος που άγαπή πολύ και είναι τώρα φοιτητής, έχει πολλές αποδείξεις γι' αυτό. Έγώ τον λάτρευα και όνειρο και των δυο μας ήταν τελειώνοντας το μαθητικά μας χρόνια να εξασφαλίσουμε το μέλλον μας και να ενώσουμε πια για πάντα και να μὴν ξαναχωρισουμε ποτέ. Η άγάπη μας ήταν μεγάλη και δυνατή και πιστεύαμε ότι θα διαρκούσε πάντα. Μένουμε σ' επαρχία. Κόθως έζετε ο κύκλος μας είναι μικρός και προσέχουν το κάθε τι άμέσως. Έγώ είμαι, όπως λέμε συνήθως, ανοιχτόκαρδη και μιλω έλευθερά, μα με άδωπτητα, με όλους τους γνωστούς μου. Είτε γι' αυτό είτε για τον λόγο ότι με θεωρούν, ενώ δεν είμαι, υπερήφανη δεν με συμπαθούν. Μπορώ να πω ότι σχεδόν κανένας δεν με συμπαθεί στην μικρή μας πόλη. Κάποιος από όλους για να μ' εκδικηθή έίπε του αγαπημένου μου ότι με είδε με άλλον. Έννοείται ότι αυτό είναι ψέμμα και ότι ενώ δεν έχω ιδέα του πράγματος. Άγαπή τον νέο που σας είπα δεν σκέφθηκα ποτέ να τον άπατήσω. Του ύποσχεθήκα εζ άλλου πιστι και δεν είμαι από τις γυναίκες εκείνες που παραβάνουν τον λόγο τους. Στο τεύχος 457 απαντήσατε σε κάποιον με το ψευδώνυμο "Ίπποτης Κ.Γ.Α.". Η ύπόθεσίς του συμπίπτει με την δική μας και τα άρχικά είναι του άνοστατός του. Σκεφθήτε τώρα, κύριε, τη θέσι μου να διορθώ ένα τέτοιο πράγμα. Και τον συμβουλεύετε οεις να παύση να με σκέπτεται γιατί ύποκρίνομαι. Σεις βέβαια κρίνετε σύμφωνα με τα γραφόμενά του και έχετε δική ίσως. Άλλα καταστρέψατε, αν όπως ύποψιάζομαι ο Κ.Γ.Α. είναι αυτός, μια ευτυχία...»

Το γράμμα είναι, όμολογουμένως, άριστα διατυπωμένο και από αυτό πειθόμαι ότι η επιστολογραφία μου δεν μπορεί παρά να είναι από τις πρώτες σπουδαστικές, με βραβείο καθώς λέγει, κλπ. Επίσης δεν άποκλείω την πιθανότητα ότι "κανένας δεν την συμπαθεί στη (μικρή της πόλι) αν και το πράγμα είναι από τα σπάνια, αν όχι τα σπανιότατα. Παραδέχομαι άκόμη ότι η έναντίον της κατηγορία είναι ουκοφανία και πως ο άνοιχτόκαρδος χαρακτήρας της είναι πολύ άφελος, άθώος, άνοστερόδουλος. Άλλα ό,τι δεν είναι όρθο και δικαιο να παραδεχθώ, και το άδυνάμι, είναι ότι η στήλη μου ύπηρε έφορη της καταστροφής μιας ευτυχίας! Πρώτα-πρώτα άς πάρουμε τα πράγματα από την άρχή: Είναι σίγουρο ότι εκείνος που του άπάντησα είναι ο έκλεκτός της; Το ότι συμπίπτουν τα άρχικά δεν σημαίνει τίποτε. Πάλι το ότι η περίπτωση μοιάζει ή είναι, έστως, και άπαράλληλη με την δική τους δεν φανερώνει ότι είναι το δικό τους περιστατικό. Γιατί στα αισθηματικά ζητήματα μύριες περιπτώσεις μοιάζουν ή μια με την άλλην. Θα μου πείτε - μάστιγα μου το προτείνετε στο γράμμα σας - να εξορκισώτε αν είναι ή περίπτωση σας βλέποντας τον γραφικό χαρακτήρα της επιστολής που μου έστειλεν ο "Ίπποτης Κ.Γ.Α.". Αυτό είναι ε ν τ ε λ ω σ α π α ρ α δ ε κ τ ο υ "θροναυρού" θα καταντούσε έτσι γραμμοποικιλώτο αλληλοπροδοσίας και τίποτε άλλο. Μὴν άναυχείτε πάντως. Τα πράγματα θα διορθώσουν και η άλήθεια καθώς πάντα, θα

θριαμβεύση και θα θριαμβεύση και η άγάπη σας.

Ρίτσα, Κρητικόπούλα: Δεν μπορώ να καταλάβω όλ' αυτά, που μου γράφετε, πως είναι δυνατό να συμβαίνουν άναμεσα σε δυο ύπαρξεις που καθώς μου λέτε, εμπνέονται στην σχέση τους από το ελικοινέστερο αίσθημα. Άγαπηθήκατε έκαμια γάμο, ζήσατε έτοι 7 μήνες, χωρίσατε εζ αίτιας των δικών του και των δικών σας, συναντήσατε, ύστερα, σαν έξνοι χωρίς ούτε ένα χαιρετισμό περνούν έτοι χρόνια εζη στο διάστημα αυτό οεις άποκρούετε προτάσεις άρραδώνων, μετά ζανωδελπισσατε και πρόκειται να ζαναφτιάξετε τη ζωή σας... όποτε έζαφνα εκείνος σας λέγει ότι "πιστεύωμενος" έδωσε (λόγο) σε κάποια άλλη και πως "κι' αν την έπαρνε δεν θ' άνθηκε στην άλλη) να σέ... σας! Με συγκρατείτε, άλλα μου είναι άδύνατο να ξεδιαιλύνω και να παρακολουθήσω όλ' αυτά τ' άκατανόητα. Πολύ περισσότερο να δώσω γνώμη ή συμβουλή όποιαδήποτε. Έχετε τόση ήλικία και τόση πείρα ώστε μου φαίνεται ότι οεις, που άλλωστε είσαστε και πιο κοντά σ' όλα ταύτα, θα μπορούσατε με άσφάλεια μεγαλύτερη ν' άποφασίζετε.

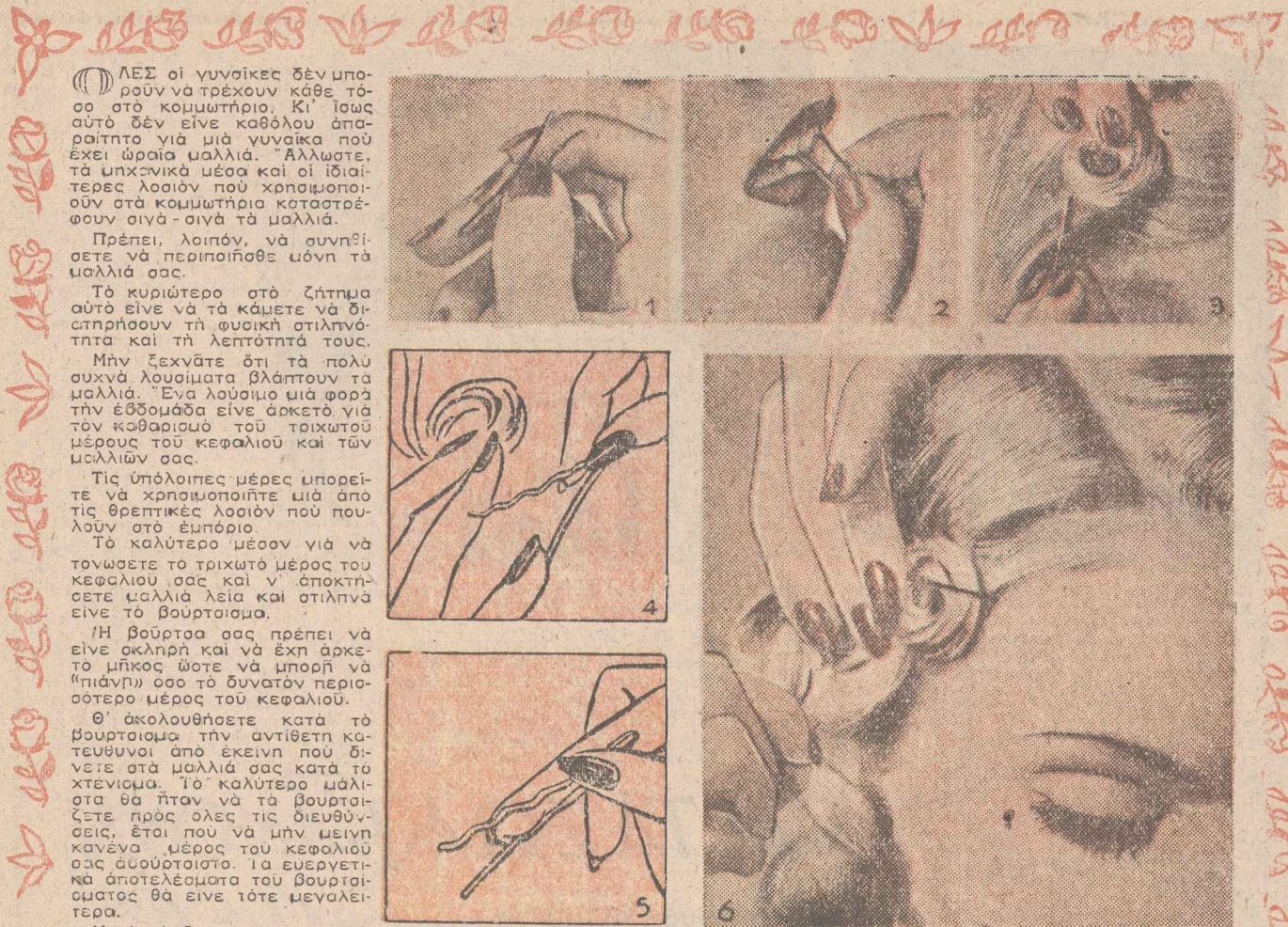
Κυψελιώτην: Λέτε ότι αν της έκφράσατε το αίσθημά σας αυτή θα νομίσω πως δεν το κάμετε από άνην πρόθεσι, άλλα με την ύστεροβουλία της μεγάλης προίκας που έχει; Θα είναι άραγε τόσο καχύποπτη; Έγώ δεν τον πιστεύω. Ύστερα γιατί να πάρη το πράγμα έτσι, αφού και οεις βρισκόσαστε σε "καλή οικονομική κατάσταση"; Μου φαίνεται ότι όλοι οι διαταγμοί σας προσέχονται μόνο και μόνο από μια κάποια δειλία, που ο ίδιος δεν την άποκλείετε στο γράμμα σας και που όφειλται εν μέρει, και στη νεαρή ήλικία σας. Πάρατε το θάρρος να έκμυστηρευθήτε το αισθηματικό σας ζήτημα σε μένα. Άποκρίσατε λίγο περισσότερο άκόμη και μιλήσατε εκεί που πρέπει, σε μια κατάλληλη στιγμή. Την ευκαιρία θα την βρήτε αφού συνά - πυκνά βλέψασατε.

Ξενπτεμμένο: Έλληνόπουλο Κάριο: Έφ' όσον δεν πού άδελφός της εκλεκτής σας έχετε τόσο επισημία φίλια και είσθε διαρκώς μαζί πέστε του καθαρά, άνδρικά και τιμια τις προθέσεις σας. Και νομίζω ότι θα βρήτε κατανόηση. Μὴν νιώσατε "σκεπτικιστής". Μὴν άσχολεύσθε με ιστορίες και ιστορίες άν το "ναί" είναι ειλικρινές... Μὴν ξεχνάτε, άλλωστε και το βιβλικό ρητό (Ναί, έστι ναί και ού έστι ού). Το δε περισσότερο εκ του πονηρού έστι...»

Άγριοκρίτισο: Η.ράκλειον Κρήτης: Στα νεύρα σας είναι τρέλλα ν' άπελπίζεσθε. Σας έγκαταλείπει; Έγκαταλείψατε τον και οεις. Γιατί ή δεν ύπηρε άγάπη ή έπέρασε. Το καλύτερο, άπ' όσα μου γράφετε νομίζω πως είναι ν' άπομακρυνθήτε έντελώς και άμέσως παρά να κυνηγάτε άνοησίπρητα για όσα, ένα άνδρα που δεν σας άγαπάει και σας το φανερώνει κατά ένα τρόπο τόσο πολύ χτυπητό.

Μικρή Μ.: Πως άναλάβατε μια τόσο μεγάλη ευθύνη χωρίς να είσθε βέβαιη, από πριν, ότι ή σχέση σας αυτή θα ολοκληρωνόταν; Δεν είναι δυνατόν να αυτοεγκταλείψητε. Θα άγωνισθήτε βέβαια, ό,πως το καταλαβαίνετε και κατά ένα τρόπο το λέτε και ή ίδια. Δεν είναι δυνατόν να περάση αυτό έτοι, όπως πινετα ένα ποτήρι νερό! Αν ό,τι δεν τα βγάτε πέρα, να συμβουλευθείτε και τους δικούς σας. Χωρίς διαταγμό.

ΡΩΜΑΙΟΣ

ΟΛΕΣ οι γυναίκες δεν μπορούν να τρέχουν κάθε τόσο στο κομμωτήριο. Κι' ίσως αυτό δεν είναι καθόλου απαραίτητο για μια γυναίκα που έχει ωραία μαλλιά. Άλλωστε, τα υφαντικά μέσα και οι ιδιαίτερες λοσιόν που χρησιμοποιούν στα κομμωτήρια καταστρέφουν σιγά-σιγά τα μαλλιά.

Πρέπει, λοιπόν, να συνήξετε να περιποιήσθε μόνη τα μαλλιά σας.

Το κυριώτερο στο ζήτημα αυτό είναι να τα κάμετε να διατηρήσουν τη φυσική στιλνότητα και τη λεπτότητά τους.

Μὴν ξεχνάτε ότι τα πολύ συχνά λουσίματα βλάπτουν τα μαλλιά. Ένα λούσιμο μία φορά την εβδομάδα είναι άρκετό για τον καθαρισμό του τοιχωτού μέρους του κεφαλιού και των μαλλιών σας.

Τις υπόλοιπες μέρες μπορείτε να χρησιμοποιήτε μία από τις θρεπτικές λοσιόν που πουλούν στο εμπόριο.

Το καλύτερο μέρος για να τυνώσετε το τριχωτό μέρος του κεφαλιού σας και ν' άποκτήσετε μαλλιά λεία και στιλνά είναι το βούρτσισμα.

Η βούρτσα σας πρέπει να είναι σκληρή και να έχει άρκετο μήκος ώστε να μπορεί να "πιάνη" όσο το δυνατόν περισσότερο μέρος του κεφαλιού.

Θ' ακολουθήσατε κατά το βούρτσισμα την αντίθετη κατεύθυνση από εκείνη που δίνετε στα μαλλιά σας κατά το χτένισμα. Το καλύτερο μαλλιστά θα ήταν να τα βουρτσίζετε προς όλες τις διευθύνσεις, έτοι που να μὴν μείνη κανένα μέρος του κεφαλιού σας άουρτωτιστό. Ια ευεργετικά άποτελέσματα του βουρτσίσματος θα είναι τότε μεγαλύτερα.

Μετά το βούρτσισμα, που είναι προτιμώτερο να γίνεται το βράδυ προτού να κοιμηθήτε, να χτενίζετε απλά τα μαλλιά σας και να περάσετε με μία θρεπτική λοσιόν το τριχωτό μέρος του κεφαλιού σας.

Προκειμένου για το χτένισμα, είναι καλό ν' άποφεύγετε τα πολύ "σφιχτά" χτενίσματα, που κάνουν τα μαλλιά να κολλούν πάνω στο κεφάλι. Τα χτενίσματα αυτά έχουν το μειονέκτημα ότι εμποδίζουν τον άερισμό των μαλλιών και τα κάνουν σιγά-σιγά άτροφικά.

Στην περίπτωση, όμως, που προτιμάτε αυτά τα χτενίσματα ή που ταίριαζουν στο πρόσωπό σας, είναι απαραίτητο να επωφελησθε από κάθε ευκαιρία που σας παρουσιάζεται για να άερίζετε τα μαλλιά σας, χωρίζοντάς τα σε τούφες και βουρτσίζοντάς τα προσεκτικά.

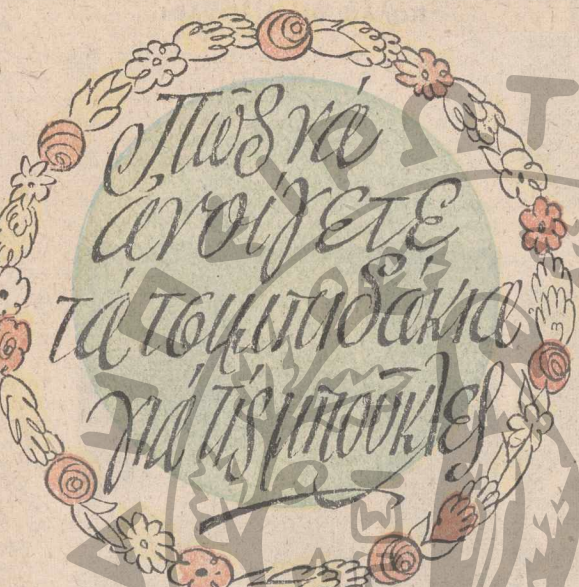
Τα "μειωμένα" χτενίσματα δεν είναι ποτέ άχρηστα. Γιατί καταστρέφουν τα μαλλιά και - άλλωμονο! - ανεπανόρθωτα.

Ένα άλλο πράγμα που πρέπει ν' άποφεύγετε είναι το βάψιμο των μαλλιών. Άλλωστε, βάψιμο ήταν για ώριμους γυναίκες μια άναγκη. Κι' έφευγαν σ' αυτό μόνον εκείνες που είχαν άποχωρησιασμένα ή γκριζά μαλλιά. Άλλα σήμερα κατανόση μόδα. Πολλές γυναίκες άλλάζουν κάθε τόσο το χρώμα των μαλλιών τους, από άπλό καπρίτσιο.

Δεν υπάρχει, όμως, χειρότερη συνήθεια από αυτή. Γιατί το βάψιμο καταστρέφει τα μαλλιά και τους άφαιρεί τη φυσική λάμψη και τη στιλνότητά των.

Και τώρα να μερικές συμβουλές για τον τρόπο με τον όποιο πρέπει να χρησιμοποιήτε τα ταιμπιδάκια όταν φτιάχνετε τις υπούκλες σας:

1) Μὴν άνοίγετε ποτέ τα ταιμπιδάκια για τις υπούκλες σας με τα νύχια σας. Γιατί έτσι θα φθαρή το νυάλισμα των νυχιών σας έα μαλακώσουν σιγά-σιγά και θα σπάσουν

"Η περιποίησις τῶν μαλλίων σας"

παστα. Δεν κοβουν τα μαλλιά και διατηρούνται - παρά την αντίθετη γνώμη των κυριών και δεσποινίδων - όσο και το μετάλλιο.

Κατασκευάσαν επίσης ταιμπιδάκια μετάλλια με επένδυσι λεπτού υφάσματος, άλλα ελάχιστα έκρησιμοποιήσαν, δεν έθεωρησαν πρακτικά και διεκόνη ή κατασκευή των.

Το καλό πιάσμα μιας μπουκλας με το ταιμπιδάκι είναι ζήτημα έξοσκώσεως και άρκετης δεξιότητις. Δεν πρέπει ός να διάζεσθε διάλογο σ' αυτή τη δουλειά.

Οι Γάλλοι συνήθίζουν να λέγε ότι οι φιλάσκηδες γυναίκες είναι πάντα έρωτευμένες με τον καθρέφτη τους!

2) Μὴν άνοίγετε επίσης το ταιμπιδάκι με τα δόντια. Είναι κακή και άβνησιμη συνήθεια, που καταστρέφει ανεπανόρθωτος το σμάλτο των δοντιών.

3) Τυλίξτε τη μπουκλα, κρατώντας την στη θέση της με το μεσαίο δάκτυλο του άριστερου χεριού σας για να το κρατάτε άνοιχτό και βάλτε το ταιμπιδάκι στη μπουκλα.

4) Τώρα άνοίξτε το ταιμπιδάκι με το μίλο του άριστερου άντικειρος όπως φαίνεται στο σκέδιο.

5) Περάστε κατόπιν στο άνοιγμα, το δείκτη του δεξιού χεριού σας για να το κρατάτε άνοιχτό και βάλτε το ταιμπιδάκι στη μπουκλα.

6) Όλη ή τέχνη είναι το κρατάτε τη μπουκλα με το μεσαίο άριστερο δάκτυλο και ν' άφήνετε έλευθερο τον άριστερό άντικειρο για να πιέση τον ταιμπιδάκι στο έπάνω άκρον του για να το άνοίξη. Μία φορά όσα το επιτύχετε αυτό, εύκολα θα συνήξετε κατόπιν κι' έτσι θα έξοκονομήτε χρόνο, έα γλυτώνετε το νυάλισμα των νυχιών σας και θα σώσετε το σμάλτο των δοντιών σας.

Πολύ καλύτερα από τα μετάλλια ταιμπιδάκια είναι τα κατασκευασμένα από ειδικά υλικά.

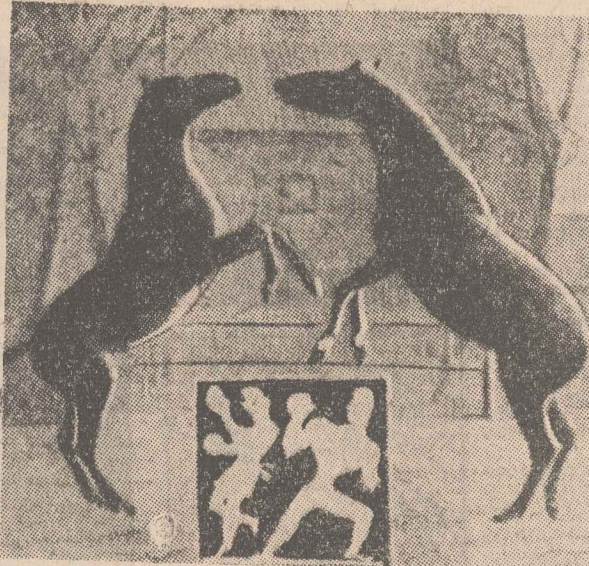
Κατασκευάσαν επίσης ταιμπιδάκια με επένδυσι λεπτού υφάσματος, άλλα ελάχιστα έκρησιμοποιήσαν, δεν έθεωρησαν πρακτικά και διεκόνη ή κατασκευή των.

Το καλό πιάσμα μιας μπουκλας με το ταιμπιδάκι είναι ζήτημα έξοσκώσεως και άρκετης δεξιότητις. Δεν πρέπει ός να διάζεσθε διάλογο σ' αυτή τη δουλειά.

Οι Γάλλοι συνήθίζουν να λέγε ότι οι φιλάσκηδες γυναίκες είναι πάντα έρωτευμένες με τον καθρέφτη τους!

Μία θαυμασία φάσις έλληνορωμαϊκής πάλης μιας άρκουδας και της κόρης της.

Νομίζετε ότι τα δύο αυτά άλογα είναι έτοιμα να ξεκοιλιαστούν; Όχι. Κάνουν σπόρ.

Η κατερίκότης που δείχνουν σ' αυτή την περίπτωση είναι μοναδική. Μπορούν να παραμείνουν ολόκληρη ώρα σ' αυτή τη στάση, χωρίς να μετακινήσουν καθόλου σκεδόν. Είναι ένα σπόρ υπομονής και προσοχής. Στην καταλληλή στιγμή, το ένα από τα δύο άλογα θα δώσει πάνω στο άλλο, για να το ανατρέψει και να κυλισθεί μαζί του πάνω στο χώμα.

Ο ήττημένος καταρθώνει όμως πολλές φορές να εξωγυνηθεί. Και το παιχνίδι ξαναρχίζει πέντε, δέκα, είκοσι φορές, με άπιστη επιμονή, ως που ο ένας από τους δύο αντιπάλους να λυγίσει τα δυο μπροστινά πόδια του, σε σημείο ότι αναγκάζει την ήττα του.

Όχι λιγώτερο ένδινα φέρουν οι τουαλέτες κι οι γιορτές εν γένει, οι διαμαρτυρίες για την πολιτική, οι διαμαρτυρίες για την πολιτική, οι διαμαρτυρίες για την πολιτική...

Πρόκειται για μια υπέροχη και τη νεο-αρχαία άσκηση. Δεν έχουν καμιά διαφορά να λύσουν μεταξύ τους. Απλούστατα, η υπέροχη προπονήσι το παιδί της, για

ΕΝ κάνουν οι άνθρωποι μόνον σπόρ, αλλά και τα ζώα επίσης. Οι θύλακες των ζωολογικών κήπων παρακολουθούν συχνά θεάματα, που δείχνουν καθαρά την ανάπτυξη των ζώων για τον αθλητισμό και την προσπάθειά των να ιδώσουν στις κινήσεις τους γρήγορη και άμεση, όπως συμβαίνει και με τους αθλητές.

Κυττάξετε αυτή τη νεο-λεοπαρδαλί, που στέκεται όρθια στα πίσω της πόδια, ενώ με τα μπροστινά της χτυπάει τη μεγάλη βούρτσα του ζωολογικού κήπου. Δεν σας δίνει την εντύπωση πυγμάχου που προπονείται;

Η στάση της είναι άψογη. Έχει στην οριζόντια νεο-αριστοειδή πόδι, ενώ κρατάει το δεξί λιγάκι αναστατωμένο και γυρο-

νεο-αριστοειδή πόδι, ενώ κρατάει το δεξί λιγάκι αναστατωμένο και γυρο-

μένο προς τα εμπρός. Με τον τρόπο αυτό, το σώμα της διαγράφει μια μικρή κυκλική κίνηση, καθώς τα μπροστινά πόδια της χτυπούν διαδοχικά τη βούρτσα. Κανείς δεν την δίδαξε αυτό το είδος της προπόνησης, που είναι γνωστό σ' όλους τους πυγμάχους. Μια μέρα, γυρίζοντας από τον περίπατό της, είδε τη βούρτσα που ήταν κρεμασμένη έξω από το σπίτι της

ΚΑΙ ΤΑ ΖΩΑ ΚΑΝΟΥΝ ΣΠΟΡ!

Θά μπορούσαν να μάθουν πολλά οι φιλάθλοι

γυρίζει ένα τρομερό μύος και πως είναι έτοιμα να ξεκοιλιαστούν. Και όμως δεν συμβαίνει τίποτα από αυτά. Κάνουν σπόρ.

Όπως δύο αντίπαλοι που είναι έτοιμοι να πολεμήσουν, αλλά κυριότερα είναι και καραδοκούν το ένα τις κινήσεις του άλλου, για να επωφεληθούν από την παραμικρότερη απροσεξία, από ένα λάθος, από μια εσφαλμένη απόφαση της ισορροπίας.

Ο ύπτιος είναι θαυμάσιος ακροβάτης.

να είναι έτοιμο για τους αγώνες που θα χρειασθεί να διεξαγάγει, όταν αὐτοί θα είναι μόνο του μέσα στο δάσος.

Τη φροντίδα αυτή την έχει πάντα η υπέροχη, ενώ ο πατέρας δεν δείχνει συνήθως κανένα ενδιαφέρον για τα παιδιά του. Και όπως βλέπετε, την εκτελεί με μεγάλη ευσυνειδησία. Η μικρή αρκούδα, όταν δεν κάνει καλά καμιά κίνηση ή όταν δεινέται κουρασμένη, τρώει αρκετές σφαλιάρες από τη υπέροχη της, που τη γυμνάζει με τα μπροστινά πόδια της πάνω στο ρύγχος. Τα χτυπήματα αυτά δεν είναι ανώδυνα, όπως μαρτυρούν τα δάκρυα, που τρέχουν πολλές φορές από τα μάτια της.

Να τώρα και ένας θαυμάσιος ακροβάτης. Είναι ένας ύπτιος (είδος ακανθοειδούς), που βρίσκεται στη Λιβύη. Έχει με τα πόδια του κλαδί αυτό του δένδρου σε ισορροπία και κάνει πάνω σ' αυτό αριστουργηματικές ασκήσεις.

Οι άνθρωποι θα μπορούσαν, πραγματικά, να διδάσκουν πολλά πράγματα από τα ζώα στο πεδίο του αθλητισμού. Αξιοσημείωτο στο ζήτημα αυτό είναι η περίπτωση του Αμερικανού αθλητού Σέριλ που εισήγαγε πρώτος τη στάση που παίρνουν οι δρομείς κατά την εκκίνηση στους δρομους μικρής αποστάσεως: το γένο πάνω στο έδαφος και το σώμα γυμμένο προς τα εμπρός.

Ο Σέριλ έγκρινε αυτή τη στάση το 1883, πράγμα που έκανε τους θεατές να γελάσουν μαζί του. Αλλά από τότε η στάση αυτή γενικεύθηκε.

Εξέρετε λοιπόν από που πήρε αυτή τη στάση ο Σέριλ, όπως εξομολογήθηκε κατόπιν ο ίδιος; Από τα κυνηγετικά σκυλιά που απλώνουν τα μπροστινά τους πόδια στο έδαφος και τεντώνουν όλο το σώμα τους, τη στιγμή που ο κυνηγός σηκώνει το όπλο του για να χτυπήσει. Ένα δευτερόλεπτο αργότερα, θα ταναθούν σαν βολίδες για να πιάσουν το θήραμα.

ΤΟ ΛΟΝΔΙΝΟ ΕΤΟΙΜΑΖΕΤΑΙ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΓΑΜΟΥΣ

Το νυφικό φόρεμα, οι καλεσμένοι, το ταξίδι του μέλιτος

Οι πολιτικές σκοτούρες τα ζητήματα της καθημερινής ζωής, το ενδιαφέρον για τα αθλητικά γεγονότα, όλα έχουν παραμεριστεί τώρα από τους Λονδοέζους. Το μόνο θέμα που τους απασχολεί είναι οι προετοιμασίες για τις γαμήλιες. Παντού, στα λείκα υπάρχουν, όπως και στ' αριστοκρατικά σαλόνια, συζητούν αποκλειστικά για την εκλογή της, για το είδωλλο της, για τις τελετές του γάμου... Κι οι νεοκρυές, που κάνουν ούσα επί ολόκληρης ώρας έμπρός στους φούρους στα φτωχικά δρομάκια του Ουάιτοπαλ, δίνουν κι αυτές... τη γυνή τους για την τουαλέτα που θα φορέσει η νύφη...

Άλλοι πάλι λογαριάζουν πόσο θα κοστίζουν αυτές οι τουαλέτες κι οι γιορτές εν γένει, οι διαμαρτυρίες για την πολιτική, οι διαμαρτυρίες για την πολιτική, οι διαμαρτυρίες για την πολιτική...

Ποτέ άλλοτε, από πολύ καιρό, δεν είχαν γνωρίσει τέτοια ουρορροή επίσκεψών τα ανάκτορα του Βουκίγγαμ. Τα συγκαταστήματα νεο-αρχαία και τηλεγραφία ήταν άφθονα, όλα τα μέρη του κόσμου. Σήμερα περίπου πρόσωπα έχουν αναλάβει τις προετοιμασίες του γάμου. Μέσα στις λίγες βδομάδες που μεσολαβούν ως τότε πρέπει να σκεφθούν για όλα - από τα ακανθώδη προ-αθλήματα του πρωτοκόλλου ως την πρόσληψη 20 Γάλλων μαγειρών, που θα βοηθήσουν τους Άγγλους συν-σέλεφους των για το συμπόσιο του γάμου.

Οι διοργανωτές οφείλουν να συνδυάσουν τη βασιλική πολυτέλεια με την οικονομία που επιβάλλουν οι περιστάσεις. Κι έχει ήδη ανακηρυχθεί ότι οι τελετές θα κοστίζουν φθινότερο από τις λαμπρές γιορτές του γάμου του δούκου του Κέντ με την πριγκίπισσα Μαρίνα.

Όσο οι περιορισμοί δεν αποθάρρυναν τους προμηθευτές. Τα μεγάλα καταστήματα ροπτικής του Λονδίνου και των Παρισίων θα στείλουν στα ανάκτορα τα ωραιότερα

Σοφά λόγια

★ Η παγκόσμια δημιουργία είναι απέραντη άμεση, της οποίας η Γη δεν είναι παρά ένα ασήμαντο κομμάτι βαρύ και ακατανόητο.

ΦΛΑΜΑΡΙΩΝ

★ Ο φιλόδοξος για ένα λόγο αγαπά την πατρίδα του, για να την κυβερνήσει.

ΓΚΑΙΤΕ

★ Να συγκριθεί προκαταβολικά όλο τον κόσμο για περισσότερη ασφάλεια.

ΟΥΓΚΟ

★ Το ταλέντο και η μεγαλοφυΐα είναι δώρα του Θεού, όπως και η καλλονή.

ΟΥΓΚΟ

★ Οι περφόρνοι για τη μεγαλοφυΐα τους είναι ήλιοι!

ΒΥΡΩΝ

★ Απροσδόκητη θλίψη ή άδικη δυστυχία δίνουν πολλές φορές στον άνθρωπο τόση ενεργητικότητα και επιμονή, όση ποτέ δεν θα αποκτούσε στην ευτυχία.

ΔΟΥΜΑΣ

★ Όπου ο λαός είναι άπαιστος εκεί οι κυβερνήσεις είναι διεφθαρμένες.

ΜΠΟΥΝΣ

μιανέκν και τις ικανότερες πωλήτριες, για να παρουσιάσουν τα τελευταία μοντέλλα τους.

Μεγάλο μπελά έχουν επίσης οι διοργανωτές για την προετοιμασία των διαμερισμάτων που θα δεχθούν τα αμέτρητα δώρα που θα φτάσουν απ' όλες τις γωνιές της Αυτοκρατορίας - απ' τις κτήσεις, απ' τις οργανώσεις που έχουν ως έπιτιμο μέλος τους την 'Ελισαβέτ, απ' τους 'Ινδούς μαχαράνιδες (παρ' όλη την πρόσφατη ανεξαρτησία των 'Ινδίων)...

Το σπουδαιότερο όμως είναι το πρόβλημα της εθιμοτυπίας. Πρέπει να ικανοποιηθούν τόσες απαιτήσεις, να μη προσβληθούν τόσοι ευθις - απεσταλμένοι των ξένων κρατών, των κτήσεων αμέτροτων οργανώσεων και στρατιωτικών μονάδων... Έχουν σταλή ήδη προσκλησεις σ' ολόκληρο τον κόσμο, ακόμη και στους δορυφόρους της Ρωσίας.

Όλοι διερωτώνται αν η δούκισσα του Ουίνδσορ θα μπορέσει να παρευρεθεί στις τελετές, κι' υπό ποιαν ισοτιμία. Προβλεπουν δε ότι ο πρώην βασιλέας Έδουαρδος δεν θα παρ στο γάμο της ανεψίας του, αν δεν προσκληθεί κι η γυναίκα του, και μάλιστα με ικανοποιητικό τρόπο. Διαδίδεται ωστόσο ότι επενέβη η βασίλισσα Μαρία, στη λεητή αυτή περίπτωση, κι' ότι φρόντισε να σταλή μια πρόσκλησις στους δυο συζυγούς.

Οι μόνοι που διατηρούν την ηρεμία τους, μέσα σ' όλη αυτή την αναταραχή, είναι... οι άμεσως ενδιαφερόμενοι! Η πριγκίπισσα δεν εμφανίστηκε ποτέ πια, μετά την επίσημη αναγγελία των αρραβώνων της. Είναι άραγε απορροφημένη τόσο απ' τις προετοιμασίες;... Αλλά κι' ο Φίλιππος - που έχει πάρει άδεια και καίτοι ότι οπτι του είδιου του, του ναυάρχου Λόρδου Μαουτμπάτεν - δεν έχει φωνή από τότε στα μέρη όπου συχνάζει άλλοτε - σ' αγκυροκόπησαν στο Λονδίνο.

Οι αλλικοί κύκλοι βεβαιώνουν ότι οι αρροβωνιασμένοι βλέπονται ελάχιστα κι' ότι η περίοδος αυτή της ηνευματικής συγκεντρώσεως και απομονώσεως θα διαρκέσει ως την ημέρα του γάμου των.

Τι θα κάνει το ζευγάρι, μετά το γάμο; Είναι αλήθεια ότι θα πάει για το γαμήλιο ταξίδι στον Καναδά; Ο Φίλιππος θα μείνει στο Ναυτικό; Και τότε, ποιά θάνη η κατάσταση του κι' ο βαθμός του;... Διαδίδεται ωστόσο ότι θα παραιτηθεί απ' το Ναυτικό και θ' αναλάβει μια σπουδαία έσει στο Υπουργείο Άποικιών.

Συζητείται επίσης άκρη το ζήτημα του τίτλου. Είχε αποφασισθεί στην αρχή να πάρη το ανδρόγυνον τον τίτλο: δούκ και δούκισσα του Κλαρενς. Αλλά οι προληπτικοί διαμαρτυρήθηκαν ζωηρότατα γιατί ο τίτλος αυτός θεωρείται ότι φέρνει δυστυχία. Οι προηγούμενοι δούκες του Κλαρενς βρήκαν τρανικό θάνατο: Ο Λιονέλ, δεύτερος νιός του Έδουαρδου Γ', πέθανε 20 ετών, πάνω στις τελετές του γάμου του. Ο Τόμας, αδελφός του Έρρικου Ε' ήταν 33 ετών, όταν σκοτώθηκε σε μια μάχη του Έκοντον-ταστους Πολέμου Γαλλίας - Άγγλων. Ο Γεωργιος δολοφονήθηκε σε ηλικία 29 ετών απ' τους αδελφούς του, τον Έδουαρδο Δ' και τον Ριχάρδο του Γκλόστερ (αργότερα Ριχάρδο Γ'), οι οποίοι, κατά το θρύλο, κράτησαν το κεφάλι του βουτηγμένο σ' ένα βαρέλι κρασί ως που ξεψύχησε! Αργότερα, ο πρωτότοκος νιός του Έδουαρδου Ζ' πέθανε νεώτατος, λίγο καιρό αφού είχε πάρει τον καταραμένο αυτό τίτλο.

— Συμπτώσεις! βεβαιώνουν οι σκεπτικιστές.

Οι άλλοι όμως απαντούν ότι δεν βλέπουν ποτέ το να παίρνει κανείς τα μέτρα του... Κι' έτσι το ζήτημα του τίτλου μένει ακόμη έκρεμα.

Ερωτάται, τέλος, αν θα οριστεί για όλους τους εργαζόμενους 2 ήμερών άργια για τις τελετές του γάμου. Αυτό απαιτεί η παράδοση. Η εργατική όμως κυβέρνηση, που έννοει ν' αυξήσει με κάθε τρόπο την εθνική παραγωγή, δεν είναι σύμφωνη. Ποιος θα επικρατήσει τελικά; Θα μπορέσει η 'Ελισαβέτ να προσφέρει ως δώρον στους μέλλοντες υπήκοους της δυο μέρες άναπαύσεως και γλεντιού; Ίδου η άπορία!

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ

— Μ' αγαπά δεν μ' αγαπά...

— Ο αστυνόμος, παρακαλώ; — Τρίτο πτώμα δεξιά!

— Μπά, οργανώστε σήμερα. Συνήθως επιτίθεσθε στις 11 ακριβώς.

Μαρτυρικές ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Στεφανία, η αρχόντισσα της 'Ιταλίας

Καταγόταν από μεγάλη οικογένεια της Ραβέννας. Είχε πρόσωπο αγγελικά ωμό...

Την έβλινε βαθιά το κατόντημα της χώρας της. Πραγματικά, η 'Ιταλία βρισκόταν τότε σε ανεπίσημη εξέθλιψη...

Την εποχή εκείνη, είχαν γίνει κυρίαρχοι της 'Ιταλίας οι αυτοκράτορες της Γερμανίας. Ο 'Θων ο Β'...

Τον διαδέχθηκε, το έτος 973, ο γιός του 'Θων ο Β'...

Την άνοιξη του 996 η Στεφανία ξεκίνησε για μια περιόδια της 'Ιταλίας...

Προς Θεού! Μακριά απ' αυτόν τον άνθρωπο της σύσσης ένας από τους ιππότες της...

Όταν η συνοδεία πλησίασε στον πύργο, ο φρουρός που φύλαγε ψηλά στα τείχη...

μαρκήσιος Μπελτράμε του Σπολέτο. Βλέποντας μία γυναίκα επί κεφαλής των καβαλλάρηδων...

Τι φωνάζει έτσι αυτός; Είπε ο μαρκήσιος στους ανθρώπους του. Πιάστε τον και κρεμάστε τον!

Εμπρός σε μία τέτοια άπιστευτη αγριότητα, ο πατέρας της Στεφανίας έφριξε. Δεν μπόρεσε να κρατηθεί.

Κλείστε στη φυλακή τον τρελό αυτό νερό! Διάταξε τους ανθρώπους του.

Η Στεφανία κατάλαβε ότι οι άνθρωποι της ήταν πολύ λίγοι, εμπρός στους άμετρητους πολεμιστές του μαρκησίου.

Μη φοβάσαι για μένα, απάντησε. Μία κρυφή δύναμη με βοηθεί, και θα με προστατεύσει από κάθε κακό...

Όχι! απάντησε η κοπέλλα. Μία φυλακισμένη δεν κάθεται ποτέ στο τραπέζι του κυρίου της.

Το έλεω! Δεν συνήθισα να υποκούω με διαταγές! απάντησε η Στεφανία με το χέρι σταυρωμένο στο στήθος της.

Αντιμετώπισε την πύρην ματιά του μαρκησίου, χωρίς να χαμπαλώσει τα μάτια της. Ο Μπελτράμε ένοιωσε ότι δεν θα μπορούσε να την λυγίσει με τη βία.

Ελα να καθίσω κοντά μου. Δεν θ'...

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΙΑ ΣΤΑ ΜΑΛΛΙΑ

Η τελευταία λέξη της παλαιάς μόδας είναι όπως βλέπετε, το στέλιμα των μαλλιών με μεγάλα μαργαριτάρια...

αργηθής στον άνθρωπο, που παρακαλεί για πρώτη φορά!

Η Στεφανία κάθισε τότε, κι έφαγε μερικά φρούτα. Ο Μπελτράμε δεν έβαλε κανό βόλο φανήτο στο στόμα του.

Είπε μάλιστα, η γυναίκα αυτή! Φώναζε κάποια στιγμή. Μου πήρε τα λογικά, με κατάντησε γελοίο!

Κι' έδωσε άμεσως διαταγή στους ανθρώπους του να πάρουν τη Στεφανία, μόλις ζημερώσει, και να την δολοφονούν μακριά απ' τον πύργο.

Δύο ώρες όμως πριν απ' τα ζημερώματα, αυτός βρισκόταν κι' άλλος στην αίθουσα, απ' την οποία θα περνούσε η κοπέλλα.

Αθλίε! Πού την πηγαίνεις;... Θα το πληρώσω με τη ζωή σου!...

Μα ο άνθρωπος αυτός εκτελεί διαταγή δική σας επενδεδιημένη Στεφανία. Γιατί να τον τιμωρήσετε;

Εμπρός σε μία οικογένεια 'Ιταλών μεταναστών. Ο πατέρας του έπαιξε γκρανκάνα σε μία λαϊκή ορχήστρα.

Κάποτε, όταν ήταν πρόξενος στην Τερνέστη, έπρόκειτο να ξεκινήσει από εκεί ένα πλοίο φορτωμένο με φτωχούς μεταναστές.

Μα οι άνθρωποι αυτοί υποφέρουν μαντρωμένοι σαν ζώα! Είπε απάντησε να παρατείνουμε το μαρτύριό τους...

Καλά λοιπόν, είπε, θα συνοδεύσω την πριγκίπισσα πάνω στο πλοίο κι' έτσι θα την... Συνοδεύω εμπρός στους μετανάστες!

Το πλοίο έφυγε κατόπιν αυτού το ίδιο βράδυ. Αλλά, έπειτα από υερικές μέρες, η αμερικανική κυβέρνηση ανέκαλεσε τον αδέλφιο πρόξενο της.

Καταλαβαίνοντας ότι δεν θα πετύχαινε ποτέ στη διπλωματία, ο Λά Γκουάρντια εξέδωσε υποψήφιοτητα στις βουλευτικές εκλογές.

Κατά τη συζήτηση ενός νομοσχεδίου για την αύξηση των εισφορών και ημερομισθίων ανέθηκε στο βήμα, έδωσε απ' την ταμπά του ένα πακέτο και το άνοιξε.

Για να αγοράσει αυτό το λίγο κρέας ενός εργάτη πρέπει να πληρώσει 3 δολάρια! είπε ο Λά Γκουάρντια στους σασιαμένους συνοδούς του.

Ετσι, το νομοσχέδιο ψηφίσθηκε δίχως αντιρροπεί.

Ο Λά Γκουάρντια συγκαίνισαν την υποκρισία! Κατέκρινε το νόμο της ποταποαγορεύσεως...

Καθώς βλέπετε, κύριοι, είπα, πως όλες τις απαγορεύσεις σας μπορεί καθέννας να πιει ούνοσηματώδη, χωρίς καν να καταφύγει στο κρυφό μπαρ!

Η ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΗ ΖΩΗ ΤΟΥ «ΜΑΥΡΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ»

Λά Γκουάρντια ο εύαισθητος, αλλά και δυναμικός Δήμαρχος της Ν. Υόρκης

Πριν από λίγες βδομάδες πέθανε σε ηλικία 64 ετών από καρκίνο του παγκρέατος ένας άνθρωπος...

Η παράξενη και γραφική σιλουέτα του είχε γίνει πασίγνωστη και δημοφιλής ολόκληρο τον κόσμο.

Αντίθετα σε μία οικογένεια 'Ιταλών μεταναστών. Ο πατέρας του έπαιξε γκρανκάνα σε μία λαϊκή ορχήστρα.

Κάποτε, όταν ήταν πρόξενος στην Τερνέστη, έπρόκειτο να ξεκινήσει από εκεί ένα πλοίο φορτωμένο με φτωχούς μεταναστές.

Μα οι άνθρωποι αυτοί υποφέρουν μαντρωμένοι σαν ζώα! Είπε απάντησε να παρατείνουμε το μαρτύριό τους...

Καλά λοιπόν, είπε, θα συνοδεύσω την πριγκίπισσα πάνω στο πλοίο κι' έτσι θα την... Συνοδεύω εμπρός στους μετανάστες!

Το πλοίο έφυγε κατόπιν αυτού το ίδιο βράδυ. Αλλά, έπειτα από υερικές μέρες, η αμερικανική κυβέρνηση ανέκαλεσε τον αδέλφιο πρόξενο της.

Καταλαβαίνοντας ότι δεν θα πετύχαινε ποτέ στη διπλωματία, ο Λά Γκουάρντια εξέδωσε υποψήφιοτητα στις βουλευτικές εκλογές.

Κατά τη συζήτηση ενός νομοσχεδίου για την αύξηση των εισφορών και ημερομισθίων ανέθηκε στο βήμα, έδωσε απ' την ταμπά του ένα πακέτο και το άνοιξε.

Για να αγοράσει αυτό το λίγο κρέας ενός εργάτη πρέπει να πληρώσει 3 δολάρια! είπε ο Λά Γκουάρντια στους σασιαμένους συνοδούς του.

Ετσι, το νομοσχέδιο ψηφίσθηκε δίχως αντιρροπεί.

Ο Λά Γκουάρντια συγκαίνισαν την υποκρισία! Κατέκρινε το νόμο της ποταποαγορεύσεως...

Καθώς βλέπετε, κύριοι, είπα, πως όλες τις απαγορεύσεις σας μπορεί καθέννας να πιει ούνοσηματώδη, χωρίς καν να καταφύγει στο κρυφό μπαρ!

Όταν, το 1933, εξελέγη δήμαρχος της Ν. Υόρκης, βρήκε τα ταμεία άρεια...

Αδύνατον! απάντησε εκείνος. Τότε λοιπόν θα κινούσα σε κατάσταση πτωχεύσεως το δήμο της Ν. Υόρκης...

Όταν, το 1933, εξελέγη δήμαρχος της Ν. Υόρκης, βρήκε τα ταμεία άρεια...

Αδύνατον! απάντησε εκείνος. Τότε λοιπόν θα κινούσα σε κατάσταση πτωχεύσεως το δήμο της Ν. Υόρκης...

Όταν, το 1933, εξελέγη δήμαρχος της Ν. Υόρκης, βρήκε τα ταμεία άρεια...

Αδύνατον! απάντησε εκείνος. Τότε λοιπόν θα κινούσα σε κατάσταση πτωχεύσεως το δήμο της Ν. Υόρκης...

Όταν, το 1933, εξελέγη δήμαρχος της Ν. Υόρκης, βρήκε τα ταμεία άρεια...

Αδύνατον! απάντησε εκείνος. Τότε λοιπόν θα κινούσα σε κατάσταση πτωχεύσεως το δήμο της Ν. Υόρκης...

Όταν, το 1933, εξελέγη δήμαρχος της Ν. Υόρκης, βρήκε τα ταμεία άρεια...

Αδύνατον! απάντησε εκείνος. Τότε λοιπόν θα κινούσα σε κατάσταση πτωχεύσεως το δήμο της Ν. Υόρκης...

Όταν, το 1933, εξελέγη δήμαρχος της Ν. Υόρκης, βρήκε τα ταμεία άρεια...

Αδύνατον! απάντησε εκείνος. Τότε λοιπόν θα κινούσα σε κατάσταση πτωχεύσεως το δήμο της Ν. Υόρκης...

Όταν, το 1933, εξελέγη δήμαρχος της Ν. Υόρκης, βρήκε τα ταμεία άρεια...

Αδύνατον! απάντησε εκείνος. Τότε λοιπόν θα κινούσα σε κατάσταση πτωχεύσεως το δήμο της Ν. Υόρκης...

Όταν, το 1933, εξελέγη δήμαρχος της Ν. Υόρκης, βρήκε τα ταμεία άρεια...

Αδύνατον! απάντησε εκείνος. Τότε λοιπόν θα κινούσα σε κατάσταση πτωχεύσεως το δήμο της Ν. Υόρκης...

Όταν, το 1933, εξελέγη δήμαρχος της Ν. Υόρκης, βρήκε τα ταμεία άρεια...

Αδύνατον! απάντησε εκείνος. Τότε λοιπόν θα κινούσα σε κατάσταση πτωχεύσεως το δήμο της Ν. Υόρκης...

Όταν, το 1933, εξελέγη δήμαρχος της Ν. Υόρκης, βρήκε τα ταμεία άρεια...

Ο ΦΑΚΙΡΗΣ ΜΠΙΡΜΑΝ ΟΤΙΑΝΕΙ ΚΟΡΣΕΔΕΣ!

Ο περίφημος φακίρης Μπίρμαν, που είναι Γάλλος και λέγεται Σαρλ Φορές, αφού έθλασε...

Ο ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΣ ΑΘΛΗΤΗΣ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΑΣ

Ο Αντρέ Ντράντ ηλικίας 27 χρόνων, εξελέγη έχοντας στο παρί ως ο ωραιότερος αθλητής της Γαλλίας...

ΤΟ ΤΡΙΤΟ ΧΕΡΙ ΤΟΥ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ

Όσοι θέλουν να τηλεφωνούν χωρίς να απασχολού τα χέρια τους, δεν έχουν παρά να εφαρμόσουν στο τηλεφωνικό μηχάνημα τους αυτό το εξάρτημα...

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΟΛΟΟΥΣ

Δέν πεθαίνει κανείς εύκολα

Η αδιάκοπη μάχη του οργανισμού κατά των νέσων

Σε μια μικρή αμερικανική πόλη ένας άνθρωπος ηλικιωμένος έρεθηκε νεκρός στη μέση του δρόμου. Η νεκρώσιμη απέδειξε ότι οι πνεύμονές του ήταν μισοφθαλμένοι από φυματίωση, οι μύες της καρδιάς του είχαν φλόγωση, έπαρχε δε επίσης από άσπιοσκληρωσι κι από χρόνια «νόσο του Μπράιτ». Κι όμως δεν τον είχε σκοτώσει καμία από αυτές τις αρρώστιες! Τον είχε χτυπήσει ένα αυτοκίνητο.

Θα υποθέτατε ότι ένας άνθρωπος με τόσες ασθένειες είχε περάσει τη ζωή του άνικανος για κάθε εργασία. Κι όμως η χήρα του δεδώνισε ότι εργαζόταν πάντα, και μάλιστα χειρωνακτικά! Έπί πολλά χρόνια, το σώμα του οργανισμού του έκανε έναν σκληρό αγώνα εναντίον των ασθενειών, κι όμως αυτός δεν τον αντίλαυδανόταν και γαιρόταν τη ζωή του, ως πού τον σκότωσε το αυτοκίνητο...

Όλοι μας, ε γ γνωστόν, ζούμε μέσα σ' ένα άδοστο κόσμο από θανατηφόρα μικρόβια και ιούς. Νόστος είνε δυσκολώτατο να πεθάνουμε, γιατί έμεθα έφωδιασμένοι με άγρυπνους υπερασπιστάς, πού μάχονται συνεχώς για την υγεία μας και τη ζωή μας και νικούν σχεδόν πάντοτε.

Το νεογέννητο βρέφος έρεγεται στον κόσμο, έχοντας μια φυσική αντίσταση εναντίον πολλών ασθενειών. Έτσι, για ένα χρονικό διάστημα μετά τη γέννησή του, δε μπορεί να πάθει τις αρρώστιες αυτές (π. χ. παρωτίτιδα, σκαλατίνα, κλπ.) Είνε όμως εξαιρετικά εύαίσθητο σε άλλες μολύνσεις, στις οποίες άντέχουν περισσότερο οι ενήλικοι, και γι' αυτό χρειάζεται προσοχή.

Κατόπιν, όσο το μωρό μεγαλώνει, αναπτύσσονται στον οργανισμό του άλλοι προστατευτικοί μηχανισμοί. Χάρη σ' αυτούς, δεν αντίλαυδάνε καν την παρουσία των μικροβίων πού το περιβάλλουν, εκτός αν είνε πάρα πολλά μαζί, ή αν το σώμα του βρεθεί εξαντλημένο.

Τα μέσα αντίστασης του οργανισμού εκδηλώνονται μόνον όταν παρουσιασθή ανάγκη. Συχνά δε, παίρνουν μορφή έντονη, πού οφείλεται ή φλόγωση π. χ. του λαιμού είνε εύαίσθητο συμπτώματα. Σημαίνουν ότι ο οργανισμός μας άμύνεται κατά του επιδρομέως. Ο λαιμός ποήζεται και φλογίζεται, γιατί διατέλλονται τα αιμοφόρα άγγεία του, για να μαζευτή περισσότερο αίμα στο σημείο του κινδύνου. Μέσα στο αίμα αυτό, υπάρχουν εκατοντάδες «λευκά αίμοσφαίρια» πού έχουν ως μοναδική άποστολή τους να περικυκλώσουν και να καταβροχθίσουν τα μικρόβια.

Το αίμα μας περιέχει κανονικά περί τα 40 δισεκατομμύρια τέτοια αίμοσφαίρια. Σε περίπτωση όμως μικροβιακής προσ-

βολής, το νευρικό σύστημα ελδοποιεί άμέσως το νωτιαίο μυελό, ό οποίος έντείνει την παραγωγή λευκών αίμοσφαίων, τόσο πού ο αριθμός τους να γίνει πενταπλάσιος. Στά 99% των περιπτώσεων, το άμυντικό αυτό μεσον αρκεί για την κατατρόπωση του έχθρου. "Αν ώστόσο τα λευκά αίμοσφαίρια δεν καταφέρουν να σταματήσουν την εισβολή, ό οργανισμός καταφεύγει σε άλλο όπλο του: τον πυρετό.

Τα μικρόβια των ασθενειών χρειάζονται ώρισμένη θερμοκρασία για να ευδοκιμήσουν (αυτήν πού βρίσκουν κανονικό στο σώμα μας). Σε χαμηλότερη θερμοκρασία σταματάει ή ανάπτυξη τους, ενώ σε υψηλότερη πεθαίνουν πολλά από αυτά. Αυτό άνακαλύφθηκε από τους μικροβιολόγους πού όλγουν δεκάδων έτών. Η Φύσις όμως το ήξερε και το έφίρμοζε πού εκατομμυρίων έτών.

Όταν λοιπόν ή θερμοκρασία μας άνεβαίνει κατά μερικάς βαθμούς, κάνει δύσκολη τη ζωή των μικροβίων, τα καιεί κυριολεκτικά. Γι' αυτό, δεν είνε φθονιο να προσπαθούμε να ρίζουμε τον πυρετό μας με άσπιρίνη ή άλλα φάρμακα. Η καλύτερη δόσηά μας στην άμυντική προσπάθεια του σώματός μας θάνα είναι η άφύσικη πυρετό νή κάμη τη δουλειά του, να μείνουμε στο κρεβάτι και να καλέσουμε το γιατρό.

Έν τώ μεταξύ, αν ή μόλυνσις εξακολουθή, ό οργανισμός—πού έχει μάθει πιά το είδος των επιτιθεμένων έχθρών—άοχίλει να παράγη χημικές ουσίες κατάλληλες για την καταπολέμηση τους. Τα «πυρομακικά» του αυτά λέγονται «άντισώματα», καθένά τους δε σκοτώνει ώρισμένα μικρόβια κι' έξουδετερώνει τα δηλητηρία τους.

Τα «άντισώματα» κάνουν τη δουλειά τους καλύτερα από όποιοδήποτε φάρμακο από την πενικιλίνη ή τις σουλφαμίδες. Σπανιότατα άποτυγχάνουν στην άποστολή τους—και τότε ό άρρωστος είνε πιά καταδικασμένος.

Όστόσο ή πάλι μέσα στον οργανισμό δεν παίρνει πάντοτε τόσο δοματική μορφή. Μέσα σ' ένα κοινό σπείρακι π. χ. τα λευκά αίμοσφαίρια άγωνίζονται άγρια, μέχρι θανάτου, με τα μικρόβια. Η κοκκινίλα του σπείριου όφείλεται στη συσσώρευση, περισσότερου αίματος, για άμυντικούς λόγους. Τό πύον που άποτελείται κυρίως από νεκρά λευκά αίμοσφαίρια πού σκοτώθηκαν στη μάχη κατά των μικροβίων. Όταν είνε λίνα τα «πύσματα» αυτά, τα παραλαμβάνει το αίμα. "Αν όμως μαζευτούν πολλά πρέπει να θγούν από τον οργανισμό με άλλο τρόπο. Και τότε το σπείρι ώριμάζει και σπάει για ν' άπουακωνθή το πύον.

Τό σπύσιμο του σπείριου είνε έπικίνδυνο. Μπορεί να μεταλλάξη τη μόλυνση. Κανονικά, τώ

λευκά αίμοσφαίρια σχηματίζουν ένα προστατευτικό φραγμό γύρω από τα μικρόβια. Με τό τριψιμο όμως, μπορεί να σπαστούν με κάμποσα μικρόβια άνάμεσα από αυτό το φραγμό. Τό πύον αυτό λοιπόν είνε ν' άφύσικη τη Φύσις να κάμη τη δουλειά της, χωρίς έπευδάσεις.

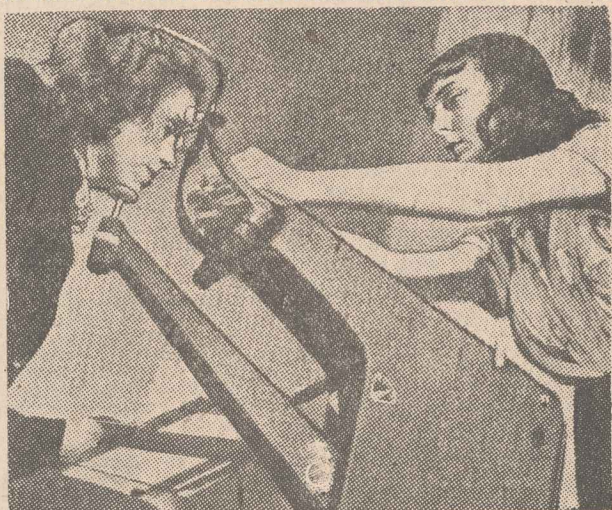
Εκτός από τα μικρόβια, ό οργανισμός μας ξέρε να προστατεύεται κι' από τα δηλητηρία. Με τό τσιγάρο, τα ποτά, τον καφέ, το τσάι, δηλητηριαζόμεθα καθημερινώς από λίγο, κι όμως δεν πεθαίνουμε. Γιατί το σπύκι, οι νεφροί κι' άλλα όργανα μας παράγουν ουσίες, πού έξουδετερώνουν τα δηλητηρία αυτά μέσα στο αίμα μας και τα κάνουν άβλαβή.

Τα κόκκαλα βοηθούν σ' αυτό τό έργο, άπορροφώντας κι' άποθηκεύοντας ώρισμένες δηλητηριώδεις ουσίες, όπως το άρσενικό, το μόλυβδο, το ράδιο και το φθόριο. Έφ' όσον τα δηλητηρία αυτά είσαχθούν στο αίμα σε μικρές ποσότητες, ό σκελετός τα συγκρατεί.

Ο οργανισμός μας διαθέτει ένα «άπόθεμα οργάνων», για κάθε ένδεξιόμουν. Έχουμε π. χ. δύο πνεύμονες και δύο νεφρούς, ενώ μπορούμε να ζήσουμε άδοστα με ένα μόνον. Ο δεύτερος είνε «άποθεματικός», για περίπτωση δλάβης του άλλου. Έπίσης τα δύο πέμπα του σηκοτιού δεν είνε άπαραίτητα για τη λειτουργία του. Ο καρδιακός μύς τέλος, είνε ίκανός για περισσότερη εργασία από όση του ζήτομε κανονικά.

Κάθε πόνος του σώματός μας δείχνει κάποια άνωμαλία στη λειτουργία του. Η κούρασις μάς λέει ότι εργαζόμεθα υπερόβολικά, ή ότι άναπαυόμεθα άνεπαρκώς, έτσι πού ό οργανισμός μας δεν προλαμβάνει να επανορθώσει τις θωρές του. Ένας άδικαλόγητος πυρετός σημαίνει συνήθως ότι κλονίζεται ή φυσική μας αντίστασις. Μ' αυτά τα σημάτια κινδύνου, ό οργανισμός μας ζητά δόσηα από έμάς τους ίδιους ή από το γιατρό μας.

Αν έπιμείνη ό πονόλαιμός μας ή αν επαναλαμβανεται συχνά, αν μάς κυριεύουν πονοκέφαλοι ή ρίγη, αν δεν νοιώθουμε

ΠΩΣ ΔΙΑΒΑΖΕΤΕ;

Ένας άσθενής του «Νοσοκομείου Οφθαλμών και Ότων» της Νέας Υόρκης έξετάζεται με τον «θεθολογοράφο», ένα είδος κινηματογραφικού μηχανήματος πού φωτογραφίζει τα μάτια του ενώ διαβάει. Η μηχανή άποτυπώνει με άκρίβεια τις κινήσεις των ματιών σε κάθε δυσκολία του διαβάσματος.

ποτε ξεκουρασι, είνε άπαραίτητο να άποταυθούμε στο γιατρό. Δεν πρέπει ώστόσο να πανικοβληθούμε από τα συμπτώματα αυτά, γιατί δείχνουν άπεναντίας ότι ό οργανισμός μας δεν έννοει να παραδοθή άνυπεράσπιστος στον έχθρό.

Z. PA-1-S

Η τηλεόρασις στη χειρουργική

Άκόμη κι' ό έμπειρο χειρουργός διδάσκει πολλά, παρακολουθώντας τις δυσκολες έγχειρήσεις πού γίνονται από ειδικούς. Ο περιορισμένος όμως χώρος ενός χειρουργείου δεν έπιτρέπει μεγάλον αριθμό θεατών. Εύτυχως, ή τηλεόρασις έλυσε αυτό τό πρόβλημα. Εκατοντάδες γιατροί, καθισμένοι σε μία μεγάλη αίθουσα, μπορούν να παρακολουθούν πάνω σε μία «θόνη» τηλεόρασις τις έγχειρήσεις πού γίνονται σε διάφορα νοσοκομεία, καλύτερα παρά αν ήταν παρόντες. Συγχρόνως άκούει τις έξηγήσεις ενός χειρουργού, καθώς κι' ενός σχολιαστή πού παρακολουθεί επίσης την έγχείρησι με τηλεόρασι.

Τα στραβά πόδια των παιδιών

Παρατηρήθη στην Αυστραλία ότι είχε αύξησι ή πολύ μεταπολεμική ό αριθμός των παιδιών με στραβά πόδια. Ο δόκτωρ Ντέρχαμ γιατρός της Ένωσεως παλαιών πολεμιστών, έδωσε σχετικώς την έξηγ έξηγήσι: Όταν—είπε—οι «ουρές» πού κάνουν τα παιδιά μαζί με τις μητέρες τους έμπους στα κασάκια, ή διαρκώς πιά διαδεδομένη χρήση τοιμεντού και άλλων σκληρών υλικών για το σώρισμα των δρόμων, κι' ή κακή διατροφή των παιδιών κατά τον πόλεμο.

Διαδερμία με ράντα

Τό ράντα άρχισε να χρησιμοποιείται και για ιατρικούς σκοπούς, για να θερμαίνουν δηλαδή ζωντανούς ιστούς και να έπιταχύνουν την έπούλωση των πληγών. Φαίνεται ότι ή μέθοδος αυτή είνε καλύτερη από τη γνωστή ήδη διαδερμία με υπερβροχέα κύματα. Τα κύματα του ράντα μπορούν να συγκεντρωθούν σε ώρισμένο σημείο, σαν τό φως ενός προβολέως. Ο άσθενής είνε σε θέση να κινηθή πιο έλευθερα και τό δερμα ψύχεται γρηγορώτερα μετά την έπίδρασι των κυμάτων.

Η άνεμοβλογιά

Μία καλοήθης, αλλά επικίνδυνη ασθένεια

Η άνεμοβλογιά είνε μία από τις πού συνήθισμένες ασθένειες. Έλαχιστά παιδιά την γλυτώνουν. Τις περισσότερες φορές, άλλωστε, εκλείσσει αμ' έναν τρόπο εξαιρετικά ώμολο και εξαφανίζεται, χωρίς ν' άφήση κανένα ίκνος πίσω της. Κάποτε, όμως, συνδυάζεται άπο έπικίνδυνες έπιπλοκές, πού έπηρεάζουν βαθύτατα τη γενική υγεία του άσθενούς. Μία άλλη δυσάρεστη συνέπεια είνε ότι, σε ώρισμένες περιπτώσεις, άφήσει παραμορφώσεις και άπληρη άνεξήπλη στινίματα πάνω στο πρόσωπο των ατόμων πού προσεβλήθησαν από αυτή.

Γι' αυτό, δεν πρέπει να μάς ξεγελήσιν ποτέ ή ήπια μορφή της. Η άνεμοβλογιά είνε μία ύπουλη ασθένεια, πού πρέπει να την παίρνουμε πάντοτε στα σοβαρά, άκόμη κι' όταν ή εξαλείψις της είνε ήρεμη και ώμαλή.

Ποιά είνε τώρα ή οίτια πού την προκαλεί; Όπως συμβαίνει και για πολλές άλλες άκινδυνες μάλλον ασθένειες, ή έπιστήμη είνε άνικανή ν' άπαντήσιν σ' αυτό τό έρώτημα.

Άλλοτε έταύτιζαν την άνεμοβλογιά με την ευλογιά. Άλλ' είνε βέβαια σήματα πως δεν υπάρχει καμία σχέση μεταξύ των δυο ασθενειών. Οι σύγχρονοι έπιστήμονες βρίσκουν μεγαλύτερη συνέπεια της άνεμοβλογιάς με τη «ζώνη» (είδος έρπητος), χωρίς να είνε σε θέση όμως να προσδιορίσουν με μεγαλύτερη άκρίβεια την προέλευσι της.

Η άνεμοβλογιά είνε μία ασθένεια εξαιρετικά μεταδοτική. Προβάλλει κυρίως τα παιδιά από ηλικίας 2 - 10 ετών. Τα κρούσματα μεταξύ των ενηλίκων είνε πολύ σπάνια.

Η «έκκαλψις» της άνεμοβλογιάς διαρκεί 14 -15 περίπου ήμερες. Με τό όνομα δε της «έκκαλψις» οι έπιστήμονες χαρακτηρίζουν προκειμένου για τις μεταδοτικές ασθένειες, την περίοδο πού μεσολαβεί μεταξύ της μόλυνσεως και της εμφάνισσεως των πρώτων συμπτωμάτων.

Η εκδήλωσις της ασθένειας γίνεται γενικά μ' έναν τρόπο πολύ ήπιο. Κάποτε εμφανίζεται λίγος πυρετός, κάποια κούρασις, μερικοί πονοκέφαλοι. Τιποτέ άλλο. Άλλα τό κυριότερο χαρακτηριστικό της είνε τό εξάνθημα.

Αυτό τό εξάνθημα έχει μερικά ιδιαίτερα γνωρίσματα. Είνε πομφολυγώδες, διαχυτο και απλώνεται κατά πυκνά στρώματα. Στην αρχή εμφανίζονται μικρά ροζ στίγματα, είτε στο σώμα, είτε στο πρόσωπο. Μέσα σε λίγες ώρες τό κέντρον αυτών των στίγμάτων άνασκώνεται και σχηματίζει μία μικρή κύστι, πού μπορεί να πάρη τό μέγεθος της φακίς ή του μπιζελιού. Αυτές οι κύστεις (φούσκες) είνε γεμάτες μ' ένα υγρό στην όρχη διαφανές. Έπειτα από είκοσι τέσσερες ώρες, όμως, γίνεται βολό. Η κύστις υσιάζει τότε σαν σπυράκι, πού άλλοτε περιβάλλεται από μία κοκκινη στεφάνη και άλλοτε δεν προκαλεί κανένα έρεθισμό στο δερμα πού βρίσκεται ολόγυρα. Ο άσθενής αισθάνεται μία έντονη φαγούρα, ιδίως στα τριχωτά μέρη.

Έπακολουθούν δυό ή τρεις νέες «εξάψεις», εμφανισις, δηλαδή νέων στιγμάτων και κατόπιν ή ασθένεια άοχίζει να έκφυλίζεται.

Κάποτε τό εξάνθημα απλώνεται και στους βλεννογόνους. Εμφανίζεται τότε στο στόμα, στα όύλα, στον ούρανισμό και στο φάρυγγα, όποτε ή κατά-

ποσις της τροφής γίνεται δύσκολη και άδύνητη.

Η διάρκεια της άνεμοβλογιάς κυμαίνεται συνήθως μεταξύ 10 - 12 ήμερών. Ένας μικρός πυρετός παρουσιάζεται κατά στίμη των εξαψων. Μπορεί, όμως, να χείπη και ολότελα.

Με την πάροδο του χρόνου κάθε φουσκάλα άοχίζει σιγά σιγά να μαραινεται και να εξαφανίζεται. Σχηματίζεται τότε μία μωρουδερή κόρη, ένα κάρκαδο πού πέφτει με τον καιρό, άφήνοντας ένα μικρό λευκό στίγμα, τό όποιον παραμένει κάποτε επί πολλά χρόνια.

Οι μητέρες πρέπει να έμποδίζουν κατά την περίοδο αυτή τα παιδιά τους να ζύνουν αυτές τις κόρες. Γιατί τό ζύσιμο μπορεί να προκαλέσιν δερματοπάθειες πού αφήνουν ανεξίτηλα ίχνη, ιδίως στο πρόσωπο.

Αυτή είνε ή ήπια μορφή της άνεμοβλογιάς. Σε ώρισμένες περιπτώσεις, όμως, παίρνει μία μορφή βαρύτερη και εξαιρετικά επικίνδυνη. Έχουμε τότε τη βλεννορανική, την πυώδη και την γανγραινώδη άνεμοβλογιά.

Άλλοτε πάλι ή βαρύτερη της ασθένειας όφείλεται στον έντοπισμό του εξάνθηματος σε ώρισμένα εύαίσθητα σημεία, όπως είνε ό λαιμός.

Στην περίπτωση αυτή ή άνεμοβλογιά μπορεί να όδηγήσιν στον εξ άσφυξιας θάνατο.

Μία άλλη έπιπλοκή της άνεμοβλογιάς είνε ότι έννοει την ανάπτυξη των στορεπτοκόκκων και στοφυλοκόκκων. Επακολουθούν τότε σοβαρώτατες μολύνσεις όλου του οργανισμού, πού μπορούν να προκαλέσουν (έπειτα από χρόνια κάποτε) νεφρίτιδες, ρευματισμούς, πνευριτιδες κτλ.

Αυτές είνε οι κυριώτερες έπιπλοκές της άνεμοβλογιάς. Γι' αυτό, παρ' όλη την ήπια συνήθως μορφή της, ή ασθένεια αυτή είνε από εκείνες πού δεν έπιτρέπεται να παραμελούνται. Από την άποψι αυτή, οι εύθυνοι πού έχουν οι μητέρες είνε βαρύτερες. Έκείνο πού χρειάζεται κυρίως όλες τις φάσεις της ασθένειας (από την εμφάνισι των μικρών κυστών έως την τελεία εξαψωνίς των) είνε ή άπλήρη καθαριότης του δωματός, και ή άποφυγή του ζυσιματος καθώς και κάθε οίτιας πού μπορεί να προκαλέσιν μία γενική τεση μόλυνση. Έτσι, ό κίνδυνος έπιπλοκών θα περιορισθή στο έλαχιστό.

Δόκτωρ ΝΤΥΒΑΛ

Γιατί οι γυναίκες φοβούνται τους ποντικούς

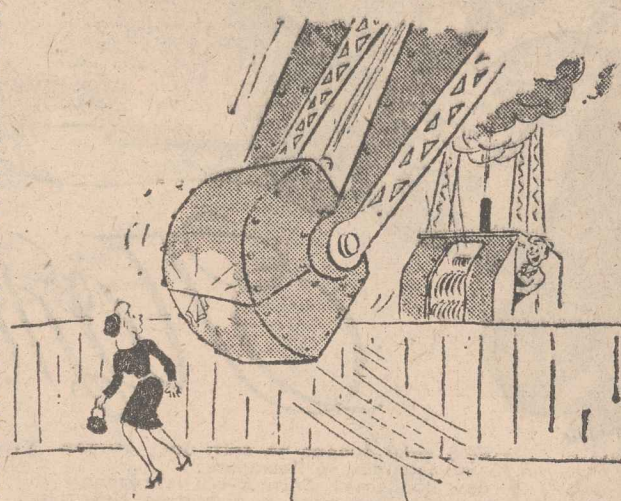
Γιατί οι γυναίκες φοβούνται τους ποντικούς; Γιατί τρέμουν και ξεφωνίζουν σαν τρελλές; Γιατί τηρούν πάνω σε μία κορεκία ή στο κρεβάτι όταν γαϊκούσουν τό μικρό αυτό τρωτικό;

Τό πρόβλημα αυτό άπασχόλησε ένα συνέδριο ψυχολόγων πού συγκροτήθηκε τελευταία στο Παρίσι.

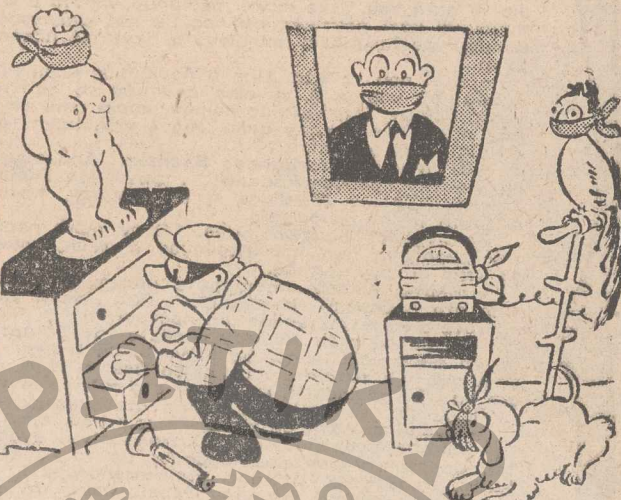
Κατά την έρμηνεία, λοιπόν, πού έδωσε ένας μεστής του φόβου, εκείνο πού φοβούνται περισσότερο οι γυναίκες αντίκρυζοντας ποντικό είνε ή ήπια κωδή κάτω από τα φουστάνια τους. Η προέλευσις αυτού του φόβου έχει σχέση με τη σεξουαλική ζωή της γυναίκας, πού άντιμετώπιζε πάντοτε τις άγριες και αβήνιστες έπιθέσεις των άνδρων. Βλέπει και στον ποντικό, λοιπόν, ένα όν πού προσποιεί να παραδίσει τό «άπόρητο» του σώματος της την άγνοητά της και γι' αυτό στο άντικρυμά του κυριεύεται τις πιο πολλές φορές από ένα γελοίο και ύστερικό φόβο.

Αυτή είνε ή έξηγησις της ποντικοφοβίας των γυναικών, κατά τό φροντισμό βέβαια.

Τελωτοθεραπεία

—Με συγχωρείτε δεσποινίς, αλλά σας έπεσε αυτό.

Επαγγελματική εύσυνειδησία

—Προσχή! Μην άλλοιθωρίζετε πιά.

Ποιό άρσά!...

—Είπε πολύ όμορφο τ' όπ'ίτι σας; ρώτησε ή Άλίκη Γκομπέν τ' ό Λουκιανό.
—Δεν βαρύνετε! Σ'ίπ'ίτι ένός νερεντοπαλ-
λήκορου!... απάντησε ό Λουκιανός Μενετριέ.
—Ο Γκομπέν ήπ'ιε άργά-άργά τ' ό κονιάκ του κι' είπε
γελαστός σ'ή γυναίκα του:
—Μην τ'όν άκούς, άγαπητή μου. Πρέπει νά είνε έαυμά-
σιο τ' όπ'ίτι του. Είχε πάντα περίφημο γούστο ό φίλος μου.
θυμούμαι κάτ'ι έρωτικές φωνές μέ ρόζ υπερντεδάκια και
μαρμαρίνες Σουλφίδες, πού μόνο ό Μενετριέ ήξερε νά σκα-
ρώνη.
—Έτσι, πού τ'ά λές, είπε ό Λουκιανός κοκκινίζοντας έ-
λαφρά θά νομίση ή γυναίκα σου πώς τ' όπ'ίτι μου είνε
τόπιος όργ'ιων. Άπεναντίας λοιπόν, κυρία μου, τ' όπ'ίτι μου
είνε πολύ π'ουχο, πολύ άπλό. Μία συνθησμένη τριπεζαρία
κι' ένα άπλό γραφείο
—Κι' ή κρεβάτοκάμαρα; Βλέπεις; Αποφεύγει νά μάς
π'ή γιά τήν κρεβάτοκάμαρα!... φώναζε ό Γκομπέν.
—Άλφρέδο!... ξέφ'ωνε ή κ. Γκομπέν, κοκκινίζοντας
κι' αύτή μέ τή σειρά της.
Χαμογέλασε όμως σέ λίγο. "Ήταν πολύ περίεργη γιά
τήν παράξενη ζωή πού περνούσε ό φίλος τους, ήλικίας
43 έτών κι' άνύπαντρος.
—Έλάτε, λοιπόν, περιγράψτε μας τ' ό διωμέρισμό σας,
είπε σ'ό Λουκιανό. Μπαίνουμε... Πώς είνε ή είσοδος;...
Τότε ό Μενετριέ έκαμε μία πρόταση:
—Τ' ό άπλούστερο θά ήταν νάρθετε τήν Τετάρτη τ' ό βρά-
δυ νά φάμε μαζί, είπε. Θα ήκανοποιηθ'ί έτσι κι' ή περίε-
ργιά σας γιά τ' όπ'ίτι μου και θά βρώ κι' έ/ώ τήν ευκαι-
ρία νά σας περιποιήθω μία φορά σ'ά χίλια χρόνια...
—Η κ. Γκομπέν φάνηκε κάπως στενοχωρημένη.
—Γίνονται άνόητη μέ τις έρωτήσεις μου, είπε. Δεν πρέ-
πει νά σας ένοχλήσουμε... Καταλαβαίνω, ένας έρνενης
δεν μπορεί νά είνε έφωδισμένος μέ τ' ό κάθε τι γιά νά
δεχθ'ί έπισκέψεις. Θα σας στενοχωρησουμε...
—Σωπα, λοιπόν! Δεν τ'όν ξέρεis έσύ! τήν δέικοψε ό
σύζυγός της. Άλλωστε δεν θά έχουμε απαιτήσεις έμεις.
Μονάχα σαμπάνια νά υπάρχη μπόλικη. Κι' όσο γιά τ' ό φα-
γητό, ός τ' ό χαρίζω... "Ό,τι νάνε...
—Η αλήθεια είνε πώς θά διασκεδάσετε, κυρία μου, είπε
ρεύγοντας ό Μενετριέ. Θα νομίσετε πώς βρίσκεστε σ'ό π'ί-
τι... κανένος ταγματάρχου έν άποστράτεια!
—Έννοια σου, έννοια σου!... Θα περάσουμε περίφημα!
είπε ό Άλφρέδος Γκομπέν. Ξέρεις, Άλίκη, άν δεν βρ'ης
φωτογραφίες γυναικών επάνω σ'ά έπιπλά, αύτ'ό θά π'ή πώς
τις κλειδύσε, ό πονηρός, σ'ά συρτάρια του.
Τόν διασκεδάσε πολύ αύτ'ό τυ γλεντάκι τόν Άλφρέδο.
Ήταν ένας νέος χοντρός μέ φουσκωμένα μάγουλα. Χωρίς
τη φαλάκρα του θά μπορούσε κανείς νά τόν πάρη γιά έναν
πολύ παχύ έφηβο. Ήταν πάντα ευδιάθετος κι' έπαίρνε τή
ζωή σάν ένα αδιάκοπο γλέντι. Και τάχαδε διαρκώς μέ τόν
Λουκιανό, γιά τή λεπτότητά του, τή δειλία του, τήν μεγα-
λοφυΐα του, πού αναστάναζε πολλές φορές βαθεία και τήν
ναίκα του, πού αναστάναζε πολλές φορές βαθεία και τήν
έδλεπε κάποτε λυπημένη γιά πράγματα πού αύτός δεν έδι-
νε πεντάρα.

—Όταν ό Μενετριέ γύρισε σ'ίπ'ίτι τού τ' ό βρ'ηκε φτωχικό
σκονισμένο θλίβερό.
—Κύτταξε ν' άέρ'ισης καλά τ'ά δωμάτια, είπε σ'όν υπ'ί-
ρητ'ί του. Τήν Τετάρτη έ/ω τραπεζί σ'έ δυό πρόσωπα. Θα
σου δώσω τ'ό παλιό μου φράκο γιά νά σεοδ'ίρης... Έπίσης
θ' αγοράσ'ις ό,τι χρειάζεται.
—Επειτά ό Μενετριέ κύτταξε τ'ά έπιπλά του πικραμέ-
νος. Ποτέ δεν είχε αντίληψη τήν παλαιότητά τους. Πώς
μόρεσε νά ζήσ'ι έκει μέσα τόσα χρόνια; Νόμιζε πώς
έδλεπε από τ'ώρα τ'ό μορφοσ'ό της Άλίκης π'όσο
σ' αύτή τήν τόση αθλιότητα της Άλίκης τ'ήν τόσο
λεπτή, τ'ήν τόσο ευαίσθητη.
Τ'ά άκαταστασία, θεέ μου!... ό Λουκιανός άνό-
ησε χαλιά, κουρτίνες, πολυθρόνες. Τ'ά τα-

κτοποίησε όλα μονάχος του κι' ήταν πιά άρ-
κετά ευχαριστημένος. Άλλαζε έτσι τ' όπ'ίτι,
έγινε χαρούμενο. Έρριξε ακόμα παντού ά-
ρώματα. Άπλωσε ακόμα κι' ένα δέμα άρκούδας σ'ά πό-
δια τού κρεβάτου... "Ο Γκομπέν είχε μιλήσει γιά φω-
τογραφίες γυναικών. Όλες αυτές βρισκόντουσαν από και-
ρό σ'ά συρτάρια κρυμμένες. "Ο Λουκιανός τις έβγαλε και
τις άράδιασε πάνω σ'ά έπιπλά... *

Τήν Τετάρτη πήγαν σ'ή μπουτονιέρα και μέ τ'ό αιώσιο, τ'ό
άνεξαντλητό κέφι του "Η Άλ'ίκη τ'ά εύρισκε όλα νοπευτι-
κά. Έκείνες οι μυρωδιές — πού μόλις χθές είχαν άγορα-
σ'ή — τ'ής έδιναν τήν έντύπωσι πώς είχαν μείνει εκεί από
διάφορες περαστικές ώραιες γυναίκες. Και τ'ό χαλί έκείνο
γιά κάποιες γυναικ'ες τ'ά πόδια είχε άγορασ'ή... Ένα
χορπλό ντιδάνι σ'ό σαλόνι τ'άραζε βαθεία τήν ψυχή της
Άλίκης... Μιλούσε τώρα σιγά-σιγά μέ κάποια μελαγχολία
κάποια θλίψη σ'ή φωνή.
Κάθσαν ύστερα σ'ό τραπεζί. "Ο Άλφρέδος ήπ'ιε πολύ.
"Υστερα άρχισε νά διηγ'ήται δικές του παλιές κατακτήσεις,
ευχαριστημένος από τόν έαυτό του. "Η Άλίκη σ'ώπαινε.
Είχε φαντασ'ή απ' όσα έδλεπε γύρω της, τ'ό Λουκιανό με-
γάλο γυναικοκατακτητή και ζήλευε...
Κι' ό Λουκιανός: Ήταν σάν χαμένος. Αύτός κατακτη-
τής; Αύτός πού ζούσε τώρα τελευταία σάν καλόνηρος;
"Α! τ'ι τρεγική παρεξήγηση!...
Τ'ά μάτια της Άλίκης συνάντησαν ξαφνικά τ'ά μάτια
του. Κυττάχτηκαν γιά μία μόνο στιγμ'ή και κοκκίνισαν. "Η
Άλίκη ήταν πιά έρωτοκτυπημένη μαζί του. Ποθύσε νά
κατακτήσ'η τόν μεγάλο αυτόν... "κατακτητή καρδιών!... *

—Όταν ό Λουκιανός έμεινε σέ λίγο μόνος, έννοιωσε μία
άπερίγραπτη λύπη σ'ήν καρδιά του. Τ'ό κάθε τι τού θυμίζε
τήν Άλίκη.
—"Ο! Είμαι τρελλός!... Τρελλός!... φώναζε. Ναί εί-
μαι τρελλός.
Τήν άλλη Πέμπτη π'ήγε, όπως πάντα, σ'ό σ'ίπ'ίτι τ'ών φί-
λων του. Φοβότανε κι' έλπιζε συγχρόνως. "Ο Γκομπέν δεν
είχε γυρίσει ακόμα. "Ο Λουκιανός κύτταξε τήν Άλίκη μέ
βλέμμα πού ήταν μία ίκεσία, Άλλά κι' έκείνη τ'ά χείλη τρέ-
μανε, καθώς τ'ύ μιλούσε. Ήσαν έτοιμοι νά ριχτούν ό ένας
σ'ήν άγκυλιά τού άλλου.
Μά τήν άλλη μέρα, έξαφνα, ό Λουκιανός έφυγε από τ'ό
Παρίσι και έστ'ά ένα μήνα γύρισε παντρεμένος. Ένας τόσο
ζαφνικός γάμος χωρίς καμιά δικαιολογία, χωρίς καμιά
προειδοποίησι, κατέπληξε τούς γνωστούς του. Κι' όμως μό-
νον έτσι φαντάσθηκε πώς θά μπορούσε ν' άποφύγ'η τ'ό τρο-
μερό έγκλημα: νά πάρη τή γυναίκα τού πιο καλού τού φίλου!
Η γυναίκα του, αντίπαθους τήν Άλίκη. Ούτε και βλέ-
πόντουσαν συχνά άλλωστε. Μία μέρα, ώστόσο π'ήγαν νά
δούν τούς Γκομπέν. "Η Άλίκη ήταν τόσο όμορφη, πού ό Λου-
κιανός πόνεσε τρυφερά. Δεν βρ'ηκε πιά μέσα σ'ά υάτια
της όταν τόν κύτταξε, παρά μία τρυφερή ειρηνεία. Έναν
οίκο περιφρονητικό.
Αξάφνης, ό πάντα κεφάτος Γκομπέν π'ήρε τόν φίλο
του παράμερα.
—Ε, τώρα πιά πούσαι παντρεμένος, φιλαράκο μου,
τού είπε, άν σου χρειασ'ή καμιά φορά τ'ό "άλλοθι" γιά
τ'ή γυναίκα σου, μπορείς νά μέ χρησιμοποιήσης. Μη φο-
βάσαι... Δεν θά σου ζητήσω κι' έν'ω τήν ίδια εκδούλευσι.
Έγώ κι' ή Άλίκη έχουμε πέντε χρόνια τώρα απόλυτη έ-
λευθερία. Τραβάω έ/ώ απ' έδω και κείνη από κεί, μέ άξιο-
πρέπεια, βέβαια. Γιατί νά χωρίζουμε, μία και συμφωνούμε
σ'έ όλα τ'ά άλλα.
"Ο Λουκιανός ήταν κατάπληκτος. Κατάλαβε τήν άσκοπη
βουσία του και κρύφτηκε πίσω από μία κουρτίνα γιά νά
σκούπισ'η τ'ά μάτια του και νά συνέλθ'η...
"Η εξομολόγησις τού Γκομπέν είχε έρθει πολύ
άργά! "Η ζωή του ήταν πιά χαμένη!...
ΑΝΡΥ ΝΤΥΒΕΡΝΟΥΑ

9ον Λίγο μετά απ' αυτόν, βγήκε η κόρη της Ντορίνας, σκεπασμένη με πυκνό πέπλο, πήρε το μετρό και κατέβηκε στο σταθμό της Λυόν. Από κει διευθύνθηκε προς το μικρό ενοικιαστικό σπίτι, που το φυλάγε ο Πιερτό Ραυολί. Τού έδωσε ώριμους στίγες και ξανάφυγε άεσως. Ξαναγύρισε στο Παρίσι και πήγε σε μια φτωχική συνοικία, όπου υπήρχε σ' ένα αθλιό σπίτι, που έμενε η οικογένεια Ροσέ.

Έν τώ μεταξύ, ο Σάντι είχε πάει στο μέγαρο του ντε Λορμόν και είπε στο θυρωρό: — Είμαι ο ιδιοκτήτης του σπιτιού όπου μένει η οικογένεια Ροσέ, την οποία έχει αναλάβει υπό την προστασία της ή δεσποινίς ντε Λορμόν. Η γοη Ροσέ υπέστη μια κρίση επιληψίας και πέφτοντας πληγώθηκε βαρεια... Με παρακάλεσε να ρθώ να ειδοποιήσω τη δεσποινίδα. Ένα τέταρτο μετά την αναχώρησή του Σάντι, η Στεφανία υπήκε στο άμαξι της και διάταξε τον άμαξα να την οδηγήσει στο σπίτι της Ροσέ. Ήταν περασμένες οι έξη, όταν το άμαξι σταμάτησε μπροστά στο φτωχικό σπίτι. Είχε ανοίξει ήδη να νυχτώνη. Η Στεφανία ντε Λορμόν υπήκε μέσα στο σκοτεινό διάδρομο, που ήξερε καλά κι' άρχισε ν' ανεβαίνει τη σκάλα. Έκείνη όμως τη στιγμή τρεις άντρες βγήκαν από μια σκοτεινή γωνία και πέσανε απάνω της. Δεν πρόλαβε να βγάλει ούτε μια φωνή. Την έναρξάν, ο Ζαν Λαντύ άνοιξε την πόρτα του υπνοδωματίου κι' οι δυο συντροφοί του την κατέβασαν κάτω.

Όταν η Φλαδιανή υπήκε στο σπίτι των Ροσέ, οι φτωχοί αυτοί άνθρωποι νόμισαν πως ήταν η δεσποινίς ντε Λορμόν που τους επισκεπτόταν συχνά και τους βοηθούσε. Όταν υπέλαβαν πως οι άλλοι είχαν τελειώσει τη δική τους δουλειά, άποναίρεται τους Ροσέ, κατέβηκε τη σκάλα, βγήκε στο δρόμο, ανέβηκε στο άμαξι των ντε Λορμόν και είπε στον άμαξα: — Γυρίζω. Το άμαξι έφυγε άεσως. Λίγα λεπτά αργότερα, ένα κλειστό άμαξι σταματούσε μπροστά στο φτωχικό σπίτι. Ο Σάντι, που καθότανε στη θέση του σωφρέα, κατέβηκε, υπήκε στο φτωχικό σπίτι και είδοποισε τον Λαντύ. Οι τρεις συνομοίτες βγήκαν από την πορτίτσα του υπνοδωματίου κουβαλώντας την ανώριστη νύα. Ο δρόμος ήταν έρημος. Ο Σάντι άνοιξε την πόρτα του αυτοκινήτου και βοήθησε τους άλλους ν' ανεβάνε στην Στεφανία ντε Λορμόν. Μισή ώρα αργότερα έφταναν στο έρημικο σπίτι...

Το μαρτύριο της σιωπής

Όπως ο άμαξα, έτσι κι' ο θυρωρός του μεγάρου της οδού Μαρτινιόν δεν διέκριναν την πλαστοπροσωπεία. Κανείς δεν την άντελλήθη, ούτε κι' η ίδια ή καμαριέρα, ούτε η νοσοκόμος - καλόγρια που βρισκόταν πλάι στο κρεβάτι του άμαξού. Ξεροντας, χωρίς στίς πληροφορίες που είχε επιμελίστατα συγκεντρώσει από πολλών καιρό, όλες τις συνήθειες του μεγάρου, η Φλαδιανή έπαιξε το ρόλο της θαυμάσια, χωρίς κανένα λάθος, χωρίς τον πασομικρό διαταγμό. Το βράδυ, όταν ή καμαριέρα ήθελε ν' αναγγείλη ότι την είχαν σεβόσει, υπήκε στην τραπέζια με το ίδιο ύφος που θα παίαινε η Στεφανία, και, όταν τελείωσε το φανητό της, ξαναβήκε στο δωμάτιο του βαρύνου, που κοιμότανε.

Τότε η νοσοκόμος - καλόγρια σήκώθηκε και, ενώ έτοιμαζόταν να φύγει, όπως κάθε βράδυ, της είπε με φωνή χαμηλή: — Γάβουα ντά αύριο το πρωί, δεσποινίς. Η κόρη της Ντορίνας καθύσε κοντά στο πασόθυο, σε μια πολυθρόνα, όπου καθότανε συχνά η Στεφανία. Πήος υπηγάει ένα βιβλίο, που βρισκότανε πλάι της και, ενώ το ξεφύλλιζε βυθίστηκε στις σκέψεις της. Ήτανε μια ώρα περίπου που βρισκόταν εκεί, όταν ένας ελαφρός θόρυβος τράθηκε την προσοχή της. Σηκώθηκε και πλησίασε στο κρεβάτι. Ο κι ντε Λορμόν είχε άνοιξει τα μάτια και τα βλέμμάτα του είχαν σταθεί προς εκείνη που την έπαινε για κόρη του. Το πρόσωπό της Φλαδιανής εξέφραζε άπολυτη απάθεια.

Είδη τη ματιά του πατέρα της να φωτίζεται από μίαν έκδοσι τωφροσύνης, και, στη σκέψη ότι αυτή ή τωφροσύνη ήτανε για την άλλη, τα φρύδια της σμίανε και το μίος που την ενωφύωνε άναψε μέσα στις κόρες των ματιών της. Ήτανε τρση ή άλλαγή που καθρεφτίστηκε στο πρόσωπό της, που ο πατέρας της Στεφανίας παραξευήθηκε. Στην άοχη τα μάτια του εξέφρασαν την κατάπληξη, κι' έπειτα έναν άπειρίο άπτο τρμό. Ο δύστυχος καταλάβαινε... η άλλον δεν υπορούσε άκόμα να πιστώη εκείνο που του έλεγε το μυαλό του, και προσπαούσε ν' αμείβαλλη, μ' έλνοντας να παραδεχθή την άλήθεια που του άπεκαλύπτετο, δοκιμάζοντας να πειση τον έαυτό του ότι είχε πέσει θύμα παροισήσεως.

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Ζήλεια! Φρόσω σου τόχω ξαναπή πως δείχνεις διαρκώς ροπή για κάθε ζένον άντρα, ενώ μου κάνεις πονηρά και την λευκή περιστερά και την σεμνή γαλιάντρα!

Τα κόλπα αυτά τα παρδαλά, που τάρχιες δειλά - δειλά τα παρακάνεις τώρα, κανείς την παπία του νιαλού και τριγυρνάει κι' εδώ κι' αλλού για να περνά ή ώρα! Εγώ στο λέω φί και τί το κάθε κότρε θα κοπή γιατί δεν μου άρεσει. Πώς θα ξεφλήρησ δηλαδή

Μιά κι' είμαι άρόθυμο και τρέλλα με βορέ (παίδι) (ον): Νοικοκυρεώου σε φρο (σί) και κάτσε φρόνιμα, σε (ον) γιατί με τρώει ή ζή (λαία)... Και σου το λέω φί (κονφοί) θα σου τη σπάσω τη (βιτοί) με φάπες και σκαμπι (λαία) Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

Άλλ' ή Φλαδιανή δεν θέλησε να τον άδίση σ' αυτή την αμείβοη.

— Παραξευήκατε που με βοίσκατε έδω, κοντά σας; τού έπτε με σκληρή φωνή. Πιστεύατε στην άοχη πως ήμουν ή κόρη σας... ή Στεφανία... και τώρα καταλαβαίνετε πως δεν είμαι εκείνη, πως είμαι ή άλλη, εκείνη που την άσνηθήκατε προτού να γεννηθή, έγκαταλείποντας άναυδο ή υπτέρα της... Έ, λοιπόν, νάι, είμαι εγώ, ή κόρη της δύστυχης Ντορίνας... ή κόρη εκείνης που πέθανε εξ αίτίας σας, γιατί έσεις την σκώτώσατε! Η κόρη εκείνης που πεθαίνοντα, που άποκάλυψε το μυστικό της γεννήσεως μου και μου κληροδότησε το μίος της και την άποστολή να έκδικηθώ...

Μιά φοβερή ταραγή, που μεγάλωνε σε κάθε λέξη της Φλαδιανής έκκυέισε τον κι ντε Λορμόν. Τα βλέμμάτα του ήσαν κασφωμένα πάνω στην κόρη της Ντορίνας.

— Ο Θεός ήδη σας τιμώρησε, γυπώντας σας μ' αυτή τη φοβερή άσφώστεια, που σας θέτει στη διάθεσί μου, και μου επιτρέπει να συμπληρώσω το έργο στο οποίο άσφώωθηκα! συνένισε ή κόρη της Ντορίνας. Δεν είσθε πατέρας μου, γιατί το αίμα που ρεει στις φλέβες μου εινε το αίμα της υπέρας μου... Έσεις δεν μου δώσατε πασό αυτή την άμοιότητα, που θα την είχα καταράσθ, αν δεν έπρόκειτο να γίνη το θαυμασιώτερο θάνατο της έκδικήσεως μου! Δεν θελήσατε να είμαι ή κόρη σας, και, πασό τη θέλησή σας, θα είμαι αν το θέλω, γιατί όλοι όσοι με ίδουν έδω θα με πάρουν για ή Στεφανία, και σεις που μόνος ξέσατε την άλήθεια, δεν υπορείτε να τους την πητέ! Διερωτάσθε πως κατάρθωσα να μπώ στο σπίτι σας και τί έγινε ή κόρη σας που της πήρα τη θέση; Θα σας το πώ, γιατί έέρω πως αυτό θα σας θάσωνιση και το μαρτύριό σας θ' αύξηση πιό πολυ εξ αίτίας της άδυναμίας σας! Η κόρη σας εινε γαυρή για σας! Θα πεθανετε νωρίς να την ξαναήδητε, χωρίς καν να ξέσατε τί έχει άπογίνει!... Εινε στη διάθεσί μου, ακουρά άπο σας!... Την έγω πασοούρι σε μιά πανίδα, απαλλάχνηκα απ' αυτήν και την αντικατέστησα για να σας γωρίσω για πάντα! Κι' εγώ, έγω που με είχατε άσνηθή, βρισκόμαι έδω και πήρα τη θέση της! Α! Μην πιστεύετε πως τόκανα για το καταραμένο όνομά σας ή για την περιουσία σας... Έγώ το όνομα της υπέρας μου και έκληρονόμησα την περιουσία της, μιά περιουσία πονηρητική που θα μου έπιπυη να φέρω ως το τέλος την έκδικήσή μου. Συντρώπατε τη ζωή μου, πούτου άκόμα βγά στη ζωή... Με κάντε μιά κόρη χωρίς πατέρα, μιά νόθο. Και μ' αυτό το στίγμα, με κάντε δύστυχη, άόξια ν' άναπτήθω. Μου στερούσατε το μοναδικό άναδό, τον έρωτα. Θα υπορούσα να είμαι δύστυχη, αλλά με δίξατε στη δυστυχία... Ήμουνα πλάσμενη για τον έρωτα, και με πασοούσατε στο μίος. Άλλ' έγω την ίκανοποίησι, ότι σας βλέπω κι' ότι σας τα λέω θα αύτα χωρίς να υπορείτε να κάνετε τίποτα, για να σταματήσατε την έκδικήσή μου!...

Η άμορφία της κόρης της Ντορίνας πασαυόφονόταν μέσα στην έκφραση της λύσσας που ζωγράφιζότανε στο πρόσωπό της. Καθώς μιλούσε, εινε σκυψι, κοντά στο κεφάλι του άσφώστου και τα λόγια της τόν έμαστίνωναν. Έπειτα σηκώθηκε και πλησίασε στον καθρεφτό.

Διωρόωσε τα μαλλιά της και ξαναγύρισε κοντά στον παραλυτικό. — Δεν εινε άλήθεια πως είμαι ή ίδια ή κόρη σας; τού έπτε. Θα το ίδήτε και υός σας... Χτύπησε το κουδούν και υπήκε μέσα ή Βίκτωρ, ο γερο - υπηρέτης του βαρύνου. — Ο πατέρας μου σας νοείάζετα, τού έπτε η Φλαδιανή. Έγώ πηγαίνω να κοιμηθώ. Και πλησιάζοντας το κρεβάτι, έπτε με τωφροή φωνή: — Καληνύχτα, υπαμπάκα μου! Κι' έπειτα βγήκε έξω. Όταν έμεινε μόνη, στην κάμαρα της Στεφανίας, πήγε να ψάξη μέσα στο νοσείο της κόρης του βαρύνου. Άλλά δεν βρήκε πουθενά τα κλειδιά των συταριών. — Αύριο! ψιθύρισε. Άλλά, καθώς άνοίγε τη ντουλάπα των ζ-

σπορορούων, είδε τα κλειδιά σε μιά γωνία. Τα πήρε κι' άνοιξε τα συταρία του γραφείου. Βρήκε εκεί μέσα ένα μικρό ήμερολόγιο, μέσα στο οποίο ή Στεφανία έγραφε κάθε μέρα ό,τι έκανε. Υπήρχαν άκόμη υερικά νοάματα, μιά φωτογραφία του Γκα-στών ντε Λινιέ και το άγγελτήριο της κηδείας του. Αυτό δεν εινε τίποτε άκόμα! ψιθύρισε ή Φλαδιανή με όοχη και μίος. Θα ίδης... Θα ίδης πως έκδικούμαι! Κι' άφού τα ξανάβαλε όλα στη θέση τους, έγραψε ένα γράμμα στο Σάντι, για να του άναγγείλη ότι όλα πηγαίνουν καλά κι' ότι έπρεπε να επαγρυπνή για να μη άοαπετεύση ή Στεφανία. Έπειτα έπεσε να κοιμηθή.

Όταν σηκώθηκε το πρωί, πρώτη της σκέψη ήταν να κούνη στο βάθος ενος συταριού τα δικά της άσπορόρουχα και να φορέση της Στεφανίας.

Έπειτα κάλεσε την καμαριέρα της για να την ντύση και τη ρώτησε: — Πώς εινε ο πατέρας μου ήμερα; — Ο κ. Βαρώνος δεν κοιμήθηκε καθόλου τη νύχτα, όπως μου έπτε ο Βίκτωρ. Φοβούμαι ότι ο γιατρός θ' άνησυχήση όταν έλθη να τον ίδη...

Ντύθηκε και πήγε στο δωμάτιο του κι ντε Λορμόν. Ο παράλυτος την είδε κι' άμέσως τα μάτια του καρφώθηκαν άνήσυχα άπάνω της. Έσκυψε στο κρεβάτι, σαν για να τον φιλήση και έπτε δυνατά: — Καλημέρα, υπαμπάκα μου! Και, γυρίζοντας στο Βίκτωρα, πρόσθεσε: — Στείλτε να ειδοποιήσουν τον δόκτορα Λεζινιόν να έρθη όσο το δυνατόν γρηγοώτερα.

Όταν τέλος έμεινε μόνη, ή Φλαδιανή πλησίασε στο κρεβάτι και έπτε στον πατέρα της Στεφανίας: — Καθώς βλέπετε, είμαι άκόμα έδω... Θα θέλατε να μάθετε τί έκαμα την κόρη σας, το διαβάξω στα μάτια σας... Σας το είπα: εινε στη διάθεσί μου. Θάοθη έδω μόνον όταν τελειώσω το έργο μου, και θα την ξαναήδητε, γιατί θέλω να υποφέρετε και εξ αίτίας της... Θα ίδήτε τί της έπιφυλάσσω...

Αυτή τη στιγμή, ή νοσοκόμος - καλόγρια ήθε να αναλάβη τη θέση της κοντά στον άρρωστο. Κατάλαβε απ' την όψη του υωφώστου ότι ή κατάσταση στην δυνε χειροτερεύει. Τον ρώτησε, κυττάζοντας τον κατάματα, άλλά δεν υπορέσε να καταλάβη τί της έλεγαν τα άήσυχα μάτια του. Κι' ο δόκτορας Λεζινιόν, που ήθε σε λίγο δεν υπορέσε ν' άντιληφθί σε τί ώφέλιετο αυτή ή άγωνιώδης έκφρασις του άρρώστου. Ο δύστυχος ήταν άνίκανος να πη τί του συνέβαινε. Ήταν άνίκανος ν' άντιδράση στο έργο του μίους που όλοκληρώνόταν έναντίον του κι' ή σκληρή άγωνία που ένοιωθε μεγάλωνε το ψυχικό του υαστόριο...

Μετά το πρόγευμα, ή Φλαδιανή διέταξε να της έτοιμασουν το άμαξι. — Θα σας συνοδεύσω: τη ρώτησε ή καμαριέρα, παρεξημεμένη καθώς την έβλεπε να φορά ένα γκυζο άνοιχτό φόρεμα, ενώ τον τελευταίο καιρό δεν έβαζε πασό μόνυ υαύρα.

— Όχι της άπήντησε θα βγώ μόνη. Προτού φύγει υπήκε στο δωμάτιο του κι ντε Λορμόν γιατί ήθελε να την ίδη που φορούσε το φόρεμα της κόρης του. — Φεύγω! τού έπτε, Έγώ κάποιον να ιδώ. Θα σε ξανσίδω το βράδυ. Όταν υπήκε στο άμαξι διάταξε δυνατά τον άμαξα: — Μπουλβάρ ντε Κλισύ 29.

Η διευθυνσις αυτή πασαξεμενε εκείνους που την άκουσαν. Όλοι μέσα στο μέγαρο του ντε Λορμόν ήξεσαν πως εκεί έμενε ο Βεολάκ, που ε'ε σκώτωση τον υνηστήρα της Στεφανίας. Ο Κάολ Βεολάκ ήτανε σπίτι του Περιέμενε νέα της Ντεά και γάοηκε που την είδε.

Η Ντεά του διηγήθηκε ό,τι είχε κάνει, γιατί υοιζότανε τη δοθεία του. — Άλλ' αυτό δεν ειναι τίποτε άκόμα! έπτε τέλος, γιατί εκείνο που έπέτυνα ως

τώρα ειναι μόνον ή αρχή. Θα ίδήτε πως θα έκδικηθώ του υπτέρα μου! Σώπασε και τον κύτταξε για λίγο στα μάτια. — Έπειτα τον ρώτησε: — Μου είχατε πη, πως μ' αγαπάτε... — Αν σας αγαπώ; φώναξε ο τυχοδιώκτης με πάθος. Σας λατρεύω, είσθε ο μοναδικός σκωπός της ζωής μου και θα προτιμούσα να πεθάνω παρὰ να σας στεροθώ... — Και για να μ' άποκτήσατε είσθε πρόθυμος για όλα; — Δεν σας το άπέδειξα; — Βεβαίως... — Άν θέλετε κι' άλλες άποδείξεις, ζητήστε μου ό,τι θέλετε! Χωρίς να διατάσω, θ' άντιμετωπίσω όποιον ήπτοτε κίνδυνο για την άγάπη σας! Θα δώσω και τη ζωή μου άκόμη αν το ζητήσατε...

— Άν σας ζητούσα να με παντρευήτε; — Έγώ! άνεκραξεν ο Κάολ Βεολάκ κατάπληκτος. Νά σας παντρευτώ! — Νάι.

— Άν, αν μου δώσετε αυτή την εύτυχία, θα σας λατρεύω σ' όλη μου τη ζωή! — Έ, λοιπόν, αυτό ήθε να σας ζητήσω. Άλλά, για να φτάσουμε σ' αυτό, πρέπει να συνεργασήτε μαζί μου σ' αυτό που πρόκειται να κάμω... — Ό,τι θέλετε.

Πρόετι αυτός ο γάμος ν' άποτελέση ένα σκάνδαλο που θα κηλιδώση την οικογένεια του βαρύνου ντε Λορμόν, που θα κηλιδώση για πάντα την κόρη του, γιατί θα με παντρευήτε ως δεσποινίδα ντε Λορμόν! — Δεν καταλαβαίνω τί θέλετε να πητε, έκαμε ο Κάολ Βεολάκ, κατάπληκτος, άλλά δεν μ' ενδιαφέρει... Είμαι έτοιμος! Τί πρέπει να κάμω; — Η Φλαδιανή του εξέγησε:

— Το σκάνδαλο που έπιζητούσα δεν εινε με τη μονομαχία, γιατί άπεσιώπησαν τους λόγους της. — Νάι, είχα δώσει το λόγο της τιμής μου...

— Δεν πειράζει... Έκείνοι που ξέρουν τον βαρύνον ντε Λορμόν, σκεδόν ξέρουν την άλήθεια... Πρέπει τώρα, αυτό που έλεγε ή έπισητεπτική σε γους να γίνη γνωστό σε όλους! — Μά πως θα γίνη αυτό; — Δεν είμαι έγω τώρα ή δεσποινίς ντε Λορμόν; — Νάι... Σας έκλαμβάνουν για κείνην. — Ο μόνος που υπορούσε να με άποκαλύψη, ο πατέρας της, εινε καταδικασμένος...

Ο ΧΟΡΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΣΙΒΒΑ Ο περίφημος Ίνδος χορευτής Ράμ Κοπάλ σημειώνει αυτές τις ήμέρες στο Λονδίνο πρωτόφαντη επιτυχία με τους παλαιούς και μυστικοπαθείς χορούς της έξωτικής πατρίδας του. Στο χορό που βλέπετε στην εικόνα μας ο Ράμ Κοπάλ παριστάνει τον τωμάρ και συνχρόνως καλοκάγαθο θεό Σίββα που προστατεύει τις Καλές Τέχνες.

σε σιωπή... Αυτό λοιπόν δεν εξαοτάται παρὰ μόνον από μένα... — Έχετε δίκιο... — Κι' από σας επίσης. Γι' αυτό ήρθα να σας ζητήσω... — Τι θέλετε λοιπόν να κάμω; Ξαναρώτησε ο τυχοδιώκτης, ύπνωτισμένος απ' αυτή τη γυναίκα και έτοιμος για όλα. — Αύριο πρωί θαρρήθη στο μέγαρο του ντε Λορμόν και θα ζητήσατε να ίδήτε τη δεσποινίδα Στεφανία. — Θα κάνω ό,τι θέλετε. — Αύριο στις δύο. — Νάι. — Θάρρήτε... και θα σας δεχθώ. Κι' έτσι εκείνο που ψιθυριζόταν ως τώρα, θα υαθευή παντού! — Συμφωνώ! Αύριο στις δύο! — Το σκάνδαλο θα ξεσπάση γιατί ξέρω τί θα κάμω για να το υποδοηθώ...

Σεμπασιάν ντε Ζονσερέ Όταν έγύρισε στο μέγαρο της οδού Μαρτινιόν, ή Φλαδιανή άντελλήθη, στα πρόσωπα των ύπηρετών, την έντύπωσι που τους είχε προσεήνησε αυτό που είχε κάμει. Είχανε πασαξευητή για την τουαλέτα που είχε φορέσει, αυτή που την θεωρούσαν ως κόρη του βαρύνου, και κυρίως για την έπίσκεψη που είχε κάνει στο φονέα του ντε Λινιέ, και είχαν συζητήσει πολλή ώρα γι' αυτά τα άλλοκοτα φεροσιματά της.

Αυτό άκούδως ήθελε ή κόρη της Ντορίνας: Τώρα είχε άρχισει το μεγάλο σκάνδαλο που έπεδίωκε. Η Φλαδιανή άνέβηκε στο δωμάτιο του βαρύνου ντε Λορμόν. — Πώς εινε ο πατέρας μου; ρώτησε τη νοσοκόμο - καλόγρια. — Πάντοτε το ίδιο... Καταλαβαίνουμε πως ύποφέρει... Τον έρώτησε, όπως έκαμε κι' ο γιατρός, άλλά στάθηκε άδύνατο να καταλάβω τί θέλει να πη με τις ματιές που ρίχνει... Φαίνεται πως, δυστυχώς, ή κατάστασί του χειροτερεύει. Η παράλυσις άπλώνεται και σ' άλλα όργανα... Ο κ. ντε Λορμόν είχε άνανωρίσει την κόρη της Ντορίνας και, όπως κάθε φορά, που την έβλεπε, τα μάτια του καρφώθηκαν άπάνω της, με μίαν έκφρασι άγωνίας. Η Φλαδιανή πλησίασε το κρεβάτι.

Η καλόγρια, που βρισκόταν από πίσω της, δεν υπορούσε να ίδι το πρόσωπό της. Χαμογελούσε, συνεχίζοντας το έργο της, και το χαμόγελό της ήτανε χαμόγελο δαίμονος. Τού μίλησε όπως θα του μιλούσε ή Στε-

Ο ΧΟΡΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΣΙΒΒΑ Ο περίφημος Ίνδος χορευτής Ράμ Κοπάλ σημειώνει αυτές τις ήμέρες στο Λονδίνο πρωτόφαντη επιτυχία με τους παλαιούς και μυστικοπαθείς χορούς της έξωτικής πατρίδας του. Στο χορό που βλέπετε στην εικόνα μας ο Ράμ Κοπάλ παριστάνει τον τωμάρ και συνχρόνως καλοκάγαθο θεό Σίββα που προστατεύει τις Καλές Τέχνες.